

phần
tác giả

QUÀ TẶNG CỦA SỐNG

Tủ sách sống đẹp

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Quà tặng cuộc sống

Nhiều tác giả

Thư Viện Sách
www.thuviensach.net

Mục lục

[Nếu Được Sống Đến 2 Lần](#)

[Tìm Kiếm Tình Yêu](#)

[Vì sao phụ nữ khóc?](#)

[Những dòng suy tư cảm động...](#)

[Đôi lời gửi tới những ai chưa yêu, đang yêu và sẽ yêu](#)

[Sự kỳ diệu của Tình Yêu](#)

[Bài học về sự tự tin](#)

[Cà phê muối](#)

[Hãy là chính mình](#)

[Khi bạn đếm từ số 0](#)

[Sức mạnh của nụ hôn](#)

[Con gái, mẹ và thần tượng](#)

[Họ đã nói tình yêu là...](#)

[Bạn là món quà của cuộc sống...](#)

[Nếu tôi biết rằng...](#)

[Một chuyện tình](#)

[Bạn thân và người quen...](#)

[Nghịch lý cuộc đời](#)

[Valentine](#)

[Hoa hồng tặng Rose](#)

[Giá Trị Những Dấu Chấm Câu](#)

[5 Việc Của Đời Người](#)

[Cuộc Sống Là Những Va Đập](#)

[Bạn Cũng Phải Khóc Trước Khi Bạn Lau Khô Nước Mắt](#)

[Chúng Ta Cần Một Người Bạn](#)

[Hãy nhìn lại cuộc sống](#)

[Khi người ta gửi đi một nụ cười](#)

[Quy luật hạt giống](#)

[7 kỳ quan thế giới](#)

[Bài học về cách chấp nhận](#)

[Bắt đầu từ con số không!](#)

[Một lời cảm ơn!](#)

[Nước mưa](#)

Thưa Thượng Đế
Món quà của cô tiên
Quà tặng của một thiên thần
Truyền thuyết hoa hồng
Cô gái ở cửa hàng bán đĩa CD
Ước mơ đẹp
Một ngôi sao, một định mệnh
Cháu là lính cứu hỏa thực sự
Em ốc biển, anh đại dương
Lời xin lỗi thứ 100
Có Thể
Cái lạnh
Muối
Ước vọng và hạt giống
Đôi cánh thiên thần
Lời khuyên dành cho cuộc sống
Trong yêu thương, không có khái niệm "thay thế"
Lý do cho một tình yêu
Màu sắc của tình bạn
Tình Yêu Và 2 Màu Đen, Trắng
Đi tìm hạnh phúc
Một vài điều về nghệ thuật sống
Cho và Nhận ...
Tia nắng, gió, mặt trời, mặt trăng
Tám thẻ của cảm xúc
20 đô-la
Cánh cửa
Quán Cà Phê Chiều Thứ 7!
Chiếc xe đạp bằng đất sét
Góc thiếu của mỗi người
Ngụ ngôn của cây bút chì
Đồng tiền vàng
Niềm vui bé bỏng!
Người đồ rác xóm tôi
Đêm giao thừa
1 chút trong cuộc đời
Giá trị của thời gian

Món quà giáng sinh
Đường Về Nhà
Giọng nói
Những quy luật cuộc sống
Khi tình yêu ra đi
Hai con chó
Hạc giấy
Sự đấu tranh
Nghệ thuật tha thứ
Những trái tim nhỏ
Những lâu đài trên cát
Tờ giấy trắng
Cho và nhận
Cánh én báo tin vui
Nụ hôn trên chuyến tàu
Câu lạc bộ những hòn đá
Chú Bé Và Con Sò Nhỏ
Để cuộc sống đơn giản hơn
Người vun đắp ước mơ
Một ly sữa
Trên tuyết
Quan sát và lắng nghe
Khi trái đất chuyển động vì bạn!
Cách nhìn mới về cuộc sống
Tình yêu cuộc sống

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Nếu Được Sống Đến 2 Lần

Ai đó hỏi rằng, nếu được sống hai lần, bạn sẽ làm gì? Riêng tôi, tôi sẽ trả lời...

Tôi sẽ chẳng bao giờ quên ngày sinh nhật của người tôi quen biết. Tôi sẽ không để tuột mất cơ hội bày tỏ trái tim mình với ai đó, cũng như tôi sẽ dành thời gian để dừng lại và biết lắng nghe.

Tôi sẽ dành thời gian cho bạn bè chỉ bởi vì người đó là bạn tôi. Tôi cũng sẽ lên kế hoạch có những kỳ nghỉ với gia đình thân yêu.

Tôi sẽ dành thời gian, để lắng nghe những cuộc phiên lưu đầy "ngộ nghĩnh" của một đứa trẻ lên năm. Tôi sẽ dành nhiều thời gian hơn cho ai đó để họ cảm thấy họ đẹp và quan trọng hơn.

Tôi sẽ nằm sóng soài trên ngọn đồi có những triền cỏ xanh mượt để lắng nghe tiếng cười khúc khích của chính mình. Tôi sẽ chia sẻ cảm xúc của tôi cho những người yêu tôi. Tôi sẽ yêu thương mỗi điều nhỏ nhất trong một ngày, một vòng tay buổi sáng sớm, một nụ cười của người lạ, một buổi ăn tối cùng với gia đình, một nụ cười với cuộc điện thoại nhảm nhí...

Nếu cuộc sống được sống hai lần, tôi sẽ xác định quan điểm sống của mình để sao không phải hối tiếc và tôi sẽ để những người tôi yêu biết điều ấy... hằng ngày! Tôi sẽ không để thời gian trôi qua mà không kịp để người tôi yêu thương biết rằng họ là một phần quan trọng trong cuộc đời tôi.

Sống trọn vẹn từng khoảnh khắc là cách giúp bạn luôn nhớ rằng: không ai, không điều gì là nhỏ nhất trong cuộc đời của bạn...

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Tìm Kiếm Tình Yêu

Có người nói, cuộc sống là một quá trình tìm kiếm tình yêu, mỗi một người đều phải tìm thấy ba người. Người thứ nhất là người mình yêu nhất, người thứ hai là người yêu mình nhất và người thứ ba là bạn đồng hành trong suốt cuộc đời (bạn đời).

Trước tiên mình sẽ gặp được người mình yêu nhất, sau đó hiểu được cảm giác yêu, chỉ có hiểu được cảm giác bị yêu mới phát hiện ra người mình yêu nhất; khi đã trải qua cảm giác yêu và bị yêu, mới có thể biết được mình cần điều gì và cũng sẽ tìm thấy người bạn đời thích hợp nhất trong suốt cuộc còn lại.

Thật đáng tiếc, trong cuộc sống thực tế hiện tại, cả ba người này thường không cùng là một người, người bạn yêu nhất không chọn bạn, người yêu bạn nhất lại không phải người bạn yêu nhất và người bạn đời luôn luôn không phải là người bạn yêu nhất, cũng không phải là người yêu bạn nhất, chỉ là người xuất hiện vào lúc thích hợp nhất.

Bạn sẽ là người thứ mấy trong cuộc sống của tôi ?

Không ai muốn thay đổi tình yêu của mình, khi anh ta yêu bạn, đó là lúc anh ta thật sự yêu bạn, nhưng khi anh ta không yêu bạn thì cũng thật sự là không yêu bạn, anh ta không thể giả vờ không yêu khi anh

ta đang yêu bạn, cũng như anh ta không thể giả vờ yêu khi không yêu bạn.

Khi một người không còn yêu mình muốn rời xa mình, mình cần hỏi lại bản thân có còn yêu anh (cô) ta nữa không. Nếu bạn không còn yêu người ấy nữa thì xin đừng bao giờ vì lòng tự trọng mà không chịu rời xa người ấy.

Nếu như bạn vẫn còn yêu người ấy, lẽ đương nhiên bạn sẽ hy vọng người ấy có được một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ; hy vọng người ấy được ở cùng người mình yêu.

Đừng bao giờ ngăn cản, nếu bạn ngăn cản người ấy có được hạnh phúc thật sự của mình nghĩa là bạn không còn yêu anh (cô) ta nữa, và nếu như bạn không còn yêu thì bạn lấy tư cách gì để trách anh (cô) ta bạc tình.

Yêu không phải là chiếm hữu, bạn thích mặt trăng, không thể đem mặt trăng cất vào trong hộp nhưng ánh sáng của mặt trăng lại có thể chiếu sáng vào tận trong phòng bạn. Cũng như bạn yêu một người, bạn vẫn có thể có được người ấy mà không cần chiếm hữu và khiến người yêu trở thành một hồi ức vĩnh hằng trong cuộc sống.

Nếu bạn thật sự yêu một người, phải yêu con người thực của anh ta, yêu mặt tốt cũng yêu cả mặt xấu, yêu cái ưu điểm lẫn khuyết điểm, tuyệt đối không nên vì yêu anh ta mà hy vọng anh ta trở thành một con người như mình mong muốn, nếu anh ta không được như ý bạn thì mình không còn yêu anh ta nữa.

Yêu một người nào đó thật sự không nói ra được nguyên nhân vì

sao yêu, bạn chỉ biết rằng, bất cứ lúc nào, tâm trạng tốt hay xấu thì bạn cũng đều mong muốn người ấy ở bên cạnh bạn, không một yêu cầu...Xa cách cũng là một thử nghiệm tình yêu, tình yêu chân chính sẽ chẳng bao giờ trở thành tình yêu oán hận.

Hai người yêu nhau, thích nhất là bắt bạn mình phải thề, phải hứa, tại sao chúng ta lại bắt đối phương làm như vậy, tất cả chỉ vì chúng ta không tin đối phương... làm gì có chuyện biển cạn đá mòn, trời loang đất lở, nếu có thì cũng không ai sống được đến ngày ấy

Trong tình yêu, nói là một lẽ, làm là một lẽ, người nói không dám tin điều mình nói và người nghe thì không tin điều mình nghe...

Bạn đã tìm được người thứ mấy cho cuộc đời của bạn ?

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Vì sao phụ nữ khóc?

Nước mắt của phụ nữ làm cuộc sống dịu êm và an lành hơn.

Khi Thượng đế tạo ra phụ nữ, người phải làm cho họ thật đặc sắc. Người làm cho đôi vai họ cứng cáp để che chở được cả thế giới, đôi tay họ mát lạnh để che chở sự yêu thương, và người cho họ một sức mạnh tiềm ẩn để mang nặng đẻ đau. Để làm được những việc nhọc nhằn đó, Người cũng cho họ giọt nước mắt để rơi, để họ sử dụng bất cứ lúc nào và đây là điểm yếu duy nhất của họ.

Một cậu bé hỏi mẹ:

- Tại sao mẹ lại khóc?

Người mẹ đáp:

- Vì mẹ là một phụ nữ.

- Con không hiểu mẹ? Cậu bé thốt lên.

Người mẹ ôm chặt con và âu yếm:

- Con không bao giờ hiểu được, nhưng nó là như thế đấy.

Thời gian trôi đi, cậu bé lại hỏi cha:

- Sao mẹ lại khóc hả cha?

- Tất cả phụ nữ đều như thế, con yêu ạ - người cha mỉm cười đáp.

Cậu bé lớn dần lên và khi cậu trở thành một người đàn ông nhưng vẫn thường tự hỏi: “Tại sao phụ nữ lại khóc???”

Cuối cùng anh tìm đến một nhà hiền triết. Nghe hỏi, nhà hiền triết ôn tồn nói:

- Khi Thượng đế tạo ra phụ nữ, người phải làm cho họ thật đặc sắc. Người làm cho đôi vai họ cứng cáp để che chở được cả thế giới, đôi

tay họ mát lạnh để che chở sự yêu thương, và người cho họ một sức mạnh tiềm ẩn để mang nặng đẻ đau.

Người cho họ một sự dũng cảm để nuôi dưỡng và chăm sóc gia đình, người thân, bạn bè ngay cả những lúc mọi người dường như buông trôi, và dù có nhọc nhằn đến mấy đi nữa họ cũng không bao giờ than thở? Người cho họ tình cảm để họ yêu thương con cái ở mọi nghĩa trên đời, ngay cả những lúc con cái họ gây cho họ đau khổ.

Người cho họ sức mạnh để chăm sóc người chồng của họ, tránh vấp ngã vì người tạo dựng họ từ những xương sườn của người đàn ông để bảo vệ trái tim anh ta? Người cho họ sự khôn ngoan để biết rằng một người chồng tốt sẽ không bao giờ làm tổn thương vợ mình, hiểu rõ sự chịu đựng của người phụ nữ và cô ta luôn thấp thoáng sau mỗi thành công của người chồng.

Để làm được những việc nhọc nhằn đó, Người cũng cho họ giọt nước mắt để rơi, để họ sử dụng bất cứ lúc nào và đây là điểm yếu duy nhất của họ. Khi con thấy họ khóc, hãy nói với họ con yêu họ biết bao. Và nếu họ vẫn khóc, con hãy làm trái tim họ được bình yên.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Những dòng suy tư cảm động...

Rất có thể Thượng Đế muốn chúng ta gặp những người mà chúng ta không mong muốn trước khi gặp được người mà ta mong đợi để rồi sau cùng khi gặp được người ấy chúng ta mới biết món quà ấy là quý giá biết dường nào.

Khi cánh cửa hạnh phúc đời ta khép lại thì một cánh cửa khác sẽ mở ra, nhưng thường thì chúng ta lại chỉ nhìn vào cánh cửa đã khép mà không thấy được cánh cửa đã mở ra với chúng ta.

Một người bạn tốt là người mà bạn có thể cùng ngồi trên cánh cổng và đứng đưa, không nói một lời gì, và sau đó là chia tay như thể là đã có một cuộc nói chuyện thật tuyệt vời giữa ta và người ấy mà bạn chưa từng có bao giờ.

Một sự thật đúng đắn là chúng ta sẽ không bao giờ biết cái ta có cho tới khi ta mất nó, nhưng cũng có một sự thật đúng đắn là chúng ta không biết những việc chúng ta bỏ lỡ cho tới khi điều đó đến với ta.

Trao ban cho ai đó tất cả tình yêu của bạn thì cũng đồng nghĩa với việc không bao giờ có thể đảm bảo rằng họ sẽ yêu lại bạn! Đừng bao giờ mong đợi tình yêu được đáp đền; chỉ chờ đợi tình yêu ấy lớn lên trong trái tim người ấy nhưng nếu nó không lớn lên, thì hãy bằng lòng rằng nó đang lớn lên trong chính bạn.

Người ta chỉ mất một phút để phải lòng một ai đó, một giờ để thích người ấy, và một ngày để yêu người ấy, nhưng phải mất cả đời để quên người ấy.

Đừng để những cái nhìn hấp dẫn bạn; những cái nhìn ấy có thể lừa dối bạn. Đừng để sự giàu sang hấp dẫn bạn; ngay cả khi điều đó tàn phai. Hãy để những người làm cho bạn mỉm cười hấp dẫn bạn vì một nụ cười có thể làm cho một ngày đen tối trở nên tươi sáng hơn.

Hãy tìm kiếm ai đó làm cho trái tim bạn mỉm cười. Có những giây phút trong cuộc đời bạn nhớ một người nào đó quay quắt đến độ bạn chỉ muốn mang họ ra khỏi giấc mơ và ôm họ trong cuộc đời thực của mình.

Hãy mơ ước những gì bạn muốn; hãy đi đến những nơi bạn muốn đi; hãy là điều mà bạn muốn là, bởi vì bạn chỉ có một cuộc đời và một cơ hội để làm những việc mà bạn muốn làm. Có thể bạn đã có đủ hạnh phúc làm bạn trở nên đáng yêu, có đủ những trải nghiệm làm cho bạn trở nên mạnh mẽ, có đủ nỗi buồn lo làm cho bạn nên người, có đủ hy vọng để bạn trở nên hạnh phúc. Hãy luôn luôn đặt mình trong tình huống của người khác. Nếu bạn cảm thấy việc gì đó làm tổn thương bạn thì điều ấy cũng có thể làm cho người khác bị tổn thương.

Một người hạnh phúc nhất không nhất thiết phải có những thứ tốt nhất; họ chỉ làm những việc quan trọng thích hợp với họ thôi. Hạnh phúc dành cho những người đang than khóc, cho những người đang bị tổn thương, cho những người đã tìm kiếm, và cho những

người đã cố gắng, bởi vì chỉ có họ mới cảm kích tầm quan trọng của những người đã đến trong cuộc đời họ.

Tình yêu bắt đầu bằng một nụ cười, phát triển bằng nụ hôn và kết thúc bằng nước mắt. Tương lai tươi sáng nhất sẽ phải đặt trên nền tảng của quá khứ bị lãng quên, bạn không thể tiếp tục sống một cách tốt đẹp trong cuộc đời cho tới khi bạn để cho những thất bại và nỗi đau trong quá khứ đi qua.

Khi bạn sinh ra, bạn thì khóc lóc còn mọi người xung quanh bạn thì mỉm cười. Hãy sống sao cho khi từ giữa cuộc đời, bạn là người mỉm cười còn mọi người xung quanh bạn thì khóc.

Hãy gửi bức thông điệp này đến cho những ai có ý nghĩa đối với bạn, cho những ai đã đến trong đời bạn bằng cách này hay cách khác, cho những ai làm cho bạn mỉm cười khi bạn cần, cho những ai giúp bạn nhìn thấy được mặt tích cực của sự việc khi bạn thất vọng, cho người mà bạn muốn họ biết rằng bạn cảm kích tình bạn của họ biết bao. Và nếu như bạn không gửi, bạn đừng lo, sẽ không có điều gì xấu xảy ra với bạn, mà bạn chỉ bỏ lỡ một cơ hội làm cho một ngày sống mới của ai đó trở nên tươi đẹp hơn với bức thông điệp này.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Đôi lời gửi tới những ai chưa yêu, đang yêu và sẽ yêu

Dành cho một người tất cả tình yêu của bạn, không có nghĩa là họ sẽ yêu lại bạn. Đừng hy vọng tình yêu được đáp lại. Hãy cho nó thời gian để nó lớn lên trong trái tim họ. Nếu không, hãy hài lòng vì nó đã lớn lên trong trái tim bạn ! ... Có những khoảnh khắc trong cuộc đời khiến bạn nhớ một ai đó thật nhiều, đến nỗi bạn muốn kéo người ta ra khỏi giấc mơ và ôm người ta thật chặt. Hãy cố gắng quên điều đó đi nếu nó chỉ là giấc mơ không bao giờ thành hiện thực... Tình yêu đến với những người vẫn hy vọng mặc dù họ đã từng thất vọng, những người vẫn có niềm tin mặc dù họ đã bị lừa dối.

Một điều đáng buồn trong cuộc sống là khi bạn gặp một người có ý nghĩa với bạn, để rồi cuối cùng nhận ra rằng họ sinh ra không phải để cho bạn và bạn chỉ có thể để họ đi... ...Chỉ mất một phút để quý ai đó, một giờ để thích ai đó, một ngày để yêu ai đó, nhưng sẽ là một cuộc đời để quên đi một người mà bạn yêu.

Mong bạn có đủ hạnh phúc để trở nên ngọt ngào, có đủ thử thách để trở nên vững mạnh, có đủ nỗi buồn để giữ bạn là con người, có đủ niềm đam mê để bạn vui vẻ và có đủ tình yêu để dâng hiến cho đời.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Sự kỳ diệu của Tình Yêu

Đứng trước người mà bạn thích, TIM của bạn sẽ ĐÁP NHANH HƠN. Nhưng khi đứng trước người bạn YÊU, bạn sẽ chỉ cảm thấy VUI HƠN.

Nếu đứng trước người mà bạn YÊU, thì mùa ĐÔNG sẽ như mùa XUÂN. Những cảm giác về sự THÍCH thường bắt nguồn từ cái TAI. Nhưng những cảm nhận về TÌNH YÊU lại hay bắt đầu bằng ĐÔI MẮT. Cho nên khi bạn không còn THÍCH ai đó nữa, thì tất cả những gì bạn cần làm là chỉnh lại đôi tai của mình. Nhưng nếu bạn không còn YÊU ai đó nữa, và mỗi khi bạn nhắm mắt thì TÌNH YÊU lại trở lại trên những giọt nước mắt và mãi mãi đọng lại trong TRÁI TIM của bạn.

Bạn sẽ không tìm thấy được người lý tưởng nếu bạn có thể sống với người đó. Nhưng bạn đã tìm được một người lý tưởng nếu bạn không thể sống thiếu người đó.

TÌNH YÊU CÓ MUÔN VẠN ĐIỀU KỲ DIỆU.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Bài học về sự tự tin

Hôm ấy là ngày đầu tiên tôi học môn Toán với thầy Peter. Vừa vào lớp, thầy cho cả lớp làm bài kiểm tra đầu năm.

Cả lớp ngạc nhiên khi thầy phát cho chúng tôi ba loại đề khác nhau rồi nói:

- Đề thứ nhất gồm những câu hỏi vừa dễ và khó, nếu làm hết các em sẽ được 10 điểm. Đề thứ hai có số điểm cao nhất là 8 với những câu hỏi tương đối dễ. Đề thứ 3 có số điểm tối đa là 6 với những câu hỏi rất dễ. Các em được quyền chọn đề cho mình.

Thầy chỉ cho làm bài trong 15 phút nên tôi đã chọn đề thứ 2 cho chắc ăn. Không chỉ tôi mà các bạn cùng lớp cũng thế, chẳng có ai chọn đề thứ nhất cả.

Một tuần sau, thầy Peter phát bài kiểm tra ra. Cả lớp lại càng ngạc nhiên hơn khi biết ai chọn đề nào thì được tổng số điểm của đề đó, bất kể làm đúng hay sai. Lớp trưởng hỏi thầy:

- Thưa thầy tại sao lại như thế?

Thầy cười rồi nghiêm nghị trả lời:

- Với bài kiểm tra này, thầy chỉ muốn thử thách sự tự tin của lớp mình. Ai trong số các em cũng mơ ước đạt được điểm 10 nhưng ít ai dám vượt qua thử thách để biến ước mơ ấy thành sự thật.

Bài kiểm tra kỳ lạ ấy của thầy Peter đã dạy chúng tôi một bài học: "Có những việc thoạt nhìn tưởng như rất khó khăn nên dễ làm cho chúng ta rút lui ngay từ phút đầu tiên. Nhưng nếu không tự tin đối

đầu với thử thách thì chúng ta chẳng biết khả năng của mình đến đâu và cũng khó vươn tới đỉnh điểm của thành công.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Cà phê muối

Họ ngồi cạnh nhau trong một caphe xinh xắn. Anh căng thẳng đến độ không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào. Cô gái cả thấy khó chịu. " để mình về nhà còn hơn..."- cô nghĩ thầm. Bỗng nhiên, chàng trai gọi người bồi bàn đến và nói: " vui lòng cho tôi thêm một tí muối vào ly caphe nhé ". Mọi người đều ngạc nhiên nhìn anh. Mặt anh đỏ bừng ngượng nghịu, nhưng rồi anh vẫn uống ly caphe ấy. Cô gái tò mò hỏi:

- Tạo sao anh lại có sở thích lạ lùng thế ?

Anh trả lời:

- Khi còn làm một đứa trẻ, tôi sống gần biển. Lúc ấy do thường chơi đùa trước sóng biển nên tôi có thể nếm được mùi vị của biển, cảm giác nó mặn và có vị hơi chát. Mùi vị ly caphe này cũng thế. Nó gợi cho tôi nhớ về tuổi thơ của mình, về ngôi nhà nhỏ bên bờ biển, và tôi nhớ cha mẹ tôi - người suốt đời sống ở đây - biết bao nhiêu!

Nói đến đây, đôi mắt anh đầm nước mắt

Cô gái vô cùng xúc động trước những cảm xúc chân thật tận đáy lòng chàng trai. Một người đàn ông như thế chắc hẳn sống rất tình nghĩa và yêu quý, có trách nhiệm với gia đình, công việc ... của mình. Buổi hẹn hò thật tuyệt vời, và đó là sự khởi đầu tốt đẹp.

Những lần hẹn sau, cô gái nhận ra chàng trai thật sự là người cô cần: anh có lòng khoan dung, trái tim nồng hậu, sự chân thành Anh là người đàn ông tốt mà cô không thể để tuột mất. Rồi mọi chuyện diễn ra hết như một câu chuyện cổ tích có hậu: hoàng tử

cưới công chúa, họ sống một cuộc đời hạnh phúc bên nhau. Và mỗi khi pha caphe cho chồng, cô luôn thêm vào một ít muối theo cách mà anh thích .

40 năm sau.... Người đàn ông qua đời, để lại cho người vợ lá thư:

" Em yêu quý!, hãy tha thứ cho anh, cả cuộc đời anh đã nói dối em. Nhưng chỉ đúng một việc duy nhất: ly caphe muối . Em còn nhớ lần đầu tiên hò hẹn của chúng mình ?. Lúc ấy anh đã quá lúng túng , thật ra anh muối thêm một ít đường vào ly caphe nhưng anh đã nói nhầm thành muối ... Thật khó có thể thay đổi lời nói nên anh đành phải uống ly caphe ấy . Nhưng anh không ngờ là điều ấy đã bắt đầu cho mối quan hệ của chúng ta . Đã nhiều lần anh định nói sự thật với em nhưng anh lại sợ mất em. bây giờ anh không còn lo lắng điều gì nữa, anh muốn em biết sự thật: anh không thích uống caphe muối, mùi vị của nó mới tệ làm sao... Nhưng nhờ nó mà anh đã có em, anh đã tự hứa rằng sẽ không bao giờ nói dối em bất cứ điều gì nữa, và suốt cuộc đời anh đã không vi phạm lời hứa ấy . có em trong đời, đó là hạnh phúc lớn nhất của anh. Nếu có thể được sống thêm một lần nữa, anh vẫn muốn được biết em và cưới em làm vợ, thậm chí anh có phải uống caphe muối ...".

Đôi mắt cô nhoè đi và lá thư ướt đẫm ...

Một ngày có người hỏi cô:"Mùi vị của caphe muối như thế nào ?".

"Rất ngọt bạn ạ!" - cô trả lời .

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Hãy là chính mình

Lương tâm, sự trung thực, sự liêm khiết : đó là ba giá trị để đối diện với tương lai.

Đối với ông bà nội của tôi, người ta hoặc là sống trung thực hoặc là không. Ông bà đã cho gắn lên tường phòng khách câu châm ngôn sau đây: “Cuộc đời như một cánh đồng phủ đầy tuyết mới; mỗi bước chân của ta sẽ lộ ra con đường ta đi”.

Bằng vào bản năng của mình, họ đã hiểu rằng sống liêm khiết, đó là có một ý thức đạo đức và ý thức này không biến đổi theo lợi ích hay hoàn cảnh nào. Sự liêm khiết là một chuẩn mực cá nhân cho phép tự đánh giá cách ứng xử của mình. Tiếc thay, phẩm chất này mỗi ngày mỗi hiếm đi.

Thế mà sự liêm khiết lại quan trọng cho mọi tầng lớp xã hội, và chúng ta cần phải tự đòi hỏi cho bản thân mình.

Một phương cách tốt để đánh giá sự trung thực của mình là tuân giữ điều mà tôi gọi là “Tam giác liêm khiết”, dựa trên ba nguyên tắc sau đây:

Bảo vệ các xác tín của mình bằng mọi giá. Lấy ví dụ về một nữ y tá bắt đầu ngày làm việc đầu tiên giữa một nhóm bác sĩ phẫu thuật của một bệnh viện nổi tiếng. Cô chịu trách nhiệm về các dụng cụ và thiết bị trong ca phẫu thuật vùng bụng. Cô nói với bác sĩ:

- Bác sĩ chỉ lấy ra 11 miếng bông thấm, trong khi chúng ta đã dùng đến 12 miếng. Chúng ta cần phải tìm ra miếng còn lại.

Bác sĩ đáp:

- Tôi đã lấy ra hết rồi. Giờ thì chúng ta bắt đầu may lại vết mổ.
- Bác sĩ không được làm như thế - cô y tá nghiêm giọng - Hãy nghĩ đến bệnh nhân.

Với nụ cười trên môi, bác sĩ nhón chân lên và chỉ cho cô y tá miếng bông thứ 12. Rồi ông nói với cô:

- Tôi tin rằng cô sẽ trở nên xuất sắc trong nghề này.

Khi bạn biết chắc mình có lý, hãy giữ vững lập trường của mình.

Luôn nhìn nhận giá trị đúng đắn của người khác. Bạn đừng sợ những người có ý tưởng hay hơn bạn hoặc những người xem ra thông minh hơn bạn. Đây là nguyên tắc mà David Ogilvy, người sáng lập công ty quảng cáo nổi tiếng Ogilvy and Mather, đã nhắc nhở các cán bộ lãnh đạo mới.

Ông tặng mỗi người một con búp bê Nga, bên trong có năm hình nhân nhỏ dần. Trong hình nhân bé nhất ông đặt một tờ giấy có ghi mấy hàng chữ: “Nếu mỗi người trong chúng ta chọn những người cộng sự nhỏ hơn mình, chúng ta sẽ trở nên một công ty của những người lùn. Nhưng nếu chúng ta chọn những người cộng sự lớn hơn mình, thì lúc ấy Ogilvy and Mather sẽ trở thành công ty của những người khổng lồ”.

Và quả thật, Ogilvy and Mather đã trở thành một trong những công ty lớn nhất và được kính trọng nhất thế giới.

Hãy trung thực với chính mình và chấp nhận nhân cách của mình. Khi người ta thiếu các giá trị chính yếu, người ta có xu hướng dựa vào các yếu tố bên ngoài - đáng dấp - để tự trấn an. Người ta sẽ hành động vì đáng dấp bề ngoài ấy chứ không phải vì sự phát triển

của phẩm chất cá nhân.

Do đó hãy là chính mình. Đừng bao giờ che đậy các mặt yếu kém trong nhân cách của mình.

Hãy nhìn thẳng vào thực tế và trước các thử thách hãy hành động như một người trưởng thành.

Sự tự trọng và một lương tâm trong sáng: đó là các thành tố chủ yếu của sự liêm khiết. Đó cũng chính là những phẩm chất thiết yếu nếu như ta muốn cải thiện mối quan hệ với người khác.

Một cuộc sống có nguyên tắc không hạ mình trước sức cám dỗ của thứ đạo đức dễ dãi, sẽ luôn dành phần thắng. Cuộc sống đó sẽ dẫn đường cho chúng ta mà không cần phải xem xét lại xem ta có đang đi đúng đường hay không.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Khi bạn đếm từ số 0

1...2...3" hay "oẳn...tù...tì", những đứa trẻ luôn luôn đếm như thế trong biết bao trò chơi của chúng. Một lần tôi hỏi em tôi: "sao em không đếm từ số 0 :0...1...2...3?" Em nhìn tôi ngạc nhiên.

Mỗi số đều bằng số 0+chính nó. Đó là một điều tất nhiên mà cũng chẳng có ý nghĩa gì, việc gì phải viết thế. Nhưng khi một người vô danh không ai biết tới +nghị lực và tài năng, trở thành bác học lừng danh; một bác nông dân từ tay trắng+lòng quyết tâm, sự tháo vát, vượt lên đói nghèo, làm giàu cho gia đình và quê hương, thì quả thật "số 0" không phải là vô nghĩa.

Bạn hãy bắt đầu đếm từ "số 0", bắt đầu từ bản thân mình+ niềm tin và tri thức tuổi trẻ, bạn sẽ biết mình bắt đầu từ đâu và đi tới đâu, đừng đếm từ những đồng tiền mồ hôi nước mắt của bố mẹ, từ những ngôi nhà hay những chiếc xe đắt tiền rú ầm đường trong đêm, những con số đếm từ những thứ đó không thể đứng vững trong cuộc sống bởi dưới chân họ không phải là những thứ gì họ tự làm ra, họ không biết bắt đầu từ đâu, và cũng không biết mình sẽ đi tới đâu, không có nơi bắt đầu cũng không có điểm kết thúc.

Bắt tay vào mọi việc từ con "số 0" và làm nên cả thế giới, dù đó là một thế giới nhỏ của riêng bạn thì bạn bao giờ cũng cảm thấy vui sướng nhiều hơn khi phải phụ thuộc vào người khác, đúng không?

Chúng ta biết nói "không!" trước những nhu cầu chưa đúng lúc của bản thân, biết nói "không!" trước những cám dỗ nguy hiểm của cuộc sống, biết nói "không!" hôm nay để có nhiều trong ngày mai.

1.000.000 lớn hơn 999.999 cho dù nó gồm rất nhiều số 0, nhưng nếu bạn đảo các số 0 lên trước thì chúng trở nên vô nghĩa và trở thành những con số hầu như không đáng kể bên cạnh 999.999, nó sẽ càng vô nghĩa khi bạn nói: "tôi không biết!" , "tôi không làm được!", "tôi không thể!". Hãy hiểu số 0 và đặt nó đúng chỗ, bạn sẽ ngạc nhiên trước ý nghĩa của những con số tưởng chừng như vô nghĩa này.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Sức mạnh của nụ hôn

Nụ hôn luôn chứa đựng vô vàn điều thú vị, ngay cả ở cách hôn .

Nụ hôn từ trước tới nay luôn được nhân loại tôn sùng như biểu tượng vĩnh cửu, bất diệt của tình yêu. Thế nhưng, nhìn dưới góc độ y học, qua con mắt của các nhà nghiên cứu, nụ hôn còn chứa đựng nhiều bí ẩn tuyệt vời mà không phải ai cũng biết.

Khoa học đã chứng minh rằng, hôn thường xuyên có thể làm ổn định các hoạt động của tim mạch, giảm lượng cholesterol trong máu, cũng như điều chỉnh huyết áp... và trên tất cả, nụ hôn làm cho cuộc sống trở nên tươi đẹp hơn.

Bảo vệ răng miệng

Một nụ hôn có thể thay thế cho bất kỳ loại kẹo cao su làm sạch răng miệng nào. Bởi lẽ, như thuốc đánh răng, nụ hôn có khả năng ngăn chặn sự hình thành của các chất bẩn bám vào răng, cũng như các lỗ hổng chân răng.

Hiện tượng này có thể được giải thích như sau: khi hôn, vô số nước bọt được bài tiết ra. Các chất calcium và phosphorus chứa trong nước bọt giúp làm sạch răng và ngăn ngừa hình thành lỗ hổng chân răng. Không chỉ thế, những nụ hôn nồng cháy còn giúp chủ nhân của nó gần như không bị viêm lợi (viêm nướu răng). Nước bọt được trung hòa trong quá trình hôn cũng giúp bảo vệ răng khỏi nhiều bệnh khác nữa.

Làm đẹp

Một nụ hôn nồng cháy có thể làm căng 30 loại cơ mặt khác nhau. Nó không chỉ giúp da mặt ta mịn màng hơn mà còn làm tăng quá trình tuần hoàn máu. Phải chăng nụ hôn có tác dụng gấp nhiều lần hơn các loại kem dưỡng da và mặt nạ đắp mặt chẳng?

Và nụ hôn rõ ràng là sẽ thú vị hơn rất nhiều!

Giảm cân

Để thực hiện một nụ hôn nồng cháy hoàn hảo, chúng ta cần tiêu tốn ít nhất 12 calo. Tuy nhiên, cũng không phải chỉ vì giảm một vài cân ít ỏi mà bạn trở thành tín đồ cuồng nhiệt của tình yêu. Các nhà khoa học khẳng định rằng 3 nụ hôn mỗi ngày (20 giây cho mỗi nụ hôn) là đủ giúp bạn bớt đi vài cân theo mong muốn.

Giảm đau

Cơ thể chúng ta có khả năng tiết ra một loại hormone (gọi là endorphin) có tác dụng giảm đau. Nụ hôn càng nóng bỏng bao nhiêu, càng nhiều chất endorphin được bài tiết bấy nhiêu. Một nụ hôn thông thường đủ khả năng sinh ra một lượng hormone tạo nên cảm giác mê mẩn, trên thực tế, có tác dụng hơn cả một liều morphine tối thiểu.

Một đặc điểm thú vị khác nữa của nụ hôn: nó có khả năng kháng khuẩn. Trong quá trình hôn, một số chất kháng sinh tự nhiên được sinh ra từ nước bọt, có tác dụng giảm đau. Vì thế, hãy quên đi các

loại thuốc giảm đau và cố gắng hôn, hôn thật nhiều, bạn nhé.

An thần

Hôn có thể giúp ngăn chặn ngay từ thời điểm ban đầu sự hình thành của một loại hormone gây stress mang tên glucocorticoid. Loại hormone này chính là thủ phạm của các loại bệnh huyết áp cao, suy nhược cơ thể, mất ngủ và gia tăng lượng cholesterol trong máu.

Một nụ hôn thông thường có thể dễ dàng và hiệu quả xoa dịu hệ thần kinh của chúng ta và làm chúng ta giảm căng thẳng. Đó là lý do tại sao những người hay hôn luôn tỏ ra lạc quan, yêu đời.

Không những thế, hôn còn kích thích sự bài tiết của chất adrenaline, có tác dụng chống lại hormone hydrocortisone gây stress, đem lại cho ta cảm giác hưng phấn, vui vẻ

Cuối cùng, nên nhớ, thực hiện không dưới 3 nụ hôn mỗi ngày, bạn sẽ thấy sảng khoái, yêu đời ít nhất trong vòng 24 giờ đồng hồ đấy.

Kháng sinh

Hầu hết các loại vi khuẩn đều có chứa trong nước bọt. 80% số vi khuẩn này là giống nhau. Chỉ 20% còn lại mang tính đặc trưng khác nhau ở mỗi người. Khi hôn, hai loại nước bọt trộn lẫn nhau qua tiếp xúc đường miệng, tạo nên vô số phản ứng vi sinh khác nhau. Kết quả là, nó kích thích hệ miễn nhiễm hình thành nên một số kháng thể nhất định. Theo tên gọi khoa học, quá trình này được gọi là “miễn dịch giao thoa”.

Phân tích tính tương hợp về di truyền

Không hề cường điệu chút nào khi ta nói nụ hôn có khả năng phân

tích đặc biệt này.

Khi hôn, não bộ đồng thời tiến hành ngay lập tức các phân tích hóa học loại nước bọt của “đối tác”, và sau đó đưa ra “phán quyết” về khả năng tương hợp di truyền của bạn.

Đó là lý do tại sao trong lần hôn đầu tiên, ta không nên hôn quá lâu.

Nói tóm lại, hôn có tác động rất tốt cho cơ thể. Những người hôn thường xuyên sẽ ít khả năng mắc các bệnh về dạ dày, bàng quang, hay các bệnh nhiễm trùng máu. Còn nữa, hôn cũng giúp bạn chấm dứt cơn nấc ngay tức thì. Thú vị không nào?

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Con gái, mẹ và thần tượng

15 tuổi, con gái lên lớp 10. Lần đầu tiên nhìn con gái thướt tha trong tà áo dài, cũng xinh xắn và thiếu nữ như ai, mẹ mỉm cười đầy hạnh phúc. Khi ấy con gái lại nghĩ đến một anh chàng cùng lớp...

17 tuổi, con gái biết thế nào là cảm giác “thất tình”, con gái có ý nghĩ “chán sống”. Mẹ biết được, chỉ thủ thỉ: “Hãy đặt con trong trường hợp mẹ, mồ côi khi mới 6 tuổi, không được ai dạy dỗ, không được học hành, nghèo không thể nghèo hơn. Thế sao mẹ phải sống, nếu ngày ấy mẹ cũng chết đi thì sao giờ có con được. Thế thì chẳng phải con đã làm cho mẹ ân hận vì đã sinh ra con hay sao?”. Lần đầu tiên con gái khóc và cảm thấy ghét mình. Khi ấy “chàng trai thần tượng” của con gái vô tư đi bên cạnh người con gái khác.

18 tuổi, mẹ tiễn con gái lên Sài Gòn để vào đại học. Lần đầu tiên xa nhà, mẹ căn dặn con gái đủ chuyện, rồi lại tiếp tục lo lắng và dõi theo từng bước chân của con. Lúc ấy con gái chỉ nghĩ đến những “ánh đèn” qua lời kể của bạn bè. Và một lần nữa thần tượng của con gái lại thay đổi - một ca sĩ nổi tiếng nhất thế giới.

25 tuổi, con gái ra trường, đi làm, thay đổi công việc như thay đổi suy nghĩ, thay đổi thần tượng như thay đổi công việc, rồi con gái yêu, rồi thất bại. Con gái đầy tham vọng nhưng lại thiếu nghị lực, những khó khăn bình thường của cuộc sống cũng làm cho con gái chán nản. Những lúc như thế con gái lại trở về nhà. Lần về chơi này con gái ở hơi lâu, bỏ quên hết tất cả những bạn bè ở xa, để suy nghĩ và quan sát nhiều hơn. Mẹ lúc nào cũng giản dị và nồng hậu.

Cả đời con gái chưa hề thấy mẹ ghét ai, ở mẹ luôn toát lên một sự đảm đang mà con gái chắc rằng mình khó có thể giống.

Và con gái chợt nhận ra rằng chỉ cần con gái có nghị lực, có niềm tin vào bản thân và cuộc sống, biết vị tha, biết hy sinh, biết yêu thương người khác thì cuộc sống sẽ như một trò chơi mà con gái luôn là người chiến thắng. Hãy sống cho một ngày mai.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Họ đã nói tình yêu là...

Có người bảo rằng tình yêu là một dòng sông, sẽ nhấn chìm những bến bờ lau sậy. Có người lại bảo rằng tình yêu là chiếc dao cạo râu, có thể làm tâm hồn ta chảy máu...

Có người khác bảo tình yêu là một cơn đói không bao giờ thỏa mãn. Tôi lại bảo tình yêu là một đóa hoa mà bạn là hạt giống duy nhất...

Trái tim của chúng ta lo sợ bị tan nát, bởi chẳng có ai học cách cho trái tim mình nhảy múa. Tôi nói tình yêu là một đóa hoa và bạn chỉ là những hạt giống của đóa hoa ấy. Tình yêu như một giấc mơ lo sợ bị đánh thức, bởi chẳng thể nào mơ được 2 lần...

Tình yêu là điều sẽ không bị chiếm hữu. Người yêu là người không phải tự dưng ta có được. Và tâm hồn của chúng ta lo sợ thay màu, bởi chúng ta chưa từng học cách sống khi tâm hồn mình đổi thay...

Khi đêm tối quá cô đơn và những con đường trở nên sâu thẳm thẳm, khi bạn cảm thấy tình yêu là duy nhất – thì lúc ấy, sự may mắn và sức mạnh đã đến trong tim bạn rồi đấy...

Hãy nhớ rằng trong mùa đông, dưới những lớp tuyết dày băng giá, vẫn còn ẩn chứa những hạt giống. Và với mặt trời tình yêu, những hạt giống ấy sẽ trở thành hoa hồng khi gặp mùa xuân.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Bạn là món quà của cuộc sống...

Đừng bao giờ quên...

Sự hiện hữu của bạn là món quà cho thế giới này. Bạn là duy nhất và không ai thay thế được bạn. Cuộc đời bạn là tất cả những gì bạn muốn, bạn hãy sống trọn vẹn từng ngày ngay từ bây giờ.

Hãy luôn sống trong những niềm vui, chứ không phải là những phiền toái, và bạn sẵn sàng đương đầu với những gì sẽ đến. Trong bạn hẳn sẽ luôn có quá nhiều câu hỏi, hoài nghi... Nhưng hãy hiểu, hãy dũng cảm... bạn sẽ thành người mạnh mẽ.

Đừng tự giới hạn mình. Những giấc mơ của bạn đang chờ bạn đánh thức và chinh phục. Đừng rời bỏ những quyết định quan trọng để tạo ra cơ hội của ngày mai. Bạn hãy vươn đến đỉnh cao và giá trị của chính mình.

Không có gì lãng phí năng lượng sống cho bằng sự lo lắng. Bạn càng ưu tư bao nhiêu, bạn càng trĩu nặng tâm hồn bấy nhiêu. Đừng cho mọi vấn đề quá nghiêm trọng – hãy sống một cuộc đời “trời quang mây tạnh”, chứ không phải sống trong những âu sầu hối tiếc.

Hãy nhớ rằng một tình yêu nhỏ sẽ không thể tồn tại, hãy nhớ rằng rất nhiều quy luật tuần hoàn là điều không tránh khỏi. Hãy nhớ rằng tình bạn là một sự đầu tư khôn ngoan, và kho báu cuộc đời là chúng ta... được ở bên nhau.

Có sức khỏe và hy vọng và hạnh phúc. Hãy dành thời gian ước nguyện đến một vì sao. Và đừng bao giờ quên... chúng ta đặc biệt đến thế nào!

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Nếu tôi biết rằng...

Nếu tôi biết rằng đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy bạn ngủ say, tôi sẽ giữ bạn thật chặt và nguyện cầu Thượng Đế giữ gìn tâm hồn bạn.

Nếu tôi biết rằng đó là lần cuối cùng tôi thấy bạn bước ra ngoài, tôi sẽ ôm chặt lấy bạn, hôn bạn thật kêu và gọi bạn quay về.

Nếu tôi biết đó là lần cuối cùng tôi nghe thấy tên bạn được xướng lên trong lời ca tụng – chúc mừng, tôi sẽ lưu lại từng lời nói, hành động của bạn trong những cuộn băng video và sẽ xem đi xem lại chúng nhiều ngày.

Nếu tôi biết rằng đó là lần cuối cùng để tôi có thể dành một hoặc hai phút còn sót lại, tôi sẽ dừng lại và nói “Mình yêu thương, quý bạn lắm!”, dù bạn ra về bạn dư biết điều đó.

Ngày mai sẽ tạo nên sự quên lãng, đó là một điều chắc chắn; và chúng ta sẽ không bao giờ có cơ hội thứ hai để làm đúng mọi việc.

Có nhiều cách để nói lời yêu thương và nhiều cơ hội để chứng tỏ rằng chúng ta có thể làm được tất cả mọi việc.

Chỉ trong trường hợp tôi trở nên lảm nhảm và ngày hôm nay là tất cả những gì tôi có, tôi sẽ nói rằng tôi yêu thương, quý mến bạn đến dường nào.

Tôi hy vọng sẽ không bao giờ quên rằng ngày mai đã được hứa dành cho một người và ngày hôm nay có thể là lần cuối cùng bạn có cơ hội được ôm người bạn yêu thương thật chặt vào lòng.

Nếu bạn đang chờ đến ngày mai, tại sao lại không thực hiện mọi thứ ngay trong hôm nay? Bởi nếu ngày mai không bao giờ tới, bạn sẽ

phải hối tiếc rất nhiều vì đã không dành những phút giây hiếm hoi còn lại để sẻ chia một nụ cười, một cái ôm hay một nụ hôn và rằng bạn đã quá bận rộn để tặng bạn những gì có thể giúp ước mơ của một người thành sự thật.

Hãy giữ những người mà bạn thật sự yêu thương trong vòng tay của mình, thì thầm vào tai họ, nói với họ rằng bạn yêu thương họ nhiều như thế nào và rằng sẽ luôn giữ hình ảnh thân yêu của họ.

Hãy dành thời gian để nói “Mình xin lỗi!”, “Tha thứ cho mình nhé!”, “Cảm ơn”, hay “Không sao! Mọi việc sẽ ổn cả thôi!”. Và nếu ngày mai không bao giờ đến, bạn sẽ không phải hối tiếc về ngày hôm nay một khi bạn đã nói những lời trên.

Hãy biết xin lỗi và bắt đầu lại và nói với những người thương yêu bạn rằng bạn cũng yêu thương họ rất nhiều!

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Một chuyện tình

Ngay từ lúc đầu, gia đình nàng đã phản đối quyết liệt chuyện tình cảm giữa chàng và nàng, rằng do hai bên không môn đăng hộ đối và nàng sẽ phải đau khổ suốt đời nếu lấy chàng.

Dưới áp lực của gia đình, chàng và nàng rất thường hay gây gổ với nhau. Nàng yêu chàng say đắm và vẫn thường hỏi chàng rằng “anh có yêu em nhiều không?”

Vì chàng nói năng không được khéo léo nên cách trả lời của chàng thường làm nàng lo lắng. Điều đó cùng với áp lực từ phía cha mẹ nàng cũng làm nàng hay giận hờn vô cớ. Còn chàng chỉ biết chịu đựng trong thinh lặng.

Hai năm sau, chàng trai tốt nghiệp và quyết định đi du học. Trước ngày đi, chàng đã nói với nàng rằng, “Anh biết mình ăn nói vụng về nhưng anh biết là anh thật sự rất yêu em. Nếu em đồng ý, anh muốn chăm sóc em suốt quãng đời còn lại. Về phần gia đình em, anh sẽ cố gắng thuyết phục. Em lấy anh nhé?”

Nàng gật đầu. Trước quyết tâm của chàng, gia đình nàng cuối cùng cũng chịu thua và chấp thuận cho chàng và nàng kết hôn. Họ đã làm lễ đính hôn trước khi chàng trai lên đường.

Nàng đi làm trong khi chàng tiếp tục việc học. Họ trao nhau những lời ngọt ngào qua email và điện thoại. Dẫu khó khăn nhưng cả hai đều biết rằng mình sẽ không bao giờ đầu hàng.

Một ngày nọ, trên đường đi làm, nàng đã bị một chiếc xe hơi đụng phải. Khi tỉnh dậy, nàng thấy cha mẹ nàng đang ngồi gần bên. Nàng

thấy mình bị thương rất nặng. Mẹ nàng khóc vui và nàng muốn nói lời an ủi, nhưng giọng của nàng giờ chỉ là những tiếng gió thì thảo... Bác sĩ nói rằng những tổn thương não đã làm nàng bị câm và những lời khuyên nhủ của cha mẹ cũng không thể làm nguôi ngoai lòng nàng. Nàng rơi vào tuyệt vọng. Suốt thời gian nằm trong bệnh viện, nàng chỉ biết khóc thầm.

Và đến khi trở về nhà, mọi thứ vẫn không thay đổi. Duy chỉ tiếng điện thoại reng làm tim nàng tan nát. Vì không muốn chàng biết cũng như không muốn làm gánh nặng cho chàng, nàng đã viết một lá thư, nói rằng nàng không muốn phải đợi chờ thêm nữa.

Nàng gửi trả chiếc nhẫn đính hôn cho chàng. Chàng hồi âm bằng vô số lá thư và những vô số lần điện thoại... Nàng chỉ biết khóc... Cha mẹ nàng quyết định chuyển nhà đi với hy vọng nàng có thể quên mọi thứ mà sống vui vẻ. Trong môi trường mới, nàng học cách diễn đạt bằng tay và bắt đầu một cuộc sống mới.

Nàng tự nhủ với lòng mình phải quên chàng đi. Và một ngày, một người bạn của nàng cho nàng biết rằng chàng đã về nước. Nàng dặn bạn mình phải giấu không cho chàng biết chuyện gì đã xảy ra và từ đó nàng bật tin chàng.

Một năm nữa lại trôi qua và người bạn cũ lại đến với tấm thiệp cưới của chàng. Nàng tan nát. Nhưng khi mở tấm thiệp hồng, nàng chỉ thấy mỗi tên chàng. Và lúc nàng vừa định hỏi bạn nàng tại sao thì nàng nhìn thấy chàng đang đứng trước nàng.

Chàng dùng tay để nói chuyện cùng nàng, “Anh đã mất một năm để học thứ ngôn ngữ này, để em biết rằng anh không quên lời hẹn ước. Hãy để anh là tiếng nói của em. Anh yêu em.” Chàng xỏ nhẫn vào tay nàng. Mắt nàng nhoè đi vì hạnh phúc..

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Bạn thân và người quen...

Có sự khác nhau giữa việc là người quen và bạn thân. Người quen là người mà bạn biết tên, người mà bạn gặp mỗi lần bây giờ và về sau, người mà bạn hầu như cư xử bình thường và là người mà bạn cảm thấy dễ chịu.

Đó là người mà bạn có thể mời đến nhà và nói về điều gì đó. Nhưng họ không phải là người để bạn chia sẻ cuộc sống của bạn, những hành động của họ thỉnh thoảng bạn không hiểu nổi bởi vì bạn không biết đủ về họ.

Trái lại, bạn thân là người mà bạn yêu mến. Không phải là bạn “đang yêu” họ nhưng bạn quan tâm đến họ và bạn nghĩ về họ khi họ không còn ở đó. Đó là người làm cho bạn nhớ lại khi bạn thấy một cái gì đó mà họ thích và bạn biết điều đó vì bạn rất hiểu họ. Họ là người mà bạn có ảnh và khuôn mặt của họ nằm trong trí óc của bạn.

Bạn thân là người mà bạn cảm thấy an toàn khi ở bên cạnh vì bạn biết họ luôn quan tâm đến bạn. Họ gọi đến chỉ để biết bạn có khỏe không mà không cần giải thích vì sao. Họ tâm sự với bạn thật lòng trong lần đầu tiên và bạn cũng thế. Bạn biết khi bạn gặp rắc rối, họ sẽ có mặt để lắng nghe bạn.

Bạn thân là người sẽ không cười nhạo hay làm tổn thương bạn và nếu họ có làm tổn thương bạn thì họ sẽ cố gắng hết sức để an ủi bạn. Họ là người bạn yêu mến.

Bạn thân là người mà bạn đã khóc khi họ bị rớt trong kì thi và trong

những bài ca chia tay ở một cuộc đi chơi hay một buổi lễ tốt nghiệp. Họ là người khi bạn ôm chặt, bạn không nghĩ sẽ ôm trong bao lâu và ai sẽ là người đầu tiên buông ra.

Có thể họ sẽ là người giữ nhẫn cho bạn trong ngày cưới hay có thể họ là người chia tay với bạn trong ngày cưới cũng có thể đó là người mà bạn kết hôn. Có thể họ sẽ là người sẽ khóc với bạn trong ngày cưới bởi vì họ hạnh phúc và họ tự hào.

Họ là chỗ dựa cho bạn. Họ dắt bạn đi. Họ theo dõi cuộc sống của bạn và bạn theo dõi cuộc sống của họ và bạn học tập từ họ. Cuộc sống của bạn sẽ không như thế nếu vắng họ.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Nghịch lý cuộc đời

Người ta thường vô lý và vị kỷ. Nhưng dù sao chúng ta vẫn yêu họ. Nếu bạn làm tốt, người ta sẽ “buộc tội” bạn đang ẩn giấu những nguyên có ích kỷ. Nhưng dù sao bạn vẫn phải làm tốt.

Nếu bạn thành công, bạn sẽ chiến thắng những người bạn thất bại và những kẻ ghen ghét thật sự. Nhưng dù sao bạn cũng phải thành công. Điều tốt đẹp bạn làm hôm nay có thể sẽ bị lãng quên vào ngày mai.

Nhưng dù sao bạn vẫn làm những điều tốt đẹp. Sự chân thật và tính lương thiện có thể làm bạn bị tổn thương. Nhưng dù sao vẫn phải luôn chân thật và lương thiện.

Những người vĩ đại nhất với những ý kiến vĩ đại nhất có thể bị hạ gục bởi những kẻ tiểu nhân nhất với những ý nghĩ tầm thường nhất. Nhưng dù sao vẫn phải suy nghĩ vĩ đại.

Bạn mất bao năm để xây dựng cái gì đó để rồi nó có thể bị phá hủy sau một đêm. Nhưng dù sao vẫn phải tiếp tục xây dựng.

Người ta thật sự cần giúp đỡ nhưng lại có thể tấn công bạn nếu bạn giúp đỡ họ. Nhưng dù sao vẫn phải tiếp tục giúp đỡ.

Hãy cho thế giới này những điều tốt đẹp nhất và bạn sẽ bị ai đó cầu nhàu trong kẽ răng. Nhưng dù sao vẫn phải cho thế giới này những điều tốt đẹp nhất mà bạn có thể.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Valentine

Tình yêu là gì...

- Tình yêu là những đóa hoa hồng đỏ thắm, là những viên kẹo sôcôla hình trái tim quyến rũ? Tình yêu là những chú gấu bông dễ thương, là những món trang sức cầu kỳ đắt giá...?

Ai cũng bảo nó ngớ ngẩn khi thờ ơ với ngày Valentine. Quả thật, nó đã có người yêu được hai năm, nhưng đến giờ nó cũng chưa có ý niệm gì về ngày Valentine! Mùa Valentine trước, người yêu nó đi làm, nó rủ mấy đứa bạn gái còn “độc thân”... đi chơi.

Nó và mấy đứa bạn đi đến một quán cà phê tương đối “sáng sủa” và lãng mạn nào đấy, nói chuyện và... ngắm nhìn các đôi tình nhân. Có đôi, nàng đi trước, chàng leo đèo theo sau... xách túi cho nàng. Có đôi mãi mê nói chuyện thế nào không biết, làm đổ hết cả thức uống lên người nhau...

Ngoài đường thì hàng loạt đôi tình nhân chờ nhau đi, nườm nượp. Tụi nó nhìn thoảng qua, mỉm cười rồi tiếp tục câu chuyện dở dang về những kỷ niệm thời thơ ấu, những buồn vui hiện tại... Tối về, người yêu nhắc cho nó một cái tin chúc ngủ ngon. Nó vui vẻ chúc lại... Đây đã là thói quen của hai người hằng đêm.

Quà tặng ư? Người yêu nó thường tặng quà nó mà không cần nhân bất cứ dịp gì... Khi là những vật ngộ nghĩnh, độc đáo, không ai có được. Khi là những món dành riêng cho con gái làm điệu... Khi thì người yêu nó tặng bất ngờ. Khi thì nó “đòi” được tặng quà... Nó

thích tất cả những món quà ấy, không phải vì chúng trị giá (vì có món quà chỉ giá vài ngàn đồng), mà vì đó là quà người ta nghĩ đến nhau không cần một ngày lễ nào...

Nó không quan tâm đến ngày Valentine. Bố mẹ nó cũng vậy, từ thời son trẻ đến lúc tóc hoa râu. Thành em trai nó chắc chưa có người yêu nên cũng bình thản cho một mùa Valentine. Còn nó, mỗi năm đến ngày Valentine, nó thường tham gia... thi viết thư tình! Năm nào nó cũng có giải với những bức thư tình, thật có, tưởng tượng có...

Nó không có ý định điên rồ chống lại sự quan tâm của cả thế giới cho ngày Valentine, bởi đó là quan niệm sống và sở thích của mọi người. Nó chỉ cần những ngày giáp ngày một4-2, khi nó bước đến đâu, cũng không bị choáng ngợp trước dòng chữ Valentine's Day, trước những trái tim decal đỏ rìm dán đầy trước các cửa hiệu, trước những đoá hồng có giá gấp 4 – 5 lần... ngày thường...

Để rồi từ ngày một5-2 trở đi, mọi thứ trở về bình lặng, chờ đợi một năm sau để có dịp bày tỏ tình yêu của người này đến với người kia...

Tình yêu là 364 ngày còn lại – là cả 365 ngày trong năm.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Hoa hồng tặng Rose

Hoa hồng đỏ là loại hoa cô thích nhất, tên cô cũng là Rose, nghĩa là hoa hồng. Mỗi năm chồng cô thường gửi một bó hoa hồng đỏ buộc bằng những chiếc nơ xinh xắn vào ngày Valentine. Vào năm anh mất, một bó hoa hồng lại được gửi đến cho cô. Trên tấm thiệp ghi: “Valentine của anh” như mọi năm về trước.

Mỗi năm anh gửi hoa hồng cho cô và những lời chúc luôn là: “Ngày hôm nay anh yêu em nhiều hơn ngày này năm trước. Tình yêu của anh dành cho em luôn tăng lên qua mỗi năm”. Cô biết rằng đó là lần cuối cùng hoa hồng xuất hiện.

Cô nghĩ anh đã đặt trước hoa hồng cho ngày này. Người chồng yêu dấu của cô không biết rằng anh sẽ ra đi. Anh luôn thích làm sớm mọi việc trước khi nó xảy ra. Để rồi nếu anh quá bận rộn thì mọi việc vẫn xảy ra tốt đẹp.

Cô cầm những cành hoa và cắm chúng vào cái lọ đẹp nhất. Cô ngồi đó hàng giờ đồng hồ, trên cái ghế chồng cô yêu thích nhất. Những cành hoa hồng được đặt trước bức hình của anh.

Một năm trôi qua, thật khó khăn khi sống mà không có anh. Sự hiu quạnh và cô đơn đã trở thành số phận của cô.

Vào ngày Valentine, chuông vang lên, và kia những bông hồng đặt trước cửa. Cô cầm những bông hồng lên và sửng sốt nhìn. Cô chạy đến điện thoại để gọi cho cửa hàng bán hoa. Ông chủ cửa hàng bắt máy và cô muốn ông giải thích tại sao họ làm điều đó với cô, làm cho cô đau khổ. “Tôi biết chồng tôi đã qua đời hơn một năm trước”.

Ông chủ đáp: “Tôi biết cô sẽ gọi và cô muốn biết điều gì. Những bông hoa cô nhận được hôm nay, đã được đặt hàng trước. Chồng cô luôn sắp đặt trước, ông ta đã ra đi nhưng không có điều gì thay đổi. Ông đã đặt hàng với chúng tôi và cô sẽ nhận được hoa hồng mỗi năm. Còn một điều khác tôi nghĩ cô muốn biết đó là ông ta đã viết một tấm thiệp đặc biệt và ông ta đã làm điều đó vào năm trước. Mãi đến bây giờ tôi mới biết ông ta không còn nữa”.

Cô cảm ơn ông chủ và gác máy, nước mắt cô trào ra. Những ngón tay cô rung lên khi cô từ từ cầm lấy tấm thiệp. Bên trong tấm thiệp, cô thấy anh đã viết cô. Rồi cô đọc trong im lặng những điều anh viết: “Chào người yêu của anh, anh biết rằng đã một năm kể từ ngày anh ra đi, anh hy vọng sẽ không quá khó khăn để em vượt qua. Anh biết em đã trải qua sự cô đơn và đau khổ thật sự. Tình yêu chúng ta dành cho nhau làm cho mọi điều trong cuộc sống tươi đẹp hơn. Anh yêu em nhiều hơn những lời có thể nói, em là một người vợ tuyệt vời. Em là bạn và là người yêu của anh, em đã làm tròn mọi điều anh cần.

Anh biết chỉ mới một năm thôi, nhưng em hãy cố gắng đừng đau lòng. Anh muốn em được hạnh phúc kể cả khi em rơi lệ. Vì sao hoa hồng sẽ được gửi đến cho em ư? Đó là vì khi em nhìn thấy những cành hoa ấy, hãy nghĩ tất cả về hạnh phúc. Khi đó chúng ta ở bên nhau và cả hai chúng cho được chúc phúc. Anh luôn yêu em và anh biết rằng sẽ mãi như thế. Em hãy vui lòng... đi tìm hạnh phúc khi chưa rời khỏi cuộc đời này.

Anh biết rằng điều ấy không dễ dàng nhưng anh hy vọng em sẽ tìm thấy hạnh phúc. Hoa hồng sẽ được gửi mỗi năm và họ chỉ dừng lại khi tiếng gõ cửa không được trả lời. Vào ngày mà người bán hoa đã đến năm lần mà em không có ở nhà, sau lần đến cuối cùng đó ông

ta sẽ không nghi ngờ mà cầm những bông hoa hồng đến một nơi mà anh đã chỉ cho ông ta và đặt chúng lên chỗ mà chúng ta sẽ ở bên nhau một lần nữa.”

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Giá Trị Những Dấu Chấm Câu

Có một người chẳng may đánh mất dấu phẩy. Anh ta trở nên sợ những câu phức tạp và chỉ tìm những câu đơn giản. Đằng sau những câu đơn giản là những ý nghĩ đơn giản.

Sau đó, không may, anh ta lại làm mất dấu chấm than. Anh bắt đầu nói khe khẽ, đều đều, không ngữ điệu. Anh không cảm thán, không xuýt xoa. Không gì có thể làm anh ta sung sướng mừng rỡ hay phẫn nộ nữa cả. Đằng sau đó là sự thờ ơ đối với mọi chuyện.

Kế đó, anh ta đánh mất dấu chấm hỏi và chẳng bao giờ hỏi ai điều gì nữa. Mọi sự kiện xảy ra ở đâu, dù trong vũ trụ hay trên mặt đất hay ngay trong nhà mình mà anh ta không biết, anh ta đánh mất khả năng học hỏi. Đằng sau đó là sự thiếu quan tâm với mọi điều.

Một vài tháng sau, anh ta đánh mất dấu hai chấm. Từ đó, anh ta không liệt kê được, không còn giải thích được hành vi của mình nữa. Anh ta đổ lỗi cho tất cả trừ chính mình.

Cứ mất dần các dấu, cuối cùng, anh ta chỉ còn lại dấu ngoặc kép mà thôi. Anh ta không phát biểu được một ý kiến nào của riêng mình nữa, lúc nào cũng chỉ trích dẫn lời của người khác. Thế là anh ta hoàn toàn quên mất cách tư duy.

Cứ như vậy, anh ta đi đến dấu chấm hết.

Thiếu những dấu chấm câu trong một bài văn, có thể bạn chỉ bị điểm thấp vì bài văn của bạn mất ý nghĩa, nhưng mất những dấu chấm câu trong cuộc đời, tuy không ai chấm điểm nhưng cuộc đời bạn cũng mất ý nghĩa như vậy.

Hy vọng mọi người không bao giờ đánh mất những dấu chấm câu trong cuộc đời của mỗi người . Hãy cố gắng trân trọng những gì mà cuộc sống đã đem lại cho chúng ta .

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

5 Việc Của Đời Người

Trong một đời người, những việc mà chúng ta cần làm rất nhiều, nhưng không thể biến tất cả chúng thành hiện thực. Nhưng tôi cho rằng làm việc không nên tham nhiều, chỉ cần làm tốt 5 việc là đủ:

Việc thứ nhất: Đọc kỹ một cuốn sách. Sách hay có thể làm rung động trái tim của bạn mỗi lần chỉ một cuốn là đủ.

Việc thứ 2: Nắm vững một nghề. Giỏi một nghề sẽ làm cho cuộc đời của bạn thiết thực hơn và cũng đủ để nuôi sống gia đình bạn. Đừng xem nhẹ những việc nhỏ mọn. Nhỏ nhưng độc đáo cũng trở thành có giá trị.

Việc thứ 3: Có một gia đình hòa thuận. Người xưa nói: "tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ." Với số đông trị quốc bình thiên hạ hơi xa xôi, nhưng xây dựng một gia đình hòa thuận là có thể làm được và hiện thực hơn rất nhiều. Gia đình là hình ảnh thu nhỏ của xã hội, nếu gia đình bạn là một thành viên tốt thì ngoài xã hội bạn không phải là người quá xấu được.

Việc thứ 4: Luôn mang những tình cảm tốt đẹp trong lòng. Chỉ cần lòng ta trong sáng thì thế giới này mãi mãi tràn ánh nắng mặt trời. Mà biện pháp duy nhất làm cho lòng được trong sáng là có một trái tim biết yêu, trong trái tim đó chỉ chứa đựng tình cảm tốt đẹp mà thôi.

Việc thứ 5: làm một người tốt. Đừng coi việc thiện nhỏ mà không làm, đừng coi việc ác nhỏ mà làm. Làm nhiều việc tốt nho nhỏ dần

dần sẽ trở thành người tốt. Thế giới này có thể không cần nhiều anh hùng, nhiều thiên tài nhưng rất cần nhiều những người tốt.

Làm tốt 5 việc bình thường trên đây, cuộc đời bạn sẽ phát ra những ánh sáng kỳ diệu. Có thể cuộc đời bạn không oanh liệt nhưng lòng bạn chân thành, tất cả những việc cần làm bạn đã làm đủ, bạn đã sống đúng với mình, với cả thế gian này.

Một cuộc đời như vậy chẳng vẹn tròn mãi nguyện lắm sao!

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Cuộc Sống Là Những Va Đập

Hãy nghe một viên sỏi kể về nguồn gốc của mình: “Tôi vốn là một tảng đá khổng lồ trên núi cao, trải qua bao năm tháng dài đằng đẳng bị mặt trời nung đốt, người tôi đầy vết nứt. Tôi vỡ ra và lăn xuống núi, mưa bão và nước lũ cuốn tôi vào sông suối.

Do liên tục bị va đập, lăn lộn, tôi bị thương đầy mình. Nhưng rồi chính những dòng nước lại làm lành những vết thương của tôi. Và tôi trở thành một hòn sỏi láng mịn như bây giờ”.

Bạn nghĩ gì khi nghe câu chuyện trên? Cảm thấy lý thú với chuyến đi của hòn sỏi hay xúc động trước ánh mắt lạc quan của nó đối với cuộc đời đầy biến động? Đã bao giờ bạn thấy được rằng chính những chông gai mới tạo nên những hình hài đẹp và ấn tượng, dù là hình hài được tạo bởi chính những vết thương và sự đớn đau?

Có thể là bạn, có thể là tôi, cuộc sống chẳng bao giờ chỉ mang đến nỗi đau, cũng chẳng bao giờ chỉ mang đến niềm hạnh phúc. Vượt qua được gian khổ, vượt qua những cuộc thử thách, vượt qua được những nỗi đau là bạn đã tự làm hoàn thiện chân dung mình.

Cuộc sống là vô vàn những điều biến động. Vì vậy, cho dù trong khó khăn hay trong hạnh phúc, cũng mong bạn luôn nhớ cuộc hành trình của hòn sỏi để sống tự tin hơn, để mang những yêu thương xoa dịu và làm lành những vết thương. Sự va đập của cuộc sống chẳng có gì đáng sợ đâu bạn ạ!

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Bạn Cũng Phải Khóc Trước Khi Bạn Lau Khô Nước Mắt

Xin đừng để tôi sống quá tự do. Vì nếu thế làm sao tôi có thể hàn gắn được những vết thương của người khác mà tôi không cảm thấy?

Nếu mắt tôi khô và tôi không bao giờ khóc. Làm sao tôi biết được khi nào thì vết thương rất sâu?

Nếu trái tim tôi lạnh và chưa bao giờ chảy máu. Làm sao tôi biết anh em của tôi cần gì?

Khi chúng ta không nghe lời cầu xin của một người hành khất, và nhắm mắt lại để khỏi phải nhìn, chúng ta luyện cứng trái tim và tâm trí, chúng ta coi sự nhân ái của mình là sự yếu đuối, khi đó chúng ta không còn đi theo con đường Đúng và cũng chẳng được sự hướng dẫn hằng ngày.

Khi trái tim quá đau buồn, đó cũng là khi bạn mở cánh cửa cho một ngày mai tươi sáng hơn. Vì chỉ có qua nước mắt, chúng ta mới có thể nhìn thấy nỗi buồn trong mắt người khác mà thôi.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Chúng Ta Cần Một Người Bạn

Tình bạn đến rồi tình bạn đi. Ai đó bước vào cuộc đời cũng chỉ vì một lý do nào đó, trong một lúc nào đó và có thể là trong suốt cuộc đời bạn. Và khi bạn nhận ra được điều này, bạn sẽ biết mình nên làm gì...

Khi một người đến với bạn vì một lý do nào đó, điều này có nghĩa là bạn đang có một cuộc gỡ như mong muốn. Họ đến để giúp bạn vượt qua những khó khăn, để trao cho bạn sự chở che và ủng hộ bạn; để giúp bạn một cách thật tự nhiên, hoàn toàn tho cảm xúc và rất cao thượng.

Họ chính là món quà mà Thượng Đế đã tặng ban cho bạn. Họ có mặt bên bạn bởi vì một lý do duy nhất: bạn cần có họ. Một lúc nào đó, họ sẽ không còn sống nữa. Cũng có thể họ sẽ không còn ở bên bạn khi bạn cần. Đôi lúc, họ cũng không cần thể hiện điều gì, họ buộc bạn phải biết tự mình đứng dậy.

Chúng ta phải hiểu rằng, những gì mà chúng ta cần đã được trao cho, những khát khao của chúng ta cũng đã được đáp ứng. Lời nguyện cầu mà bạn gửi đi đã được trả lời. Đã đến lúc tự mình chuyển động về phía trước, chứ đừng đứng yên một chỗ.

Và khi cuộc đời bạn có ai đó bước vào trong một khoảng thời gian nhất định, đó là vì bạn cần phải biết sẻ chia, lớn lên và biết học hỏi. Họ bạn đến cho bạn những kinh nghiệm để xoa dịu những rắc rối

hoặc đơn giản là khiến bạn có thể nở nụ cười. Họ sẽ dạy cho bạn những điều mà bạn chưa bao giờ được học, hoặc giúp bạn thực hiện những điều mà bạn chưa bao giờ làm. Họ sẽ mang đến cho bạn những khoảnh khắc thật vui nhộn.

Hãy tin đi! Đó là sự thật! Nhưng tất cả chỉ trong một lúc nào đó mà thôi!

Những tình bạn dài lâu sẽ xuất hiện để dạy cho bạn những bài học mà cho đến suốt đời, bạn cũng sẽ không thể nào quên được: bạn phải tự mình xây dựng tất cả mọi thứ để có được một nền tảng vững chắc. Những bài học này thực sự không dễ dàng chút nào. Điều bạn cần làm là ghi nhớ bài học đó, yêu thương mọi người xung quanh, và đem những điều bạn đã học được vào trong các mối quan hệ và những nơi mà bạn đến.

Đừng bỏ phí thời gian và hãy biết tỏ ra đau buồn khi bạn phải kết thúc một tình bạn hay khi bạn mất đi một người bạn.

Dù vậy, hãy quan tâm xem tại sao có những người lại bước vào trong cuộc đời bạn. Hãy đánh giá xem bạn đã nhận được gì từ tình bạn và những kinh nghiệm mà bạn nhận được từ đó.

Cuộc sống của bạn sẽ trở nên giàu có hơn. Và bấy nhiêu là đủ.

Người ta nói rằng tình yêu là mù quáng nhưng tình bạn thì luôn sáng suốt. Hãy tự hào về những người bạn mà bạn đã từng có và cả những người bạn mà bạn đang có. Bạn bè như những bông hoa, những bông hoa xinh đẹp. Bạn bè là những bông hoa trong khu vườn cuộc đời bạn.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Hãy nhìn lại cuộc sống

Bạn nhút nhát, bạn ngại giao tiếp với đám đông vì cho rằng mình không xinh đẹp, không trắng trẻo như một số cô gái khác .

Bạn tự cho rằng mình sinh ra dưới một ngôi sao xấu , rồi bạn tự thu mình lại cái vỏ ốc của sự cô đơn , ích kỷ .

Bạn buồn vì gia đình nghèo , xấu hổ khi bạn bè trong lớp được đưa đón bằng các loại xe đời mới ; còn bạn phải tự đến trường trên chiếc xe đạp cọt kẹt , cũ mèm. rồi bạn chán nản, đâm ra thù ghét mọi người .

Bạn cho rằng mình là người bất hạnh nhất trần gian vì bị cha bỏ rơi để bạn và mẹ bạn bị mọi người chê cười . bạn hận với bản thân, với gia đình . rồi bạn đổ lỗi, căm giận người cha và chê trách người mẹ đã sinh ra bạn ...

Một đêm nọ , bạn ra bờ sông , bạn muốn giải thoát khỏi sự xấu hổ và nhấn chìm ngôi sao định mệnh của bạn xuống dòng sông lạnh .

Gần đấy , có một “ngôi sao” khác đang tỏa ra ánh sáng yếu ớt . “ngôi sao” ấy cũng đen đúa xấu xí ; “ ngôi sao” ấy không được đến trường mà phải bươn chải kiếm sống bằng từng tờ vé số ; “ ngôi sao” ấy đang mơ ước có được đôi tay ấm áp của mẹ ...

Hãy nhìn “ ngôi sao” đó và nhìn lại ngôi sao của bạn ... ngôi sao của bạn vẫn đang tỏa sáng , một ánh sáng hiền hoà . bạn đã được hạnh phúc hơn nhiều “ ngôi sao” khác vì bạn đã được mặc áo dài đi học , may mắn được sống trong vòng tay yêu thương của mẹ ...

Lời cuối :

Trong cuộc sống, đôi khi chúng ta phải biết nhìn xuống để thông cảm, xẻ chia cùng mọi người và tìm nguồn vui , hạnh phúc cho bản thân . Không nên lúc nào cũng nhìn lên để rồi tự ti , oán ghét cuộc đời và thù hằn số phận .

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Khi người ta gửi đi một nụ cười

Cô gái cười với một người xa lạ rầu rĩ, nụ cười làm cho anh ta cảm thấy phấn chấn hơn. Anh nhớ đến sự tử tế của một người bạn cũ và viết cho người ấy một lá thư cảm ơn. Người bạn này vui sướng vì nhận được thư của người bạn cũ lâu ngày không gặp đến nỗi, sau bữa trưa anh boa một món tiền lớn cho chị hầu bàn. Chị hầu bàn ngạc nhiên vì món tiền boa quá lớn, đã quyết định mang tất cả đi mua xổ số. Và trúng số. Ngày hôm sau chị đi nhận giải và cho một người ăn mày trên phố một ít tiền lẻ. Người ăn mày rất biết ơn vì đã hai ngày nay anh ta chẳng được ăn gì. Sau bữa tối anh ta trở về căn phòng tối tăm của mình. Trên đường về, anh ta thấy một chú chó con đang rét run cầm cập, anh mang nó về để sưởi ấm cho nó. Chú chó rất vui mừng vì được cứu khỏi cơn bão tuyết sắp đến gần. Đêm ấy, trong khi mọi người đang ngủ say thì ngôi nhà bốc cháy, chú chó con sủa rống riết. Chú sủa cho đến khi đánh thức tất cả mọi người trong nhà dậy và cứu tất cả mọi người thoát chết. Một trong những chú bé được cứu thoát đêm ấy sau này trở thành bác sĩ tìm ra một loại vắc-xin chữa khỏi một căn bệnh vô cùng nguy hiểm cho loài người. Tất cả là nhờ một nụ cười.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Quy luật hạt giống

Bạn hãy thử nhìn vườn cây táo trong vườn. Chắc phải có đến 500 quả táo ở trên đó. Và cả vườn táo số hạt phải gấp nhiều lần hơn thế nữa. Hạt táo là công cụ để mở rộng và tiếp diễn sự tồn tại cho loài táo. Chúng ta có thể sẽ thắc mắc tại sao lại cần phải có nhiều hạt đến thế?

Bởi tự nhiên biết rằng không phải tất cả các hạt táo đều thành mầm và không phải tất cả đều lớn lên thành cây. Bởi chúng còn chống chọi với thiên nhiên khắc nghiệt với kẻ thù và rất nhiều khó khăn nữa.

Tự nhiên là thế và con người cũng không khác gì nhiều. Nếu thật sự muốn làm một điều gì có ý nghĩa bạn phải thử rất nhiều lần, thậm chí phải vượt qua thất bại thì mới đạt được thành công.

Điều này có nghĩa là:

- + Bạn phải tham dự 10, 20 cuộc phỏng vấn may ra mới có được công việc tạm tạm. Hãy kiên nhẫn chờ đợi và đừng bỏ lỡ cơ hội dù là nhỏ nhất.
- + Một ông chủ giỏi là người biết tập hợp một đội ngũ những nhân viên giỏi ở xung quanh mình. Thế nên, kể cả khi là một ông chủ thành đạt bạn cũng sẽ phải toát mồ hôi sàng lọc hàng trăm người giỏi để tuyển được một ứng viên xuất sắc.
- + Trong kinh doanh chẳng hạn, bạn sẽ phải đàm phán với 50 người để bán được một căn nhà, gọi 30 cuộc điện thoại để mua được một chiếc ô tô vừa ý, phải viết hàng tá thư cảm ơn về một ý tưởng kinh

doanh độc đáo , hãy kiên nhẫn vì đó mới là những công việc đáng tự hào.

Khi hiểu được "Qui luật của hạt giống", chúng ta sẽ không cảm thấy thất vọng, bẽ tắc khi gặp phải đối mặt với những thất bại . Hãy học cách kiên nhẫn và chai lì với những thất bại trên đường dài tìm kiếm những thành công.

Những người thành đạt thường phải trải qua rất nhiều thất bại. Nhưng vấn đề là họ đã bỏ công sức gieo trồng để có nhiều hạt hơn những người bình thường.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

7 kỳ quan thế giới

Một nhóm học sinh đang học cách viết luận về chủ đề 7 kỳ quan thế giới. Cuối giờ, mỗi em phải liệt kê được 7 kỳ quan thế giới theo suy nghĩ của riêng mình.

Học sinh ngồi ríu rít bàn luận rằng những công trình nào là kỳ quan của thế giới. Tháp nghiêng Pisa, tháp Ephphail, Vạn lý trường thành, Kim tự tháp Ai cập... đều được chọn lựa.

Cuối giờ thu bài, một cô bé vẫn băn khoăn cầm bài viết để trống. Cô bé giải thích:

- Em vẫn chưa liệt kê xong vì có nhiều kỳ quan quá ạ!
- Em hãy thử kể những kỳ quan theo ý em để các bạn và cô nghe xem có thể giúp em được không? – Cô giáo nhiệt tình hướng dẫn.

Cô bé do dự:

- Em nghĩ 7 kỳ quan trên thế giới nên là: Xúc giác, vị giác, thị giác, thính giác, khả năng đi lại được, nụ cười và sự yêu thương.

Bạn thân mến, bạn không phản đối cô bạn nhỏ của chúng ta chứ ? Thật vậy, chúng ta vẫn có thể sống vui nếu không có tháp Pisa, không có tháp Eiphphel và kim tự tháp Ai cập... nhưng chúng ta khó khăn biết bao nếu thiếu một trong bảy “kỳ quan” của cuộc sống mà cô bạn này đã kể. Hơn nữa, nhiều tỉ người trên Trái Đất mới có một kỳ quan như Kim tự tháp, trong khi mỗi chúng ta lại có cho riêng mình 7 kỳ quan. Chúng ta thật giàu có biết bao. Đó mới là những kỳ quan mà chúng ta cần yêu quý và trân trọng nhất.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Bài học về cách chấp nhận

Ở một ngôi trường tiểu học nọ có tổ chức một buổi văn nghệ do chính các học sinh trong trường biểu diễn. Họ tổ chức hẳn một cuộc thi giữa các lớp để tuyển diễn viên cho các vai diễn trong vở kịch của trường, những đứa trẻ rất háng hái tham gia. Cậu bé hàng xóm của tôi cũng là một trong số những đứa trẻ đó. Mẹ cậu nói với tôi rằng cậu đã rất nghiêm túc chuẩn bị cho cuộc thi này. Cậu đã đứng hàng giờ trước gương để tập luyện chỉ với mong muốn có một vai diễn phụ trong vở kịch. Hơn ai hết mẹ cậu biết rằng cậu không có khiếu đóng kịch nhưng bà vẫn ủng hộ hết lòng cho nỗ lực của đứa con trai bé nhỏ.

Ngày diễn ra cuộc tuyển chọn tôi đã cùng mẹ cậu bé đến trường đón cậu tan học. Vừa thấy chúng tôi, cậu bé vội chạy đến ngay, đôi mắt sáng long lanh ngập tràn vui sướng và hãnh diện :

- Mẹ ơi, mẹ thử đoán xem nào?

Và như không thể chờ được, cậu bé la toáng lên bằng giọng nói hỗn hển và xúc động:

- Con được cô chọn là người vỗ tay và reo hò, mẹ ạ!

(sự ngây thơ, hồn nhiên, đáng yêu của cậu bé khiến tôi vô cùng bất ngờ, tôi cứ tưởng nó sẽ tức tôi hay buồn rầu..., nhưng đổi lại như các bạn thấy đấy...hãy thử nghĩ xem liệu chúng ta có được như cậu bé trong tình huống như thế, liệu chúng ta có thể chấp nhận chỉ là người vỗ tay và reo hò??? Với một sự nỗ lực nhất định, đôi lúc kết quả lại không được như ta mong muốn, đó là thực tế, vì sự mong

đội đôi khi vượt quá khả năng bản thân mình, vấn đề là ta có chấp nhận nó như một thực tế và bằng lòng với những gì mình có hay không mà thôi...)

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Bắt đầu từ con số không!

Bạn sẽ làm gì khi có một ngày thức dậy thấy bên mình không còn gì nữa cả. Tiền trong túi không còn, việc làm không có, người yêu chia tay, bạn bè, gia đình ở xa...Cuộc sống coi như mất hết ý nghĩa. Vậy mà đến lúc đó, tôi lại tự dưng mỉm cười

Con số không tròn trĩnh để người ta soi mình vào đó và chợt nhận ra những thất bại. Như một chiếc gương soi trung thực để thấy ta từ thuở tập bò, tập đi vội vàng tập chạy rồi thìté ngã. Có kẻ té rồi nằm luôn, có kẻ gượng dậy để ...té tiếp. Trong suốt cuộc đời bao nhiêu lần ta ngã, bao nhiêu lần đứng dậy ta có nhớ hết không?

Khi tiền trong túi không còn, tôi nghĩ đến hàng triệu người trên thế giới vẫn còn đang đói khát. Khi việc làm không có tôi tin cũng có hàng triệu người khác cũng đang chạy đôn chạy đáo tìm việc như mình. Khi tình yêu vỡ tan, tôi viết thêm vào thời gian biểu của mình một số giờ học thêm hoặc đi ngủ. Và rồi tôi mỉm cười. Cuộc sống vẫn cứ trôi. Đôi khi ta chao đảo. Rồi sau đó ta sẽ nhận ra và lấy lại thế quân bình. Một câu danh ngôn nào đấy đại ý là như vậy. Hình như tôi là người lạc quan.

Và khi người ta no đủ, người ta sẽ không thể có được cảm giác thử sức khao khát và hy vọng. Bởi vậy cho đến già ta vẫn cứ là bé thơ khi chơi thứ đồ chơi này đến chán ngấy rồi lại đòi thứ khác. Tôi khao khát no đủ nhưng sẽ chẳng bao giờ no đủ. Lúc biết mình đang đi

vào cái vòng tròn của con số không, tôi sẽ hít một hơi dài rồi vùng vẫy.

Có biết bao nhiêu người trên Trái Đất này tìm ý nghĩa cuộc sống bằng cách ban tặng cuộc đời mình đến những nơi xa xôi, những người cùng khổ. Thế thì tại sao ta thấy đời mất hết ý nghĩa khi lại bắt đầu bằng bàn tay trắng.

Hãy cứ tin đi, bằng cách mỉm cười khi mình thất bại, sẽ thấy cuộc đời lại mỉm cười. Khi ta không còn gì hết, không có gì hết, đời sẽ ban tặng ta một cái gì đó mới mẻ hơn, hạnh phúc hơn. Sau hạnh phúc là bất hạnh, đi hết bất hạnh rồi sẽ gặp hạnh phúc. Điều đó chẳng phải là quy luật sao?

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Một lời cảm ơn!

Nó chưa thể quá 6 tuổi. Mặt mũi bần, đi chân đất, áo rách, tóc rối bù. Nó chẳng khác gì mấy so với hàng trăm nghìn hoặc hơn thế trẻ em mồ côi lang thang trên đường phố khắp thủ đô Ri-ô-đờ-Ja-nê-rô.

Tôi đang đi tới quán cà phê, suy nghĩ lung tung về những công việc ở cơ quan mình vừa làm xong và lớp học chuyên môn buổi chiều mà tôi giảng dạy, thì bỗng thấy có ai đó đập nhẹ vào tay. Tôi dừng : không có ai cả. Tôi đi tiếp. Lại thấy có ai đập nhẹ vào tay. Lần này tôi quay hắt người lại, và nhìn xuống. Thằng bé đứng ở đó. Mắt nó màu nhạt, cũng có thể đó là do tôi có cảm giác từ hai gò má nhem nhuốc và mái tóc đen rối của nó.

- Bánh mì, ông ời??

Nếu sống ở Braxin, chúng ta có nhiều cơ hội để mua một thanh kẹo hay một cái bánh mì cho những đứa bé vô gia cư và mồ côi này. Tôi bảo nó đi theo tôi và chúng tôi cùng vào một tiệm giải khát:

- Cà phê cho tôi và cái gì đó ăn được cho cậu bạn nhỏ này ? - Tôi gọi.

Thằng bé chạy đến quầy hàng và lựa chọn. Bình thường, bọn nhỏ này sẽ cầm đồ ăn và bỏ đi luôn, quay trở lại đường phố nơi chúng đang phải lang thang, mà không nói lời nào. Nhưng thằng bé này lại làm tôi ngạc nhiên.

Quầy giải khát khá dài, người ta đặt cốc cà phê ở một đầu và một cái bánh mì ở đầu kia. Thường người ta cũng biết là bọn trẻ đường phố xin được khách hàng mua cho cái bánh rồi sẽ bỏ đi ngay, mà

người ta cũng không muốn cho chúng ở lại vì trông chúng rách rưới và bẩn thỉu.

Tôi bắt đầu uống cà phê của mình và khi tôi uống xong, trả tiền, tôi nhìn ra cửa mới phát hiện ra nó đứng ở ngoài (vì nó không được ở lâu trong cửa hàng), kiễng chân lên, tay cầm bánh mì, mắt dí vào cửa kính, quan sát.

"Nó làm cái quái gì thế ?!" - Tôi nghĩ.

Tôi đi ra, nó nhìn thấy tôi và chạy vụt theo. Thằng bé đứng trước mắt tôi, chỉ cao đến thắt lưng. Đứa bé mồ côi người Braxin ngược nhìn khách lạ người Mỹ cao lớn, là tôi, mỉm cười (một nụ cười có thể làm trái tim bạn phải ngừng vài giây), và nói: "Cảm ơn chú?! " Rồi, có vẻ lo lắng, nó gãi bàn chân và kiễng chân lên, nói to hơn: "Cảm ơn chú nhiều lắm ạ ! "

Lúc đó, nếu tôi có thể thì tôi đã mua cả tiệm ăn cho nó. Trước khi tôi nói được câu gì, nó đã quay người bỏ chạy đi mất.

Khi tôi viết bài này tôi vẫn đang ngồi bên ngoài quán giải khát, nơi tôi mua chiếc bánh mì cho thằng bé. Tôi đã muộn giờ lên lớp. Nhưng tôi vẫn còn cảm thấy xúc động và nghĩ về thằng bé. Và tôi tự hỏi: nếu tôi bị xúc động đến thế chỉ bởi một cậu bé đường phố nói lời cảm ơn tôi vì một mẫu bánh mì, thế thì mọi người sẽ xúc động đến đâu khi chúng ta nói những lời cảm ơn - thực sự cảm ơn - vì những gì họ làm cho chúng ta .

Hãy dành thời gian để nói những lời cảm ơn, và đừng bao giờ tiết kiệm lời cảm ơn cả.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Nước mưa

Bạn không bao giờ thấy cô bé đó khóc. Cô bé đó là một món quà quý giá, không chỉ mang niềm vui đến cho họ, mà còn tìm ra niềm vui khi không ai khác có thể.

- Bố đừng lo, năm nay con không cần mua cái gì mới đâu mà! – Cô bé nói khi bố của cô mất việc.

- Bà ơi, nếu bà không tìm thấy cái gậy thì bà cứ dựa vào cháu cũng được. Cháu đủ thấp để bà dựa và đủ khỏe để đỡ bà mà! – Cô bé nói khi bà không tìm thấy cái gậy chống.

Katie là cô con gái duy nhất của họ. Họ lấy nhau hơn một0 năm, và bác sĩ nói rằng họ không thể có con. Nhưng đến các bác sĩ cũng không sao giải thích được khi cuối cùng thì Katie ra đời. Có thể Katie là món quà mà cuộc sống tạo nên và tặng cho họ. Dường như Katie có câu trả lời cho tất cả mọi thứ.

- Tại sao bầu trời màu xanh?

- Vì màu sơn xanh nhiều hơn các màu khác và có ai đó làm đổ...

- Tại sao chim hót?

- Vì lúc đi dạo trong công viên thì bạn có mang theo Radio để nghe nhạc được đâu...

Đó là những câu trả lời của Katie. Katie luôn cười, luôn vui vẻ, và ai nhìn thấy cô bé cũng có cảm giác nhẹ nhõm.

Chưa ai từng nhìn thấy cô bé buồn. Cho đến sự kiện “nước mưa”.

Đó là ngày mà bố mẹ Katie đưa cô đi khám sức khỏe. Trông cô không được khỏe lắm.

- Bác cần nói chuyện với bố mẹ cháu - Bác sĩ bảo - Bác sang chỗ cô y tá để cô ấy kiểm tra lại một chút được không?

Bố mẹ Katie rất lo lắng, dù họ cũng cố mỉm cười khi Katie đi ra ngoài.

- Tôi thấy sức khỏe của Katie có điều rất đáng lo ngại – Bác sĩ nói – Bây giờ phải thử máu thêm đã...

Ba tuần sau, bác sĩ có kết quả chắc chắn. Katie bị một bệnh ung thư hiếm gặp.

Rất ít khi bác sĩ lại đến tận nhà bệnh nhân để nói chuyện nhưng Katie là một cô bé đặc biệt. bác sĩ tới và nói với bố mẹ Katie gọi cả cô bé vào cùng nghe. Bác sĩ tin rằng một cô bé thông minh như Katie có thể hiểu được vấn đề.

Trong phòng khách, bác sĩ thận trọng giải thích bệnh tình của Katie, và trong thời gian tới cô bé sẽ phải chiến đấu với bệnh tật thế nào, sẽ phải điều trị ra sao...

Katie bình tĩnh ngồi nghe, không nói lời nào. Nhưng bỗng nhiên, nước mắt cứ chảy xuống hai gò má cô bé.

- Katie, con không sao đấy chứ?

- Không sao, mẹ ạ, sao mẹ hỏi thế?

- Katie, mẹ thấy con đang khóc...

- Không phải con khóc đâu... Đó là nước mưa... Con hơi sợ một chút và nước mưa rơi xuống để cuốn nỗi sợ đi ấy mà...

- Quả thật, tối hôm đó trời mưa rất nhiều. Có thể nhiều người đang lo lắng và nước mưa rơi để cuốn trôi nỗi lo đi.

Katie, cô bé của những điều kì diệu, nhập viện vào ngày hôm sau và trở về nhà sau 6 tháng, hoàn toàn bình phục.

Tôi viết bài này vì hôm nay tôi nghĩ đến Katie. Tôi luôn nghĩ đến cô

bé khi sợ hãi, lo lắng, buồn đau... Nhưng rồi “nước mưa” lại rơi và cuốn những lo lắng của cô bé trôi đi.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Thư Thượng Đế

Con là Charles. Con vừa bước sang tuổi mười hai cách đây vài ngày. Nếu ông để ý, con đang đánh máy lá thư này. Con không thể giữ viết chì viết ngay hàng thẳng lối và khi tô màu vẽ cũng thế. Mặc dù mỗi ngày con đã cố gắng uốn chuyển bàn tay rất nhiều.

Thỉnh thoảng con viết rất khó, vì mọi người gọi đây không phải là chữ viết mà là một phần của chữ viết, bởi chữ viết này đã được cài đặt bằng chương trình định sẵn. Con bị hội chứng rối loạn tập trung tinh thần nơi trẻ em nên dù học nhiều nhưng con không tiếp thu được bao nhiêu. Chỉ số thông minh của con được kiểm tra là một 40, nhưng nếu ông nhìn chữ viết cầu thả của con, ông sẽ nghĩ con là một đứa dốt nát.

Không thầy cô nào muốn cho điểm những bài kiểm tra của con vì thầy cô không thể đọc nổi những con chữ xấu

Não con không thể ý thức được bàn tay con đang làm gì. Con cầm cây viết chì, nhưng con hoàn toàn không thể viết. Con cố nắm chặt viết chì nhưng sau đó não không thể điều khiển được bàn tay theo ý muốn.

Con có thể giải thích mọi thứ bằng việc nói chuyện hơn là viết. Con đọc chính tả đúng, nhưng thầy giáo của con không để cho con đọc. Nếu con đòi viết bài tiểu luận trong chuyến đi chơi đến Washington và Philadelphia, con sẽ bị sự trừng phạt của chính bàn tay mình. Nhưng nếu con đọc to nó, hoặc đứng dậy và nói về nó, con có thể thuật lại với mọi người về về sự thán phục khi đọc bản tuyên bố nền

độc lập trong tài liệu quốc gia hoặc cảm thấy chủ nghĩa yêu nước là đúng! Thế mà, con viết thì không được.

Nếu con được sắp xếp về nghệ thuật, con sẽ chắc chắn thất bại. Ở đây mọi thứ trong bức tranh có thể trong tâm trí con, nhưng đôi tay con không thể vẽ được như con đã thấy.

Nhưng con không bất mãn. Con chắc con làm tốt. Ông thầy đó, ông đã cho con tâm trí kỳ diệu và một cảm giác về sự hài hước lớn. Con hình dung các thứ bên ngoài tốt và con yêu thảo luận. Lớp chúng con có vài thảo luận về Kinh Thánh, và ở đó con thật sự tỏa sáng.

Khi con lớn, con muốn là luật sư, một luật sư biện hộ thật tốt. Con nghĩ con sẽ làm tốt. Con sẽ điều tra kỹ lưỡng để tìm kiếm tội ác, khảo sát bằng chứng và trình bày chân thật việc tố tụng.

Cha mẹ của con muốn giúp đỡ con, vì vậy họ mua cho con một cái vi tính xách tay để mang đến trường học. Cô giáo của con là một người tốt nhất năm này! Con được cho phép để làm nhiều công việc của con trên máy vi tính. Cô giáo con cho phép con sử dụng máy in làm việc thuộc loại tốt nhất. Lần đầu tiên, con có thể chỉ mọi người thấy một vài điều có trong tâm trí con.

Thưa Thượng đế, đây là bức thư cảm ơn của con về những điều con đang làm được. Cuộc sống đôi khi khó khăn, nhưng ngài biết gì không? Con chấp nhận thách thức. Con có lòng tin ở chính bản thân mình. Cảm ơn ngài đã thương con vô điều kiện. Cảm ơn mọi thứ ngài ban tặng con.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Món quà của cô tiên

Hai cậu bé đang chơi trên sân vào một ngày gần Giáng Sinh. Bỗng trước mặt chúng, một cô tiên xuất hiện. Cô tiên nói :

- Ta xuống đây để cho các con quà giáng sinh!

Rồi cô đưa cho mỗi cậu bé một cuốn sách và biến mất ngay lập tức. Hai cậu bé, Carl và Phillip mở hai cuốn sách rất đẹp, với những trang giấy trắng tinh như tuyết rơi lần đầu tiên và chẳng có dòng chữ nào. Nhiều tháng trôi qua. đúng đến đêm Giáng sinh năm sau, cô tiên quay lại :

- Các con yêu quý, ta cần phải lấy lại hai quyển sách ta đã tặng các con..

- Con có thể giữ quyển sách thêm một thời gian không ạ? -Philip hỏi
- gần đây con ít khi nhớ đến nó lắm. Bây giờ con muốn vẽ thêm một số thứ vào cuốn sách.

- Không được - cô tiên nói - ta cần phải lấy nó đi.

- Giá mà con có thể viết vào quyển sách của con -carl cũng đề nghị -
thỉnh thoảng con mới mở một trang...

- Các con hãy nhìn vào quyển sách của mình đi. -cô tiên bảo hai cậu bé. Và cô thắp lên hai chiếc đèn bằng bạc với ánh sáng lung linh để hai cậu có thể nhìn rõ hơn

Hai cậu bé xem quyển sách với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên. Liệu đây có phải là quyển sách trắng bong mà họ đã nhận được một năm về trước không?trong hai quyển sách bây giờ là những đốm đen xấu xí, những vết cào. Cũng có những trang có hình vẽ nhỏ và dễ

thương hoặc có màu vàng, màu bạc rực rỡ với hoa nở, và những trang với hình cầu vồng, mặt trời....Nhưng ngay cả những trang đẹp nhất cũng có những vết xước và những đốm đen xấu xí.

Cuối cùng, Carl và Philip ngẩng lên nhìn cô tiên.

- Ai đã làm điều này ạ? họ hỏi - lúc chúng con mở sách từng trang một đều trắng bóng, nhưng bây giờ thì quyển sách chẳng còn một trang trắng !

- Ta sẽ giải thích một vài điều cho các con nghe nhé?! - cô tiên nói - nhìn này, Philip, bông hoa hồng đang nở hiện lên trang này khi con giúp mẹ trông em và chú chim nhỏ xinh đẹp này sẽ chẳng bao giờ hiện ra trang sách nếu con không giúp em con học thay vì cãi nhau với nó.

- Nhưng tại sao lại có những đốm đen này ạ...- Philip hỏi.

- Đốm đen đó - cô tiên nói giọng buồn rầu - là khi một ngày con nói dối, một ngày con không biết yêu thương ai ngoài bản thân con. Những đốm đen này có cả ở hai quyển sách., tượng trưng cho những lúc các con hư. Còn những hình vẽ đẹp là những lúc các con ngoan...

-Ôi...giá như chúng con có thể xin lại quyển sách - Carl và Philip cùng kêu lên.

- Đó là điều không thể, các con ạ - cô tiên nói. Các con hãy nhìn bìa cuốn sách mà xem. nó đã được ghi ngày tháng của năm nay nên các con không bao giờ có thể dùng lại nó lần nữa. Nhưng ta lại mang cho các con những quyển sách mới đây. Hi vọng các con làm cho quyển sách của chính mình đẹp hơn.

Rồi cô tiên biến mất và trong tay hai cậu bé lại là hai quyển sách với những trang sách trắng mịn như tuyết rơi lần đầu...

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Quà tặng của một thiên thần

Có một dạo tôi cảm thấy mọi người đều lợi dụng mình, tôi chẳng may may hài lòng về chuyện đó. Hình như những người mà tôi đối xử tử tế bao giờ cũng đi quá trớn. Tôi băn khoăn nghĩ những điều tốt mình làm đều là vì Chúa nhưng nếu tôi chẳng thích thú khi làm, thế thì có phải tôi đang giúp Chúa hay không? Liệu thái độ ích kỷ của tôi có xóa tan những điều tốt tôi đã làm?

Tôi đã tiêu tốn nhiều thời gian và tiền bạc cho những đứa trẻ hàng xóm có hoàn cảnh khó khăn, nhiều đến độ, chuyện gì bà ngoại của những đứa trẻ này người nuôi nấng chúng, cũng trông chờ vào tôi. Tôi đâm ra ghét bà ta và cho rằng những đứa trẻ đó chẳng là gì với bà ta cả. Một ngày nọ, bà gọi điện thoại cho tôi, kể về việc Giáng Sinh sắp đến và một bé gái nào đó chẳng được ai cho cái gì, rồi bà hỏi tôi có sẵn lòng mua cho con bé một món quà gì không.

Tôi mặc kệ yêu cầu của bà ta. Tôi không thể chịu đựng nổi việc bà ta gọi cho tôi và nhờ tôi làm việc này việc kia cho những người mà tôi thậm chí chẳng biết là ai. Tôi đã lo cho mấy đứa cháu của bà ta chưa đủ hay sao mà bà ta còn muốn tôi quan tâm đến người khác nữa, tôi có dư dả gì đâu!

Vài hôm sau khi đi chợ, tôi trông thấy một cái hộp đựng hai con búp bê, một con tóc nâu và một con tóc vàng. Tôi chợt nghĩ đến bé gái nọ. Hai con búp bê mười lăm đô la, tôi mua vì thấy rẻ nhưng trong lòng vẫn thấy không vui. Ngay trước lễ Giáng sinh, tôi đưa món quà cho bà ấy và sau đó chẳng nghe bà ta nói gì về nó nữa. Tôi nghĩ đứa

bé kia chẳng bao giờ nhận được quà này hoặc không chừng bà ta đã nói đó là quà của bà ta cũng nên.

Khi tôi còn nhỏ, người ta không bao giờ cho tôi gặp bà nội, người không bao giờ quên mua quà Giáng Sinh cho bọn trẻ chúng tôi nhưng lại giao chúng cho bà ngoại tôi. Bà ngoại tôi sửa tên trên phiếu nói là quà của bà tặng. Đến khi lớn lên, tôi phát hiện ra rằng con búp bê yêu thích của mình hồi xưa thật sự là của người bà kia tặng thì tôi nghĩ trường hợp này chắc cũng vậy.

Tôi nhủ thầm mặc kệ và thôi không nghĩ đến chuyện này nữa.

Khoảng hơn một năm sau, khi đang dắt chú chó của mình đi dạo, tôi trông thấy một bé gái khoảng bảy tuổi đang chơi trong một khoảng sân.

Khi tôi đi ngang qua, nó kêu lên “Cháu thấy con chó của cô một lần rồi!”. Tôi nói với cô bé rằng tôi sống ở gần đây, thỉnh thoảng tôi cũng hay dẫn nó ngang qua đây. Cô bé cúi xuống vuốt ve con vật. Tôi nghĩ chắc cô bé quen với mấy đứa trẻ láng giềng mà tôi biết. Tụi trẻ thường kể với tôi về một người bạn tên Joan (Không phải tên thật) sống cùng khu nhà này. Tôi hỏi có phải tên cô bé là Joan không. “Dạ không, đấy là tên của bà cháu”

Tôi hiểu rồi.

Tôi hỏi cô bé có biết Aaron, Nick và Melanie không. Cô bé biết hết. Tự nhiên tôi cảm thấy tò mò không biết đây có phải là cô bé không quen mà tôi đã tặng búp bê hay không. “Giáng sinh trước nữa, con có nhận được một món quà là hai con búp bê không?” Tôi hỏi.

“Ồ có đấy, Lucy tóc vàng, Debbie tóc nâu. Tụi nó đang ngủ trong nhà, thưa cô.” Cô bé trả lời tôi.

“Năm đó con chỉ nhận được một món quà này thôi à?” tôi hỏi.

“Có vài món nữa nhưng cháu quên rồi”

“Ai tặng cho con con búp bê?”

“Bà của Aaron...”

Ra thế, chỉ có bà lão nhận được tiếng thơm. Để chắc rằng mình nghĩ đúng, tôi hỏi “Bà ấy có nói với cháu những con búp bê do đâu mà có không?”, và Chúa ơi, Chúa đã cho tôi thấy tôi nhỏ nhen biết bao- Ngay cả khi cho ai nhiều đến bao nhiêu với tấm lòng đen tối thì những điều ấy cũng là nhỏ nhen mà thôi Tôi ghen ngào khi nghe câu trả lời từ miệng cô bé, “Bà ấy bảo món quà này là của một thiên thần gửi cho cháu”.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Truyện thuyết hoa hồng

Ngày xưa ngày xưa thật xưa lắm, có một quốc vương ở tận phương trời xa xôi bên một khu rừng rộng lớn và rậm rạp. Vương quốc này sống thật hòa bình và yên vui sau một thời gian dài triền miên người dân phải đấu tranh để dành quyền độc lập. Và vị anh hùng chỉ huy người dân của quốc gia này đã được dân chúng tôn lên làm vị vua đầu tiên.

Sau thời gian dài chinh chiến, họ chỉ lo an hưởng thái bình và sống cho những quyền lợi của cá nhân mình. Vị hoàng đế kia cũng vậy, ngất ngưỡng trên ngai vàng và hào quang của quyền vị, ông đã bỏ bê việc nước, quên cả chăm sóc cho dân và để mặc lũ bầy tôi tham danh lợi cai trị dân chúng. Vì muốn hoàng đế lãng quên với việc triều chính, bọn tham quan đã chọn một thiếu nữ đẹp tuyệt vời để vua lập làm hoàng hậu . Nhưng trái với ý muốn của bọn quan lại, hoàng hậu lúc nào cũng hết lời khuyên năn nhà vua nên lo cho dân chúng và chỉnh đốn việc triều chính. Lũ quan lại rất ghét hoàng hậu, nhưng không làm gì được vì nhà vua quá thương yêu nàng.

Cho đến ngày kia, sau một thời gian thụ thai, hoàng hậu sinh ra một đứa bé thật kháu khỉnh, dễ thương. Lạ lùng thay, thân thể của đứa bé trai đó lại trong suốt như pha lê, đến độ thấy rõ từng đường gân, mạch máu và trái tim. Thấy cơ hội đã đến, bọn tham quan bèn dèm pha với nhà vua rằng hoàng hậu là một phù thủy trá hình và tuyên truyền tin này ra ngoài cho toàn dân.

Trước áp lực của bầy tôi và sự phản đối của dân chúng, nhà vua đã truất phế hoàng hậu ra khỏi hoàng cung cùng với đứa bé lạ lùng kia. Trở thành một thường dân, hoàng hậu đem con đi khỏi hoàng cung. Đi tới nơi đâu cũng bị dân chúng chửi mắng và xua đuổi. Suốt con đường tìm nơi ẩn trú, hoàng hậu đã bị bao kẻ ném đá, dùng gậy đánh đập mà chỉ biết cắn răng dùng thân thể mình để che chở cho đứa con thơ. Với bao vết thương trên mình, hoàng hậu bỗng con đến khu rừng già và ngã ra vì kiệt sức. Nhìn hài nhi mới ra đời trong lúc biết mình sắp chết, hoàng hậu không biết làm gì hơn là đưa tay vuốt ve con mình vài lần, nước mắt tuôn ra và trút hơi thở cuối cùng. Đứa bé nằm bên mẹ không ai cho ăn nên khóc lên thảm thiết vì cơn đói. Tiếng khóc vang lên tận chín tầng trời làm Thượng Đế động lòng ngó xuống trần gian. Khi thấy hoàn cảnh thương tâm đó, Thượng Đế nổi giận vì lòng tàn ác của người dân vương quốc kia. Ngài bèn sai thiên thần mang đứa bé vô rừng chăm sóc cho nó lớn lên trong tình thương của thiên nhiên và muôn cầm. Sau đó, ngài ban một lời nguyện khiến cho toàn thân thể của từng người dân bị gai nhọn mọc đầy người, để suốt đời không ai được gần gũi ai cho đến khi mọi người biết thương yêu nhau. Từ đó người dân của quốc gia này đều mang trên mình một lớp gai, từ vua tôi cho đến hạng bần cùng. Nhưng dù cho lớp gai trên mình ngày một dài và cứng nhọn theo lòng tham ngày càng to lớn, họ cứ sống cho cá nhân mình mặc dù phải trả giá cho lòng vị kỷ đó bằng sự cô đơn khủng khiếp dần vật tâm linh.

Một ngày kia, nghe tin vương quốc này đang trở nên yếu thế, một quốc gia khác bèn đem quân sang xâm lấn lãnh thổ. Khi quân xâm lăng tràn qua bờ cõi, toàn dân trong nước ai cũng tự lo thân và trốn tránh nghĩa vụ. Nhà vua lúc đó đã lớn tuổi mà vẫn bị lũ bầy tôi tham

sống sợ chết làm áp lực bắt đem một toán quân ra chiến đấu. Sức mình thì yếu, sức địch thì mạnh. Sự thất bại đến với nhà vua thật nhanh chóng. Dẫn tàn quân chạy về hoàng thành thì mới hay lũ tham quan đã đem dâng cho giặc tự bao giờ. Phẫn chí, nhà vua quyết liều mình đem quân cố chiếm lại thành trì nhưng cuối cùng phải ngã ngựa vì một mũi tên có tẩm thuốc độc. Nhà vua được một số quân trung thành cứu thoát và chạy trốn đến bên bờ rừng. Nhìn lại binh sĩ lớp bị thương, lớp bỏ mình chung quanh, nhà vua lấy làm hối hận rằng mình đã không nghe lời hoàng hậu khuyên ngày trước. Nhớ đến hoàng hậu, nhà vua lại nhớ đến đứa con thơ vô tội của mình ngày xưa. Rồi nhà vua ngã bệnh vì vết thương hành hạ. Bên ngoài thì địch quân vây khốn, trong rừng thì binh sĩ liều mạng để tử thủ với quân thù. Nhà vua lập đồn trong rừng làm chiến khu và để tập luyện binh sĩ.

Ngày qua ngày, dưới ách đô hộ nghiệt khắc của quân xâm lăng, người dân của vương quốc đó càng nghe đồn thêm về một quốc gia trong khu rừng già huyền bí nọ. Dần dần, người dân tìm cách trốn đi và tìm vào rừng để gia nhập. Phía quân xâm lăng cũng điều ngoa, họ cho người trà trộn vào trong rừng nhưng kế hoạch không thi hành được vì không thể nào giả mạo được lớp gai cứng mọc trên thân thể của người dân bản xứ. Người dân đã biết đoàn kết để tạo cho khuyết điểm trên thân thể mình thành ưu điểm để chống giặc ngoại xâm. Một ngày kia, với binh hùng tướng mạnh, nhà vua bắt đầu công cuộc đánh lại quê hương. Lần này, với đoàn quân thiện chiến và với lòng tin thống nhất, nhà vua đã chiếm lại được thành trì và xua đuổi quân xâm lăng ra khỏi lãnh thổ.

Không may, trong trận chiến cuối cùng nhà vua lại bị thương. Vốn đã yếu sức vì tuổi già, lại còn lao lực trong trận chiến dài đằng đẳng,

nhà vua bệnh ngày càng thêm nặng. Toàn dân trong nước chưa kịp reo mừng dành lại độc lập đã phải mang nỗi buồn cho tình trạng ngày càng nguy ngập của nhà vua. Biết mình sắp chết, nhà vua trong cơn sốt đã thốt lên rằng:

"Ta chết cũng đành lòng, nhưng trời ơi, sao ta thêm được một lần ôm đứa con mà ta chưa hề biết mặt !..."

Bỗng nhiên có tin báo từ bên ngoài thành có một người thầy thuốc nói sẽ trị hết bệnh cho nhà vua. Cửa hoàng thành rộng mở. Người thầy thuốc bước vào hoàng cung với tấm vải thô che kín thân thể mà không ai nhìn thấy mặt. Khi đến gần giường bệnh, người thầy thuốc đứng lặng yên thật lâu bên nhà vua mà không nói tiếng nào. Khi nghe nhà vua gọi con trong cơn sốt, người thầy thuốc rơi lệ. Giọt lệ nhỏ xuống trên gò má nhăn nheo của nhà vua làm nhà vua thức tỉnh và mở mắt nhìn người đang đứng bên cạnh mình. Khi nhà vua đưa tay lên vói, người thầy thuốc bèn nắm chặt lấy tay nhà vua, quì xuống bên cạnh người và nói rằng:

"Thưa phụ hoàng, con đây !".

Rồi người thầy thuốc hát tám vải thô che mình xuống đất để lộ ra một thân thể trong suốt như pha lê. Để chữa bệnh cho cha, vị hoàng tử nâng vua cha lên và ôm người thật chặt vào lòng, mặc cho những gai nhọn đâm vào người thật sâu. Và máu chàng đã chảy ra. Lạ thay, khi máu của chàng thấm lên thân thể của nhà vua thì nhà vua cũng thấy mình khỏe lại. Và kỳ diệu hơn nữa, lớp gai nhọn trên thân thể nhà vua cũng tan biến dần theo từng giọt máu của vị hoàng tử đổ xuống.

Sau đó vị hoàng tử bèn đặt nhà vua nằm lại trên giường để dưỡng bệnh. Từ từ đứng dậy và bước đến người đứng gần mình nhất, vị hoàng tử ôm lấy người đó và nói:

"Chúng ta hãy thương yêu nhau. Bất cứ hình phạt nặng nề nào của Thượng Đế cũng đều được giảm bớt nếu chúng ta biết chân thành yêu thương nhau".

Rồi cứ thế từ người này sang người khác, chàng đi khắp thành mà ôm từng người một, từ ông lão nghèo nàn đến người thương gia giàu sang, từ em bé tật nguyền đến chàng thanh niên khỏe mạnh. Và cứ thêm mỗi người được ôm thì vị hoàng tử càng yếu dần theo từng giọt máu ứa ra trên thân thể họ. Cho đến lúc kiệt sức, chàng quỵ xuống bên đường. Tuy vậy, chàng vẫn mở rộng vòng tay kêu gọi mọi người đến cùng chàng mà chia sự sống. Mọi người nức nở khóc trước tình thương bao la của chàng. Những người sau cùng chưa được thoát bệnh đồng quỵ xuống bên chàng mà nói:

"Chúng tôi xin hoàng tử đừng lao lực thêm nữa. Chúng tôi thành tâm nguyện mang lớp gai này trên mình để người còn được sống cùng chúng tôi".

Lạ thay, từ trên thình không bỗng có tiếng nhạc thánh thót vang lên và có lời truyền của Thượng Đế phán rằng:

"Lành thay ! Các người hiểu được tình yêu thương chân thật và bỏ đi lòng tị hiềm, ích kỷ. Dám hy sinh bản thân mình cho đồng loại là định nghĩa của yêu thương vậy".

Rồi cùng với thình âm tan dần vào không gian, các lớp gai trên thân hình của những người còn lại đều biến mất đi. Khi người ta nhìn lại thì vị hoàng tử đang khép mắt lại với lời nói thật hiền hòa thoát ra theo làn hơi thở sau cùng:

"Hạnh phúc là có nhau hôm nay để sống. Yêu thương là biết sống làm sao để ta có nhau ngày mai. Các bạn của tôi ơi, hãy nhớ rằng hạnh phúc không phải là của riêng ta để cho đi hay lấy lại. Hạnh

phúc chỉ đến với ta khi ta biết yêu thương lẫn nhau và chia xẻ cho nhau tình thương đó..."

Rồi chàng lìa đời sau câu nói đó. Ngày hôm sau, dưới sự hướng dẫn của nhà vua, toàn dân trong thành đã đưa di thể của chàng xuống lòng đất muôn đời, bên cạnh khu rừng nọ. Lạ thay, khi xác của chàng vừa được chôn dưới lòng đất xong, người ta bỗng thấy có những chim muông, cầm thú kéo thành đoàn từ trong rừng ra nằm quanh ngôi mộ của chàng thật lặng yên và buồn bã. Một năm sau, người ta thấy trên ngôi mộ của chàng và chung quanh khu vực đó mọc lên những bông hoa đỏ tươi như máu với thật nhiều gai nhọn từ gốc đến ngọn. Người ta cho đó là sự kết tinh lại của tình thương của chàng hoàng tử để nhắc nhở cho người đời bài học cao cả nhất về yêu thương và hạnh phúc. Và người ta gọi loài hoa đó là hoa Hồng.

Và mãi mãi đến ngày nay, dù mang nhiều màu sắc khác nhau, loài hoa đó vẫn tượng trưng cho sự yêu thương.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Cô gái ở cửa hàng bán đĩa CD

Có một chàng trai bị bệnh ung thư. Chàng trai một 9 tuổi, nhưng có thể chết bất kỳ lúc nào vì căn bệnh quái ác này. Suốt ngày, chàng trai phải nằm trong nhà, được sự chăm sóc cẩn thận đến nghiêm ngặt của bố mẹ. Do đó, chàng trai luôn mong ước được ra ngoài chơi, dù chỉ một lúc cũng được.

Sau rất nhiều lần năn nỉ, bố mẹ cậu cũng đồng ý. Chàng trai đi dọc con phố - con phố nhà mình mà vô cùng mới mẻ - từ cửa hàng này sang cửa hàng khác. Khi đi qua một cửa hàng bán CD nhạc, chàng trai nhìn qua cửa kính và thấy một cô gái. Cô gái rất xinh đẹp với một nụ cười hiền lành - và chàng trai biết đó là tình yêu từ ánh mắt đầu tiên.

Chàng trai vào cửa hàng và lại gần cái bàn. Nơi cô gái đang ngồi.

Cô gái ngẩng lên hỏi:

- Tôi có thể giúp gì được anh? - Cô gái mỉm cười và đó quả là nụ cười đẹp nhất mà chàng trai từng thấy.

- Ờ.. - Chàng trai lúng túng - Tôi muốn mua một CD...

Chàng trai chỉ bừa một cái CD trên giá rồi trả tiền.

- Anh có cần tôi gói lại không - Cô gái hỏi, và lại mỉm cười.

Khi chàng trai gật đầu, cô gái đem chiếc CD vào trong.

Khi cô gái quay lại với chiếc CD đã được gói cẩn thận, chàng trai tần ngần cầm lấy và đi về.

Từ hôm đó, ngày nào chàng trai cũng tới cửa hàng, mua một chiếc CD và cô gái bán hàng lại gói cho anh. Những chiếc CD đó, chàng

trai đều đem về nhà và cất ngay vào tủ. anh rất ngại, không dám hỏi tên hay làm quen với cô gái. Nhưng cuối cùng, mẹ anh cũng phát hiện ra việc này và khuyên anh cứ nên làm quen với cô gái xinh đẹp kia.

Ngày hôm sau, lấy hết can đảm, chàng trai lại đến cửa hàng bán CD. Rồi khi cô gái đem chiếc CD vào trong để gói, anh đã để một mảnh giấy ghi tên và số điện thoại của mình lên bàn. Rồi anh cầm chiếc CD đã được gói như tất cả mọi ngày - đem về.

Vài ngày sau...

'Reeeeng!...

Mẹ của chàng trai nhắc điện thoại:

- Alô?

Đầu dây bên kia là cô gái ở cửa hàng bán CD. Cô xin gặp chàng trai nhưng bà mẹ oà lên khóc.

- Cháu không biết sao? Nó đã mất rồi...hôm qua.

Im lặng một lúc. Cô gái xin lỗi, chia buồn rồi đặt máy.

Chiều hôm ấy, bà mẹ vào phòng cậu con trai. Bà muốn sắp xếp lại quần áo của cậu nên đã mở cửa tủ. Bà sửng người khi nhìn thấy hàng chồng, hàng chồng CD được gói bọc cẩn thận chưa hề được mở ra.

Bà mẹ rất ngạc nhiên nên cầm lên một chiếc mở thử ra.

Bên trong hộp giấy bọc là một chiếc CD cùng với một mảnh giấy ghi Chào anh, anh dễ thương lắm- Jacelyn.

Bà mẹ mở thêm một chiếc CD nữa. Lại thêm một mảnh giấy ghi: Chào anh, anh khỏe không? Mình làm bạn nhé? - Jacelyn.

Một chiếc CD nữa, một chiếc nữa... Trong mỗi chiếc là một mảnh giấy...

Trong mỗi cử chỉ đều có thể tiềm ẩn một món quà.

Giá như chúng ta đừng ngần ngại mở những món quà mà cuộc sống đem lại.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Ước mơ đẹp

Cô bé vẫn mãi mê gấp những ngôi sao bé nhỏ vì cô tin vào truyền thuyết cổ khi gấp đủ một trăm ngôi sao nhỏ đem tặng cho người mình yêu quý thì một điều ước của người đó thành sự thật.

Cô bé muốn bạn trai của mình được vui vẻ, cô bé không muốn người bạn trai đó mãi mãi im lặng cô muốn thấy những nụ cười thật sự những niềm vui trong ánh mắt của bạn trai. Thời gian trôi đi cô bé vẫn luôn luôn là người đứng đầu lớp và nhóm bạn thân của cô về hầu hết mọi mặt. túi sao nhỏ của cô càng ngày càng nhiều và cho đến một ngày kia cô là ngày cô sẽ phải xa rời các bạn xa rời quê hương để đến một nơi mà bố mẹ cô cho là tốt cho bản thân cô, cho tương lai rục rỡ, và cô gái quyết định mang những túi sao đủ màu sắc đến cho bạn cô với lý do món quà trước khi rời xa .

Cô bé: " tối nay nhiều sao quá" mắt cô sáng ngời : " ấy hãy ước điều gì đó đi" giọng nói thật nhẹ nhàng như chờ đợi. Cậu bạn trai khẽ mỉm cười mở gói quà và nói:" chúc những điều hạnh phúc nhất sẽ đến với ấy, bạn thân" Cô bé giật mình đôi mắt nhoà đi, giọng như bật khóc:" tớ muốn nghe điều ước dành cho ấy"

Bỗng cô nhận ra trong ánh mắt kia đã lâu lắm rồi như đang thật sự cười và phản chiếu một bầu trời sao đang dành cho cô những điều tốt đẹp nhất. Cô vội vàng thầm ước.....đôi mắt đó nụ cười đó mãi mãi theo cô.

Những mong ước đôi khi không vĩ đại, nó thật nhỏ bé chân thành và nó thật giản dị , đôi khi niềm hạnh phúc của người khác là nụ cười

của bao người, bất chợt đến và sẽ không phai...

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Một ngôi sao, một định mệnh

Có bao giờ bạn cảm thấy mình quan trọng đối với một người chưa? Thường thì chúng ta cảm nhận được một người nào đó thật quan trọng với mình, nhưng có lẽ tôi thật may mắn khi biết được rằng đối với một người, tôi thật sự có ý nghĩa. Nếu bạn cũng là người may mắn như tôi thì bạn ơi, hãy trân trọng tình cảm đó vì không phải ai cũng may mắn tìm được một người thương mình thật sự đâu bạn ạ!

Tôi và người ấy là đôi bạn thân rất thân. Từ hồi cấp hai, cả hai đưa chúng tôi cùng chơi chung với một nhóm bạn. Dù cả nhóm chúng tôi không ai học chung lớp với nhau nhưng chúng tôi lại rất thân thiết. Cũng ở những năm cấp II, tôi đã thương thầm người ấy. Thế nhưng tôi lại không dám nói ra, tuy vậy tôi biết một điều là dường như người ấy cũng dành cho tôi một tình cảm đặc biệt. Tuy nhiên đó chỉ là tất cả những điều tôi tự nghĩ. Cho đến một lần, nghe bạn bè kết đôi người ấy cùng với một bạn gái trong lớp. Tôi cảm thấy buồn lắm, và tự hỏi liệu có thật là người ấy đã thích bạn gái kia rồi chẳng? Rồi tôi cũng thử ghép đôi người ấy và bạn gái kia, nhưng người ấy chẳng tỏ ra chút phản ứng gì gọi là phản đối cả. Thế là tôi tự nhủ, có lẽ tôi đã suy nghĩ vớ vẩn thôi chứ làm sao người ấy lại thích tôi được.

Rồi kì thi tốt nghiệp cũng đến, cả bọn chúng tôi, ai nấy cũng bận rộn ôn bài. Lên cấp III, thì người ấy thi đậu vào trường chuyên Lê Hồng Phong, còn tôi học ở Nguyễn Công Trứ.

Bước sang tuổi 16, tôi đã bắt đầu mộng mơ và tôi đã thêm một lần rung động với một người con trai khác. Chúng tôi quả thật là đẹp đôi lắm. Có thể nói tôi và bạn trai đó đã trải qua những kỷ niệm thật đẹp, thật ngây thơ của thời áo trắng. Thế nhưng đến năm 12 chúng tôi đã chia tay vì người con trai đó đã không còn thương tôi nữa, bạn đó đã có người con gái khác.

Ôm một nỗi buồn sâu thẳm, tôi tự hứa sẽ cố gắng học để vượt qua kì thi tốt nghiệp. Tôi vẫn thường hay liên lạc với người bạn trai mà tôi thương thầm từ hồi cấp II, mỗi lần gặp người ấy, tôi cảm nhận dường như tôi vẫn còn dành một tình cảm rất đặc biệt cho người ấy nhưng tôi biết mình thật sự không xứng đáng với người ấy. Tôi cố khuyên bản thân mình rằng tôi đã sai rồi, người ấy thật sự đã có người khác rồi. Học ở một môi trường tốt như vậy, chắc rằng có rất nhiều người quan tâm đến người ấy, và chắc rằng người ấy đã chọn được một người bạn cho mình.

Rồi cũng năm đó, tôi biết được rằng, năm sau mình sẽ rời VN, để sang Mỹ du học. Tôi không thể tưởng tượng được rằng, mình sẽ cảm thấy như thế nào khi rời xa gia đình, tất cả những người bạn thân yêu của tôi, và rời xa người ấy. Và rồi tôi đã quyết định xếp 1000 ngôi sao cho người ấy với mong muốn rằng sẽ mang lại cho người ấy một điều ước. Tôi đã xếp, xếp liên tục một tuần lễ. Và cuối cùng lọ sao đã xếp xong. Nhưng bản thân tôi lại phân vân không biết là có nên gửi tặng người ấy không? Tôi thật sự khó nghĩ quá. Cuối cùng, lọ sao vẫn ở trên bàn học của tôi, tôi vẫn im lặng.

Một tuần trước khi đi, tôi quyết định gửi lọ sao đến cho người ấy. Tôi không mong người ấy sẽ cảm động khi nhận lọ sao, hay sẽ nói những lời ngọt ngào với tôi. Tôi chỉ mong là một điều ước của người

ấy sẽ thành hiện thực và tôi luôn cầu mong cho người ấy mãi luôn được vui vẻ, hạnh phúc.

Trước hôm tôi đi, người ấy đã tặng tôi một món quà. Khi mở hộp quà ra, tôi thật bất ngờ, đó là mặt dây chuyền hình ngôi sao bằng bạc. Người ấy hỏi tôi rằng tôi có biết ngôi sao này có ý nghĩa gì không? Tôi ngơ ngác nhìn người ấy một hồi, rồi cười. Người ấy nói là ngày mai khi tiễn tôi ra phi trường sẽ nói cho tôi biết. Thật tình lúc đó tôi đoán rằng mặt dây chuyền đó có liên quan gì đó đến những ngôi sao mà tôi xếp tặng người ấy. Nhưng để xem người ấy sẽ nói gì với tôi vào ngày mai.

Hôm ra đi, cả nhóm bạn ra tiễn tôi và có cả người ấy nữa. Giữ đúng lời hứa, người ấy trao cho tôi một tấm thiệp và dặn rằng câu trả lời ở trong tấm thiệp nhưng khi nào lên máy bay tôi hãy mở ra đọc. Tôi chào tạm biệt các bạn mà nước mắt tuôn trào. Người ấy đưa tay để bắt tay chào tạm biệt với tôi. Lần đầu tiên chúng tôi nắm tay nhau, tôi cảm nhận dường như cái xiết tay ấy thật chặt, và dường như tim tôi đã đập lệch nhịp.

Lên máy bay, tôi mở những lá thư mà bạn bè gửi cho tôi trong buổi chia tay ra đọc, và cả tấm thiệp của người ấy. Tôi đã bật khóc, khóc thật nhiều khi đọc những dòng chữ của người ấy.

" Phong rất vui khi nhận được một điều ước từ Trang nhưng nó càng làm Phong buồn hơn khi thời gian Trang ở bên Phong đang vơi dần. Trước đây Phong luôn im lặng, nhưng bất chợt Phong nghe một câu hỏi: Trang đi Phong có buồn không?" thì Phong đã biết trong tất cả những vì sao xung quanh Phong có lẽ Trang mãi là vì sao đẹp nhất. Trang đi với Phong sẽ không còn điều kỳ diệu nữa, vì Phong đã mãi mãi mất đi một ngôi sao để thực hiện điều ước. Và có lẽ điều ước chỉ

còn là giấc mơ bởi vì you are my dream. Có lẽ Trang cũng cho là Phong đang mơ. Nhưng Phong muốn được một lần nói thật lòng mình. Dù sao đi nữa mong Trang hiểu rằng có một người mãi nhớ về Trang."

Đọc đến câu cuối cùng thì mắt tôi đã ướt đẫm. Tôi thật sự rất xúc động trước những lời người ấy viết. Tôi không hề biết rằng tôi đang giữ trong tay ngôi sao thứ 1000, ngôi sao mà 999 ngôi sao khác đang đợi để kết hợp thành một điều ước.

Tôi không dám tin rằng trong từng ấy năm qua, Phong vẫn thương nhớ về tôi. Tôi thật sự quá vô tình, tôi đã không nhận ra được tình cảm chân thành của Phong dành cho tôi.

Giờ đây ở phương trời xa chỉ còn lại tôi và một ngôi sao nhưng tôi không cảm thấy cô đơn vì tôi biết rằng, ở nửa vòng kia trái đất vẫn có một người luôn nhớ về tôi.

Giờ đây tôi đang đeo bên mình ngôi sao ấy và mong rằng một ngày nào đó tôi có thể quay về VN, đối diện với người ấy và nói với người rằng: I love you!!!

Bạn thân mến, bạn có yêu thương ai đó không? có ai đó quan trọng với bạn không? hãy nói cho họ biết rằng bạn thật sự yêu thương họ trước khi quá muộn bạn nhé! Đừng giống như tôi đã bỏ qua mất một cơ hội để nói với người tôi thương rằng người ấy thật sự rất có ý nghĩa với tôi.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Cháu là lính cứu hỏa thực sự

Người mẹ trẻ 26 tuổi nhìn xuống đứa con đang bị bệnh bạch cầu đến giai đoạn chót. Mặc dù trái tim người mẹ tràn ngập đau khổ, cô vẫn có sự quả quyết mạnh mẽ. Như mọi cha mẹ khác, cô rất muốn con mình lớn lên và đạt được mọi ước mơ của mình. Bây giờ thì chuyện đó không thể có được nữa.

Bệnh bạch cầu không cho phép con cô thực hiện ước mơ của mình. Nhưng cô vẫn muốn tạo ra cho con một điều kỳ diệu. Cô nắm lấy tay con và hỏi "Bobsy, con có bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ làm nghề gì khi lớn lên không? Con có mơ ước về điều mà con sẽ làm trong cuộc đời mình?"

"Mẹ à, con vẫn ước mơ sẽ trở thành lính cứu hỏa khi con lớn lên."

Người mẹ mỉm cười "Hãy chờ xem chúng ta có thể làm cho ước mơ đó trở thành sự thật hay không." Trong ngày hôm đó, cô đi đến đội cứu hỏa khu vực của Phoenix, Arizona.

Ở đó cô gặp lính cứu hỏa Bob, người có trái tim lớn hơn cả thành phố Phoenix. Cô giải thích ước mơ của con mình và xin cho con cô được đi một vòng trên xe cứu hỏa.

Người lính cứu hỏa Bob nói "Xem này, chúng tôi có thể làm hơn thế nữa. Nếu cô có thể chuẩn bị cho con vào 7 giờ sáng thứ Tư, chúng tôi sẽ cho cậu bé trở thành lính cứu hỏa danh dự của cả ngày. Cậu bé có thể tới trạm cứu hỏa, ăn cùng chúng tôi, chạy cùng chúng tôi tới tất cả các vụ cứu hỏa trong ngày. Và nếu cô cho chúng tôi kích cỡ của con cô, chúng tôi sẽ làm cho cậu bé một bộ đồng phục lính

cứu hỏa dành riêng cho cậu, với một cái mũ cứu hỏa - không phải là đồ chơi - với phù hiệu lính cứu hỏa Phoenix trên đó, một bộ áo nhựa màu vàng như của chúng tôi và ủng cao su. Tất cả đều được làm tại Phoenix nên chúng ta sẽ có rất nhanh thôi." Ba ngày sau người lính cứu hỏa Bob đến đón Bobsy, mặc cho cậu bộ đồng phục của lính cứu hỏa và đưa cậu từ giường bệnh đến chiếc xe cứu hỏa đang chờ. Bobsy ngồi ở ghế sau và giúp lái chiếc xe về đến trạm. Cậu bé cảm thấy như đang ở trên thiên đường. Hôm đó có ba cú điện thoại gọi cứu hỏa và Bobsy tham dự cả ba cuộc xuất quân. Cậu đi trên một chiếc xe cứu hỏa khác, một chiếc xe y tế, và cả trên chiếc xe của Chỉ huy lính cứu hỏa. Cậu còn được đài truyền hình địa phương quay phim.

Với giấc mơ trở thành sự thật, với tất cả tình yêu và sự quan tâm săn sóc mà mọi người dành cho, Bobsy vô cùng xúc động và hạnh phúc đến mức mà cậu đã sống thêm được ba tháng – một thời gian dài hơn mức tất cả các bác sĩ tiên đoán.

Một đêm nọ, tất cả các dấu hiệu sự sống của cậu bé tụt xuống một cách đột ngột. Người y tá trưởng nhớ đến ngày mà Bobsy sống như một lính cứu hỏa, cô gọi cho chỉ huy lính cứu hỏa và hỏi có thể gửi một người lính cứu hỏa trong đồng phục đến với cậu trong lúc này hay không. Người chỉ huy trả lời, "Chúng tôi sẽ có mặt ở đó trong vòng 5 phút nữa. Cô có thể giúp chúng tôi một việc được không? Khi cô nghe tiếng và ánh chớp phát ra từ xe cứu hỏa chạy đến thì xin cô hãy thông báo qua radio cho toàn bệnh viện nghe rằng đó không phải là có báo động cháy. Đó chỉ là đội cứu hỏa đến để chia tay với một trong trong những thành viên tuyệt vời nhất của mình. Và xin cô hãy mở cửa sổ của phòng cậu bé. Xin cảm ơn."

Khoảng 5 phút sau, chiếc xe cứu hỏa với cả móc và thang chạy đến bệnh viện. dựng cái thang lên cho đến cửa sổ phòng Bobsy ở lầu 3, 14 lính cứu hỏa nam và 2 lính cứu hỏa nữ trèo qua thang vào phòng của Bobsy. Được mẹ cậu bé cho phép, họ ôm cậu và nói với cậu bé rằng họ rất yêu cậu.

Với hơi thở cuối cùng trong cuộc đời mình, Bobsy nhìn lên người chỉ huy và nói "Thưa chỉ huy, vậy cháu là lính cứu hỏa thật sự phải không?"

"Phải, cháu là lính cứu hỏa thật sự." người chỉ huy nói.

Với những lời nói đó, Bobsy mỉm cười và nhắm mắt lại mãi mãi.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Em ốc biển, anh đại dương

Em cứ thường hay nghĩ, em như con ốc biển, sống cô đơn trong anh, cả đại dương rộng lớn thế mà đại dương nào có biết tâm tình loài ốc biển ; có lẽ đại dương quá lớn, đâu biết đến tiếng gọi ốc biển mỗi mòn, mà dù có hay thì đại dương cũng quá vĩ đại để ôm ấp hàng ngàn loài khác

ốc biển vẫn sống lầm lũi trong đáy đại dương, cũng có khi , ốc biển hay nghĩ, hay là mình sẽ di dời đến vùng biển khác, nhưng..... em không đủ can đảm để xa anh vì vỏ ốc trên lưng em quá nặng, vì tình cảm em sâu đậm thế, có lẽ, em sẽ lần mòn, chết trong đáy đại dương

khi em mất đi, đại dương có biết, ốc biển đã không còn, đại dương có xót xa khi không còn nghe tâm tình loài ốc biển, vẫn nghĩ mình êm ấm, khi trong đại dương, nào biết đến bão gió ngoài kia, sống bình dị, không than không oán, trong đáy cát ngoài khơi, chỉ biết có đại dương, mang trong mình vỏ nặng, chỉ có ở đó, đợi chờ... đợi chờ.... rồi thất vọng, ốc biển có biết khóc không? có lẽ không, vì chẳng còn nước mắt, ốc biển là thế, sống the, không di dời, không than oán, không gọi tên, không thôi đòi hỏi, chỉ là... câm lặng, héo mòn

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Lời xin lỗi thứ 100

Đó là ngày đầu tiên của năm học lớp 10, chúng tôi chỉ có một bài kiểm tra nên về rất sớm, và tôi gọi điện thoại cho cậu ấy:

Cậu đến đón mình được chứ?

Được, đợi mình 5 (5 phút)

Nhanh lên đấy nhé?

3 giờ chiều tôi đợi mãi, ...5 ..10 ...15 ... cuối cùng cậu ấy cũng tới.

Cậu làm gì mà lâu thế, sao không ăn, không ngủ rồi tắm luôn đi

Mình xem một chương trình tivi

Cái gì? tivi? tôi leo lên xe cậu ta và không nói gì, suốt đoạn đường về nhà.

Và đó là lần đầu tiên cậu ấy xin lỗi tôi, nhưng tôi có cảm giác lời xin lỗi ấy không xuất phát từ trái tim, chỉ là lời nói cho qua thôi.

.... Tôi khóc òa lên khi cậu ấy xin lỗi lần thứ 59, rồi lần thứ 60, cậu ấy nắm tay tôi và xin lỗi, tôi có cảm giác cậu ấy có chuyện gì đó nhưng không nói với tôi.

Và tiếp tục, "mình xin lỗi" cho đến khi tôi không thể nghe thêm lời nào... tôi đập máy và hét vào điện thoại, đó là lời xin lỗi thứ 99. Từ đó tôi và cậu ấy không gặp nhau nữa, nhiều khi nghe thấy điện thoại nhưng tôi không thấy đầu dây bên kia trả lời, tôi biết là cậu ấy đã gọi nhưng tôi vẫn không thèm để ý đến.

Đến một hôm khi không thể chịu thêm được tình trạng này, tôi đã đến trường cậu ấy, tôi ngó vào lớp nhưng không gặp cậu ấy, bạn

cùng lớp nói là cậu ta đã vào bệnh viện. Tôi chạy nhanh nhất có thể để vào bệnh viện.

Chuyện gì vậy? sao không gọi điện thoại cho mình, tôi vừa ngồi xuống bên cạnh cậu ấy và òa khóc, tôi khóc lạc cả giọng.

Cậu ấy lấy hết sức lực có thể và nói "mình xin lỗi" và cuối cùng cậu ấy nhắm mắt lại.

Tôi la toáng lên "đừng có mà xin lỗi, cậu mở mắt ra đi..." Tôi nắm chặt lấy tay áo cậu ấy và kéo. "Tại sao cậu lại xin lỗi, tại sao cậu không giải thích??? đừng có xin lỗi... cậu mà không mở mắt là tôi sẽ không bao giờ tha lỗi cho cậu đâu... không bao giờ.

Đó là lời xin lỗi thứ một trăm.

Cậu ấy đã thua trong cuộc chiến với căn bệnh ung thư máu... nhưng cậu ấy vẫn luôn sống trong trái tim của tôi... mãi mãi...

Và một tháng sau mẹ cậu ấy đưa cho tôi một hộp đựng những tờ giấy, trong đó ghi lại tất cả những lý do tại sao cậu ấy xin lỗi tôi.

"... lần thứ nhất.. mình không muốn đến trễ nhưng khi vừa bước ra khỏi nhà thì mình thấy chóng mặt quá, nhưng mình đã cố gắng đến gặp cậu, cậu tha lỗi cho mình nha!"

" lần thứ 2.... "

" lần thứ 3...."Lần thứ 100, là lời xin lỗi cậu ấy viết trước khi tôi đến bệnh viện.

"Mình xin lỗi, mình không muốn bỏ lại cậu một mình trên cuộc đời này nhưng một ngày nào đó sẽ khác đi, mình xin lỗi...."

Kèm theo đó là bức hình cậu ấy chụp trong xanh xao nhưng vẫn tươi cười.

Khi cậu ấy cần tôi nhất thì tôi không có ở bên cạnh, TIMMY - MÌNH XIN LỖI.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Có Thể

- + Có thể bạn không phải là một chàng trai hay một cô gái xinh đẹp nhưng nếu bạn biết yêu thương và chia sẻ thì bạn là người đẹp nhất.
- + Có thể tôi không phải là người mà bạn cảm thấy yêu thương nhưng tôi cũng xin cảm ơn vì bạn đã có mặt trên đời và cho tôi biết rằng được yêu thương ai đó là một điều hạnh phúc.
- + Có thể hôm nay bạn cảm thấy mọi chuyện diễn ra thật tồi tệ như một đám mây đen che kín cả bầu trời nhưng cũng đừng vì vậy mà nghĩ rằng mặt trời sẽ không bao giờ xuất hiện.
- + Có thể một ai đó đã tổn thương bạn và làm bạn cảm thấy đau khổ nhưng nếu như bạn biết thông cảm và tha thứ thì một ngày nào đó tình yêu đích thật cũng sẽ gõ cửa trái tim bạn.
- + Có thể bạn thấy thật hối tiếc vì đã để thời gian trôi đi vô ích nhưng đừng vì thế mà ngồi đó than thở để rồi cuối cùng bạn lại mất đi một khoảng thời gian khác.
- + Có thể bạn cho rằng mình là một người yếu đuối nhưng nếu như bạn biết phấn đấu từng ngày để chiến thắng bản thân mình thì bạn là một trong những người mạnh mẽ nhất.
- + Có thể ai đó nói rằng họ rất yêu quý bạn nhưng tiếc rằng họ lại không phải là người mà bạn yêu quý vậy sao bạn không cho họ một cơ hội vì khi bạn cho đi một cơ hội thì cũng chính là cho mình một cơ hội để yêu thương thêm một người nào đó.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Cái lạnh

Sáu con người, do sự tình cờ của số phận, mắc kẹt vào cùng một cái hang rất tối và lạnh. Mỗi người còn một que củi nhỏ trong khi đồng lửa chính đang lụi dần.

Người phụ nữ đầu tiên định quăng que củi vào lửa, nhưng đột nhiên rút tay lại. Bà vừa nhìn thấy một khuôn mặt da đen trong nhóm người da trắng.

Người thứ 2 lướt qua các bộ mặt wanh đồng lửa, thấy một người trong số đó ko đi chung nhà thờ với ông ta. Vậy là thanh củi cũng bị thu về.

Người thứ 3 trầm ngâm trong một bộ quần áo nhàu nát. Ông ta kéo áo lên tận cổ, nhìn người đối diện, nghĩ thầm: "Tại sao mình lại phải hi sinh thanh củi để sưởi ấm cho con heo béo ị giàu có kia?"

Người đàn ông giàu lui lại một chút, nhẩm tính: "Thanh củi trong tay, phải khó nhọc lắm mới kiếm được, tại sao ta phải chia sẻ nó với tên khổ rách áo ôm lười biếng đó?"

Ánh lửa bùng lên một lần cuối, soi rõ khuôn mặt người da đen đang đành lại, lộ ra những nét hằn thù: "Không, ta không cho phép mình dùng thanh củi này sưởi ấm những gã da trắng!"

Chỉ còn lại người cuối cùng trong nhóm. Nhìn những người khác trầm ngâm trong im lặng, anh ta tự nhủ: "Mình sẽ cho thanh củi, nếu có ai đó ném phần của họ vào đồng lửa trước".

Cứ thế, đêm xuống dần. Sáu con người nhìn nhau căng thẳng, tay nắm chặt những khúc củi. Đồng lửa chỉ còn than đỏ rồi lụi tắt. Sáng

hôm sau khi những người cứu hộ tới nơi, cả 6 đều đã chết cứng. Họ không chết vì cái lạnh bên ngoài mà chết vì sự buốt giá trong sâu thẳm tâm hồn.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Muối

Một chàng trai trẻ đến xin học một ông giáo già. Anh ta lúc nào cũng bi quan và phàn nàn về mọi khó khăn. Đối với anh, cuộc sống chỉ có những nỗi buồn, vì thế học tập cũng chẳng hứng thú gì hơn. Một lần khi chàng tai than phiền về việc mình học mãi mà không tiến bộ, người thầy im lặng lắng nghe rồi đưa cho anh một thìa muối thật đầy và một cốc nước nhỏ.

- Con cho thìa muối này vào cốc nước và uống thử đi.

Lập tức chàng trai làm theo rồi uống thử.

- Cốc nước mặn chát. Chàng trai trả lời

Người thầy lại dẫn anh ra một hồ nước gần đó và đổ một thìa muối đầy xuống nước. Bây giờ con hãy ném thử nước trong hồ đi.

- Nước trong hồ vẫn vậy thôi, thưa thầy. Nó chẳng hề mặn lên chút nào. Chàng trai nói khi múc một ít nước dưới hồ và ném thử.

Người thầy chậm rãi nói:

" Con của ta, ai cũng có lúc gặp khó khăn trong cuộc sống. Và những khó khăn đó giống như thìa muối này đi. Nhưng mỗi người hoà tan nó theo một cách khác nhau. Những người có tâm hồn rộng mở giống như một hồ nước thì nỗi buồn không làm họ mất đi niềm vui và sự yêu đời. Nhưng với những người tâm hồn chỉ nhỏ như một cốc nước họ sẽ tự biến cuộc sống của mình trở thành đắng chát và chẳng bao giờ học được điều gì có ích."

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Ước vọng và hạt giống

Ngày xưa có hai đứa trẻ đều có nhiều ước vọng rất đẹp đẽ.

"Làm sao có thể thực hiện được ước vọng"

Tranh luận hoài 2 đứa trẻ mang theo câu hỏi đến cụ già, mong tìm những lời chỉ bảo.

Cụ già cho mỗi đứa trẻ một hạt giống, và bảo:

- Đây chỉ là hạt giống bình thường, nhưng ai có thể bảo quản nó tốt thì người đó có thể tìm ra con đường thực hiện ước vọng!

Nói xong cụ già quay lại rồi đi khuất ngay.

Sau đó mấy năm , cụ già hỏi hai đứa trẻ về tình trạng bảo quản hạt giống.

Đứa trẻ thứ nhất mang ra một chiếc hộp được quấn bằng dây lụa nói

_ Cháu đặt hạt giống trong chiếc hộp , suốt ngày giữ nó.

Nói rồi nó lấy hạt giống ra cho cụ già xem, thấy rõ hạt giống nguyên vẹn như trước.

Đứa trẻ thứ hai mặt mũi xám nắng, hai bàn tay nổi chai. Nó chỉ ra cánh đồng menh mông lúa vàng phấp phới nói:

- Cháu đem hạt giống xuống đất mỗi ngày lo tưới nước chăm sóc bón phân diệt cỏtới nay nó đã kết hạt mới đầy đồng.

Cụ già nghe xong mừng rỡ nói :

_ Các cháu, ước vọng cũng như hạt giống đó. Chỉ biết giữ giữ lấy nó thì chẳng có thể lớn lên được. Chỉ khi dùng mồ hôi, sức lực,

tưới tằm vun trồng cho nó thì mới có thể biến thành hoa trái, mùa
màng bội thu thôi!

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Đôi cánh thiên thần

Ngày xưa, một cậu bé luôn mặc cảm tự ti vì trên lưng cậu có 2 vết sẹo rất rõ. Nó kéo dài từ bả vai xuống đến tận phần eo với phần da nhăn nhúm. Vì thế, cậu bé luôn cảm thấy xấu hổ với chính bản thân mình.

Ngày ngày đi học, cậu đều rất sợ bị bạn bè phát hiện. Vào giờ thể dục, khi ai nấy háo hức thay chiếc áo thể dục trắng tinh không đẫm chút mồ hôi thì cậu bé lại trốn vào một góc sân, nhanh chóng thay áo để mọi người không nhìn thấy gì ở lưng cậu.

Thời gian dài trôi qua, rồi cái gì đến cũng phải đến. “Ồi, gớm quá!”, “A...quái vật!” , “ôi, thật khủng khiếp!” Những lời vô tâm ấy đã làm đau lòng người bạn nhỏ của chúng ta. Cậu vừa khóc vừa chạy vào trong lớp, trốn tránh tất cả. Từ đó, cậu bé không bao giờ bước ra khỏi lớp và đặc biệt cậu không học môn thể dục nữa.

Sau sự việc này, mẹ cậu bé dịu dàng nắm tay cậu đến gặp cô chủ nhiệm. Cô là một nữ giáo viên đôn hậu. Người mẹ kể rằng khi mới sinh, cậu con trai đã mắc bệnh nặng, gần như mất hết hy vọng nhưng gia đình không đành lòng bỏ rơi và quyết cứu cho được đứa con. Qua cuộc giải phẫu vô cùng khó khăn vất vả, đứa con đã được cứu nhưng từ đó để lại hai vết sẹo lớn trên lưng. Nói đến đây, người mẹ run run bật khóc.

Đến giờ thể dục ngày hôm sau, cậu bé xuất hiện ở một góc tối với chiếc áo thể dục. Các bạn nhỏ khác thấy thế và lại ngây thơ thốt lên những lời vô tâm: “Ồi, thật đáng sợ!” , “...trên lưng cậu ấy có 2 con

trùng to lắm”. Ngay lúc ấy, cô giáo vô tình đi ngang, các bạn nhỏ vây quanh lấy cô và nói về vết sẹo.

Cô giáo tiến gần đến cậu bé, đặt nhẹ tay lên bờ vai gầy nhỏ ấy, mỉm cười nói: “Lúc trước cô định kể cho các con nghe một câu chuyện nhưng xem ra, cô phải kể ngay lúc này.” Các bạn trẻ lại vây quanh lấy cô. Cô giáo nhẹ nhàng kéo chiếc áo của cậu bé lên làm lộ rõ hai vết sẹo lớn. “Đây là một truyền thuyết. Ngày xưa, các thiên thần trên trời đã bay xuống và biến thân thành các bạn nhỏ như chúng ta đây. Tất nhiên có thiên thần nhanh nhẹn đã kịp tháo gỡ đôi cánh của mình nhưng cũng có thiên thần hơi chậm, không kịp tháo hết đôi cánh của mình và để lại hai vết như thế này.”

“Vậy đó là cánh của thiên thần hả cô?”

“Đúng đó!” - cô giáo mỉm cười

Bỗng một bạn gái lên tiếng: “Thưa cô, chúng con có thể sờ chúng không?” Từ nãy giờ cậu bé cứ đứng ngẩn người ra, cậu lại khóc. Cô lại cười và nói: “Chúng ta phải xin phép vị thiên thần nhỏ của chúng ta chứ?” Lặng người một hồi, cậu bé lấy lại bình tĩnh đáp:

“Vâng, được ạ!”

Các bạn nhỏ vây quanh lấy cậu, hết bạn này đến bạn khác sờ vào “đôi cánh” ấy. “Ôi, tuyệt thật, con đã sờ được cánh của thiên thần rồi!”.

Năm tháng dần trôi, người bạn nhỏ của chúng ta đã lớn hơn nhiều, cậu vẫn thầm cảm ơn cô giáo đã đem lại cho cậu một niềm tin mới, một nghị lực mới. Lên cấp ba, cậu mạnh dạn tham gia giải bơi lội cấp thành phố và đạt ngôi Á Quân. Cậu đã dũng cảm chọn môn bơi lội bởi cậu tin rằng vết sẹo trên lưng chính là món quà cô giáo năm xưa dành tặng với tất cả sự yêu thương - đôi cánh thiên thần.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Lời khuyên dành cho cuộc sống

Cho nhiều hơn người ta mong đợi bạn và hãy làm điều đó một cách hăng hái.

- * Đừng tin tất cả những gì bạn nghe, đừng tiêu xài tất cả những gì bạn có và đừng ham làm tất cả những gì bạn muốn.
- * Đừng bao giờ cười cợt giấc mơ của người khác. Một khi không có ước mơ, người ta không có gì cả.
- * Hãy yêu thương say đắm và nồng nhiệt. Có thể bạn sẽ bị tổn thương nhưng đó là cách để bạn sống trọn vẹn cuộc sống này.
- * Hãy tự học cách nói chậm rãi nhưng suy nghĩ nhanh chóng.
- * Luôn nhớ rằng những tình yêu lớn và những thành công lớn bao giờ cũng bao gồm những rủi ro lớn.
- * Luôn theo nguyên tắc 3T: tôn trọng bản thân, tôn trọng người khác và trách nhiệm với tất cả những gì bạn làm.
- * Luôn luôn đón nhận sự thay đổi, nhưng đừng bao giờ đánh mất giá trị của mình.
- * Chia sẻ kiến thức của bạn với người khác. Đó là cách tốt nhất để ghi nhớ nó.
- * Hãy nhớ rằng không đạt được những gì bạn muốn đôi khi lại là một điều tốt.
- * Hãy nhớ mối quan hệ bền vững nhất là mối quan hệ mà tình yêu bạn dành cho người đó cao hơn những gì bạn cần ở họ.

* Hãy đánh giá thành công của bạn bằng những cái mà bạn phải bỏ ra để đạt được thành công đó.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Trong yêu thương, không có khái niệm "thay thế"

Trong Toán học, chúng ta vẫn thường thay số để giải các phương trình, hệ phương trình...

Khi một nhân viên nghỉ việc, người quản lý chỉ việc chọn một người khác có năng lực để thay thế là được, dù có thể hiệu quả công việc của người thay thế không cao bằng người cũ.

Một chi tiết máy gặp sự cố hư hỏng, ta cũng có thể ngay lập tức thay bằng chi tiết khác tương đương. Những chuyện thay thế như vậy trong cuộc sống vốn rất nhiều và chúng giúp cho xã hội tiếp tục vận động trong tiến trình phát triển.

Song, trong tình cảm nói chung, cụ thể là chuyện tình yêu, thì khái niệm thay thế lại là cái gì đó gần như cấm kỵ mà trong mọi hoàn cảnh ta đều không nên áp dụng dù với lý do nào.

Chuyện hợp tan trong tình yêu từ ngàn vạn năm xưa đến muôn triệu năm sau vẫn thế - không thể cưỡng cầu. Nếu có một lúc nào đó phải nói tiếng chia tay thì dẫu vui, dẫu buồn ta vẫn phải thừa nhận rằng đó là một phần tất yếu của cuộc sống và ta chẳng thể làm gì hơn là chấp nhận sự thật ấy để rồi cố gắng đi tiếp quãng đường đời còn lại của mình. Cố gắng níu kéo, cầm giữ một tình yêu, trong một chừng mực nào đó, cũng tốt thôi, miễn là cái cách mà người ta dùng để giữ nhau không "nhuộm màu... tà đạo" - không bạo lực hay phải vận dụng kỳ mưu.

Nếu không thể giữ được nhau, một sự "giải thoát" cho cả hai là điều

cần thiết để cả hai bên đối tác có thể thành thoi kiếm tìm hạnh phúc mới cho riêng mình.

Thế nhưng kiếm tìm hạnh phúc mới trong trường hợp này lại không đồng nghĩa với việc ta ngay lập tức có một người yêu mới. Trái tim con người không giống bộ nhớ của một chiếc máy vi tính nơi ta có thể tha hồ sử dụng các lệnh sao chép, điều chỉnh, xoá... đơn giản như vài động tác nhấn chuột. Thậm chí cả đối với chiếc máy vi tính không có linh hồn thì sau khi đã xoá một tập tin, nội dung tập tin vẫn còn nằm trong Recycle Bin kia mà, để lúc nào đó tình cờ lục lại, bạn sẽ bắt gặp "ngày xưa" vẹn nguyên như mới, bất cứ lúc nào cũng có thể quay về chỉ với một lệnh restore.

Đã có không ít bạn trẻ mang theo mình cái ý nghĩ kỳ lạ ấy - có ngay một người yêu mới để trêu tức, để trả thù người cũ, để người ấy biết rằng ta cũng "đắt giá" như ai.

Bạn mong muốn người ấy phải hối hận vì đã bỏ rơi bạn mà quay lại van xin một chút tình để bạn có cơ hội trút cơn hờn dỗi? Thế bạn có chắc rằng người ấy sẽ "tức", sẽ hối hận như bạn mong đợi không?

Khi không còn yêu nhau thì dù bạn có yêu 100 hay 1000 người đi nữa, với người ta phỏng có khác biệt gì đâu. Thậm chí biết đâu người ấy sẽ chẳng cảm thấy vui vì đã "thoát" khỏi bạn. Ngược lại, nếu như người ta vẫn còn yêu bạn thì nào có hay chi trong việc làm tổn thương người?

Chắc bạn chưa quên rằng người ấy, mới đây, vẫn còn là người bạn hết lòng yêu. Và cũng xin bạn đừng quên rằng trong trường hợp này bạn cũng đã đồng thời làm tổn thương luôn cả cái người đang ở

ngay bên cạnh bạn.

Làm sao ai có thể không buồn khi biết mình chỉ là một "diễn viên" đóng thế vai, một cascadeur trong vở kịch tình yêu của người khác. Nên chăng?

Lại nói, đến với một người mà trong tim lúc nào cũng là hình ảnh của một người khác thì liệu bạn có thể nào toàn tâm toàn ý với cái mà lúc này bạn đang gọi là tình yêu? Mà một khi đã không thể sống trọn vẹn cho tình yêu, bạn làm sao lấp được những khoảng trống, những chông chênh luôn có giữa hai người để giúp tình yêu ấy đơm hoa kết trái? Hạnh phúc làm sao có thể tạo dựng chỉ bằng sự cố gắng của chỉ một người?

Kết cục đổ vỡ của những chuyện tình thay thế rồi cũng sẽ đến. Nghĩ mà xem! Theo đuổi một tình cảm mà bạn biết chắc là không có đoạn kết phải chăng là sự phí phạm thời gian, công sức, và xa hơn là làm chai lì đi cảm xúc của chính mình? Có đáng không, hỡi bạn tôi?

Hẳn nhiên, khi chia tay một mối tình, cái khoảng trống mà người ra đi để lại trong bạn là rất lớn và cảm giác hụt hẫng, chới với ấy sẽ ném bạn vào những khoảng tối mênh mông. Buồn, đau, và biết bao nhiêu trạng thái tiêu cực khác sẽ đến với bạn. Khó chịu lắm và cũng quá xót xa, nhưng ngoài duy nhất cách chịu đựng và chống lại chúng mong một ngày chúng tự giác rời khỏi bạn, bạn không còn giải pháp nào tốt hơn.

Mang một người khác lấp đầy những khoảng trống kia có thể tạm giúp bạn xoa dịu được những cơn đau nhưng tiếc thay đấy chỉ như một liều thuốc giảm đau tức thời chứ không trường cửu. Một ngày nào đó, khi thuốc mất tác dụng, bạn sẽ lại tiếp tục đau, và lần này sẽ còn đau hơn nữa bởi lúc này bạn phải gánh thêm cả những "tác

dụng phụ" của liều thuốc mà chính bạn đã uống vào. Mọi thứ đều có cái giá của nó cả nên nếu không muốn trả giá, đừng đa mang để mà chi.

Chuyện tình yêu muôn đời vẫn thế: đến, không ai cản được; đi, chẳng thể cưỡng cầu. Hãy cứ thuận theo tự nhiên, với những gì mà cuộc sống mang đến. Hãy cho mình một khoảng lặng để có thể nhìn lại những ngày tháng đã đi qua và chuẩn bị cho mình một ngày mai khác. Không ai có thể xây dựng một lâu đài tình ái trên đồng hoang tàn, đổ nát của một mối tình, thì bạn ơi đừng cố gắng thay thế tức thời một tình yêu, một người yêu. Cái giá phải trả sẽ lớn hơn nhiều đấy!

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Lý do cho một tình yêu

Một cô gái hỏi bạn trai của mình :

- Tại sao anh yêu em?
 - Sao em lại hỏi như thế ,sao anh tìm được lý do chứ!-chàng trai trả lời
 - Không có lý do gì tức là anh không yêu em
 - Em không thể suy diễn như thế được
 - Nhưng bạn trai của bạn em luôn cho cô ấy biết lý do anh ta yêu cô ấy
 - Thôi được ,anh yêu em vì em xinh đẹp, giỏi giang, nhanh nhẹn. Anh yêu em vì nụ cười của em, vì em lạc quan . Anh yêu em vì em luôn quan tâm đến người khác.
- Cô gái cảm thấy rất hài lòng.

Vài tuần sau cô gặp phải một tai nạn khủng khiếp, nhưng rất may cơ vẫn còn sống. Bỗng nhiên cô trở nên cáu kỉnh vì cô thấy mình vô dụng . Vài ngày sau khi bình phục cô nhận được lá thư từ bạn trai của mình

"Chào em yêu

Anh yêu em vì em xinh đẹp. Thế thì với vết sẹo trên mặt em bây giờ anh không thể yêu em được nữa

Anh yêu em vì em giỏi giang nhưng bây giờ có làm được gì đâu . Vậy thì anh không thể yêu em

Anh yêu em vì em nhanh nhẹn nhưng thực tế là em đang ngồi trên xe lăn . Đây không phải lý do giúp anh có thể yêu em

Anh yêu em vì nụ cười của em. Bây giờ anh không thể yêu em nữa vì em lúc nào cũng nhăn nhó , than vãn

Anh yêu em vì em quan tâm đến người khác nhưng bây giờ mọi người lại phải quan tâm đến em quá nhiều . Anh không nên yêu em nữa

Đấy em chẳng có gì khiến anh phải yêu em vậy mà anh vẫn yêu em . Em có cần lý do nào nữa không em yêu.

Cô gái bật khóc và chắc chắn cô không cần một lý do nào nữa . Còn các bạn có bao giờ hỏi những người thân của mình vì sao họ yêu bạn không?

Tình yêu đôi khi không nhất thiết phải cần lý do đâu bạn ạ.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Màu sắc của tình bạn

Xưa rất là xưa,khi màu sắc của thế giới đã được phân chia. Tất cả tranh cãi nhau,ai cũng cho mình là màu đẹp nhất,quan trọng nhất,hữu dụng nhất.

Xanh lá cây nói :

"Rõ ràng tớ là quan trọng nhất.Tớ là màu của sự sống,của hi vọng.Tớ được chọn cho cỏ cây,hoa lá.Không có tớ,các loài động vật sẽ chết hết.Nhìn những vùng đồng quê kia kìa,rồi các cậu sẽ thấy tớ quan trọng như thế nào."

Xanh dương cất ngang :

"Cậu chỉ nghĩ về đất đai thôi,hãy nghĩ về bầu trời và biển cả.Nước là sự sống và được tạo bởi những đám mây kia.Bầu trời tạo khoảng cách , hòa bình và sự yên tĩnh.Không có tớ,cậu chẳng là gì cả."

Màu vàng lắc đầu :

"Cả hai cậu đều nghiêm trọng quá.Tớ mang tiếng cười,sự hân hoan và ấm áp đến thế giới này.Mặt trời màu vàng,mặt trăng màu vàng,cả các vì sao cũng màu vàng nốt.Mỗi khi nhìn một bông hoa hướng dương như là cả thế giới đang cười.Không có tớ hả,sẽ chẳng có sự vui tươi."

Màu cam la lớn:

"Tớ là màu sắc của sức khỏe và sự mạnh mẽ.Tớ có thể hiếm nhưng quý giá,tớ tạo ra những thứ cần thiết cho con người.Tớ mang những sinh tố quan trọng nhất.Thử nghĩ về cà rốt,bí đỏ,cam,xoài,và đu đủ xem.Tớ không ở ngoài suốt ngày,nhưng khi tớ xuất hiện lúc bình

minh hay hoàng hôn,vẻ đẹp của tứ hấp dẫn đến nỗi chẳng ai nghĩ đến các cậu."

Màu đỏ không chịu nổi nữa và hét to:

" Tứ mới là người đứng đầu đây nè. Tứ là máu - máu của sự sống ! Tứ là màu của nguy hiểm và dũng cảm.Tứ sẵn sàng đấu tranh cho mục đích của mình.Tứ mang lửa và máu.Không có tứ,cả thế giới này sẽ trống trải như mặt trăng ấy.Tứ,màu của tình yêu nồng cháy,của hoa hồng đỏ thắm,của ngọn lửa mãnh liệt."

Màu tím đứng dậy và trịnh trọng nói:

" Tứ là màu của hoàng gia và sức mạnh.Các vị vua,thủ lĩnh hay các đám mục luôn luôn chọn tứ vì tứ là biểu tượng của quyền lực và sự khôn ngoan.Người ta không hỏi tứ! Họ chỉ lắng nghe và tuân theo."

Cuối cùng màu chàm lên tiếng, nhỏ nhẹ hơn nhưng màu khác, nhưng với sự cứng rắn hơn trong từng lời nói:

"Coi tứ đây.Tứ là màu của sự im lặng.Khó có thể nhận ra tứ,nhưng nếu không có tứ,tất cả các cậu đều trở nên nông cạn.Tứ tượng trưng cho suy nghĩ và phản xạ,lúc tảng sáng hay về chiều và màu nước thẳm.Các cậu cần tứ cho sự cân bằng và tương phản,trong cầu nguyện và sự hòa bình."

Và như vậy mỗi màu sắc quả quyết màu của mình là đẹp nhất.Họ tranh cãi lớn hơn và lớn hơn.Đột nhiên,một tiếng sét bất chợt vang lên.Mưa bắt đầu rơi nặng hạt.Các màu sắc rung rẩy,xích lại gần nhau để bớt sợ.

Giữa lúc sấm sét ầm ỹ, mưa lên tiếng :

"Lũ màu sắc các người thật ngu ngốc,đấu đá lẫn nhau để chứng tỏ mình nổi trội hơn những kẻ khác.Các người không biết rằng mỗi một cá thể được tạo ra bởi một lý do đặc biệt,duy nhất và khác biệt ư? Hãy nắm lấy tay nhau và đến đây."

Làm theo lời của mưa, các màu sắc liên kết lại và nắm lấy tay nhau.

Mưa tiếp tục:

"Bắt đầu từ bây giờ, khi trời mưa, mỗi màu sắc sẽ trải dài dọc bầu trời trong một chiếc vòng lớn để nhắc nhở các người nên chung sống với nhau trong hòa bình. Cầu vòng là sự hiện diện của hy vọng cho ngày mai."

Và như vậy, cứ mỗi khi mưa tạnh, cầu vòng lại xuất hiện để nhắc chúng ta nhớ và cảm ơn đến những người khác.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Tình Yêu Và 2 Màu Đen, Trắng

Tôi chỉ là một con bé, không hơn không kém. Ở tuổi mười bảy, sống rất ngây ngô. Tôi lại càng bé nhỏ hơn bên cạnh anh - một sinh viên năm thứ năm đại học Y khoa .

Anh là anh họ của nhỏ bạn rất thân với tôi . Qua những lần trò chuyện với anh, càng ngày tôi càng mến anh hơn. Anh là một thanh niên đứng đắn, học giỏi, nói năng khéo léo tính tình lại vui vẻ, vì thế tôi - một con bé ngây ngô - chẳng được anh xem như một người bạn gái . Tôi không hiểu vì tình yêu hay vì hiếu thắng mà lúc đó tôi quyết lòng chinh phục trái tim anh.

Chúng tôi vẫn gặp nhau . Thỉnh thoảng anh chỉ hỏi tôi một bài toán khó, một câu Anh văn hay kể những câu chuyện mới lạ, lắm lúc lại bàn đến chuyện đời . Thời gian đó tôi sống bằng sự ngây thơ, hồn nhiên mà giả dối bằng những sự trùng hợp do tôi tự tạo ra . Có lần anh bảo anh rất thích màu trắng và màu đen, bởi nó rõ ràng không lẫn lộn với màu nào, rất thật. Lúc đó, tôi vờ tròn mắt ngây thơ nói: "Ơ, ai cho anh bắt chước em!" (nhưng màu tôi thích nhất là màu vàng). Rất nhiều, rất nhiều những lần những lúc cùng sự đốc thúc của nhỏ bạn, cuối cùng tôi đạt được kết quả như mong muốn. Năm cuối lớp mười một, tôi đã nghe anh nói điều chờ đợi . Lúc ấy, lòng tôi tràn ngập niềm vui của kẻ chiến thắng! Tình yêu anh dành trọn cho tôi thật đầm ấm, nhưng tôi vẫn sống trong tình anh với sự giả dối . Mỗi lời tôi nói với anh đều suy tính trước. Hết mùa hè, hai đứa tôi ít gặp nhau hơn vì đều lo cho năm cuối . Những dòng thư anh

viết vội, vẫn đều đặn gửi đến cho tôi, khuyên tôi cố gắng học, giữ gìn sức khỏe... Trong khi đó, tôi vui đầu vào học, hình như quên mất mọi thứ, quên cả anh, cả chuyện tình đùa cợt của mình.

Ngày tôi tốt nghiệp, anh đến tận trường đón tôi nhưng bỗng nhiên anh không nói một lời nào . Hai đứa dắt xe đi bộ dọc theo con đường dài đầy xác phượng đỏ rực. Chợt anh đứng lại nhìn tôi nói nhỏ: "Mình chia tay nhé!". Tôi ngơ ngác như từ cung trăng rớt xuống. Nhìn anh tôi biết anh đang nói rất nghiêm chỉnh. Tôi bỗng thấy hoảng sợ: "Em đã làm gì sai ...?". Anh lắc đầu: "Em không sai nhưng chỉ vì tình yêu không chấp nhận được sự giả dối". Anh bước đi . Tôi đứng lại trông theo bóng anh xa dần và tôi khóc - khóc những giọt nước mắt thật sự cho tình yêu.

Sau đó, tôi mới biết được là anh đã vô tình đọc quyển nhật ký của tôi (trao cho nhỏ em anh đọc) trong đó đầy đủ cả các "chiến thuật" nhưng, thiếu một câu mà tôi chưa kịp ghi: "Tôi yêu anh thật sự". Giờ đây, bạn biết không, khi tôi rất thích hai màu trắng - đen thì anh đã mang tình yêu của tôi đi xa, xa vĩnh viễn! Vâng, anh nói đúng, làm sao một tình yêu chân thật có thể chấp nhận được sự giả dối.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Đi tìm hạnh phúc

Hạnh phúc là điều ai cũng mong muốn. Khi phải sống trong những ngày có quá nhiều sự kiện không tốt ập đến, người ta dễ rơi vào những rắc rối về sức khỏe, nghề nghiệp và cả những mối quan hệ xã hội. Hãy tập trung vào việc làm cho mình hạnh phúc, bạn sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, cũng như mọi người sẽ nhìn thấy 1 vẻ ngoài tràn đầy thiện cảm của bạn. Sau đây là 1 số “mẹo vặt” sẽ giúp bạn hạnh phúc hơn:

1. Hãy lạc quan:

Nhìn cuộc sống tích cực đi nhé! Chính bạn sẽ thấy cuộc sống hạnh phúc và nhiều năng lượng đến thế nào! Hãy nhớ: 1 cô nàng hay 1 anh chàng nào đó sẽ bị hút về phía bạn nếu bạn là 1 người lạc quan và tích cực.

2. Vươn tới những viễn cảnh tương lai:

Bạn hãy nhìn về bức tranh rộng lớn của cuộc đời bạn, đừng để 1 vài mặt trái lật đổ bạn. Trong cuộc đời, bạn sẽ phải chạm trán với nhiều chướng ngại, nhưng hãy để đôi mắt của bạn hướng về những giá trị lâu dài và tránh trở nên bất hạnh khi vướng phải những vấn đề khó khăn thứ yếu.

3. Tổ ra biết ơn:

Cám ơn đồng nghiệp của mình khi anh ta giúp đỡ bạn. Chúc mừng cấp trên khi thành công trong 1 dự án. Nói 1 lời tử tế với người phục vụ bàn khi họ mang cho bạn tách cà phê buổi sáng. Cho người hành

khất 1 vài tờ bạc lẻ khi bạn gặp trên đường... Đó là những cách cảm ơn cuộc đời và bạn sẽ thấy mình thật hạnh phúc.

4. Hòa nhập vào cuộc sống:

Sao bạn không cho phép mình “nuông chiều” bản thân 1 chút: chải chuốt lại chiếc xe của bạn, sửa chữa vài món lặt vặt trong nhà, xem tivi, đi xem kịch... Bạn hãy thử “ưu tiên” mình và làm những gì bạn thích sau những giờ bận rộn với công việc trong ngày.

5. Chăm sóc cơ thể:

Ăn uống điều độ và tập thể dục, chơi 1 môn thể thao vừa sức. Biết đâu bạn sẽ tìm thêm được 1 “đồng đội” trong môn thể thao mà bạn chơi, điều ấy sẽ càng tăng thêm những thú vị cho cuộc sống của bạn khi sau mỗi buổi tập, hai người cùng đi ăn, hoặc trò chuyện về những vấn đề quan tâm.

6. Thay đổi thời khóa biểu:

Sau những “lề thói hằng ngày” làm việc cũ, bạn cũng cần tìm nguồn năng lượng mới. Thay đổi 1 chút giờ giấc hoặc công việc phải làm sẽ xóa bỏ sự nhàm chán của thời khóa biểu. Duy trì sự cân bằng giữa làm việc và thư giãn sẽ giúp cuộc sống của bạn không nhàm chán.

7. Liên lạc với mọi người:

Có bao giờ bạn bất ngờ nhận được 1 cú điện thoại từ 1 người quen cũ sau thời gian dài không liên lạc? Bạn cảm thấy thế nào? Lâng lâng? Vui sướng?... Hãy gửi email hoặc gọi điện thoại đến bạn bè và những người thân mà lâu rồi bạn không liên lạc, không vì bất cứ lý do gì mà chỉ để nói câu “xin chào”.

8. Sáng tạo:

Tìm 1 chỗ thoát ra cho những ý tưởng sáng tạo của bạn đi nhé! Vẽ tranh, làm thơ, viết văn hoặc trở tài làm nhà thiết kế, làm đẹp lại

phòng khách hoặc khu vườn của bạn. Chẳng có nghĩa lý gì về chuyện tốn thời gian cho những việc này vào những ngày nghỉ cuối tuần. Nếu bạn dành thời gian để sáng tạo, bạn sẽ thấy mình yêu đời và khỏe mạnh hơn.

9. Tìm 1 nửa kia...

1 tình yêu không điều kiện sẽ đem đến cho bạn những ý nghĩa lớn trong cuộc sống. Bạn hãy tìm 1 nửa kia của mình và cùng người ấy chia sẻ buồn vui và những kinh nghiệm thành bại trong đường đời mà cả hai đã gặp.

10. Trò chuyện:

Bạn sống có khép kín không? Hãy cởi mở, trò chuyện với ai đó sẽ luôn làm cho cuộc sống của bạn tràn đầy những điều mới mẻ và hạnh phúc.

11. Mơ:

Viết lại những “tham vọng” của bạn và thực hiện chúng 1 cách nghiêm túc, có đầu tư. Bạn phải biết những gì bạn cần, những nơi nào bạn có thể đến.

12. Biết tha thứ:

Có lẽ đã đến lúc bạn nên tha thứ cho ai đó (hoặc cho chính mình) về những điều họ đã nói hoặc làm. Nếu bạn đã bị bỏ lỡ 1 cơ hội thăng tiến hoặc mất việc, bạn hãy tự nhận ra rằng đừng nên hệ lụy vào chúng – bởi vì bạn không thể viết lại hồi ký đời mình. Chấp nhận nó và để nó trôi qua. Ai biết để quá khứ ngủ yên, cuộc sống sẽ hạnh phúc.

Trong cuộc đời, chúng ta không thể trông chờ người khác đem lại hạnh phúc cho chúng ta. Hạnh phúc là điều phải do ta tạo ra và giữ lấy.

nhều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Một vài điều về nghệ thuật sống

Những điều dưới đây trích từ kinh điển phật giáo ẩn dụ

Bất kể bạn có mê tín hay không vẫn xin bạn đọc bài văn dưới đây

Tôi không thể cho bạn tiền, vì tôi không có tiền.

Nên ăn nhiều lương thực thô.

Đừng nên dễ dàng tin vào những gì bạn nghe, đừng tiêu xài hết tiền bạn đang có, không nên muốn ngủ bao lâu thì ngủ bao lâu.

Xin thành thật và thật lòng khi nói câu “I love you”

Bất kể lúc nào khi nói câu “xin lỗi”, xin hãy nhìn thẳng vào mắt của đối phương.

Hãy tin vào tiếng sét ái tình.

Đừng bao giờ coi thường mơ ước của người khác.

Bạn có thể bị tổn thương nếu yêu 1 người 1 cách say đắm, nhưng nó là phương pháp duy nhất khiến con người bạn trở nên toàn diện.

Dùng phương pháp tinh vi và xác thật để giải quyết tranh chấp, không nên xúc phạm người khác.

Đừng bao giờ đánh giá con người qua bề ngoài.

Nói từ từ nhưng phải suy nghĩ nhanh.

Khi người khác hỏi những điều mà bạn không muốn trả lời, xin hãy cười và nói “tại sao bạn lại muốn biết điều đó?”

Gọi điện thoại cho mẹ, nếu không thể, ít nhất trong lòng bạn phải nghĩ về mẹ.

1 khi gặp phải thất bại, bạn nên nhớ phải lấy đó làm kinh nghiệm học tập của bạn.

Hãy ghi nhớ ba chữ “trọng”: tôn trọng mình; tôn trọng người khác; giữ lấy tôn trọng, phải có trách nhiệm đối với hành vi của mình.

Đừng nên để việc tranh chấp nhỏ đi hủy hoại tình bạn vĩ đại.

Bất luận lúc nào khi bạn phát hiện bạn làm sai, xin hết lòng tìm cách bù đắp. Phải nhanh chân lên!

Bất luận lúc nào khi bạn nghe điện thoại, khi nhắc điện thoại lên xin bạn hãy cười lên, vì đối phương sẽ cảm nhận được nụ cười của bạn!

Hãy kết hôn với người mà bạn thích chuyện trò với người đó, vì khi bạn già đi, bạn sẽ phát hiện, thích chuyện trò là 1 ưu điểm lớn.

Nên chấp nhận sự thay đổi, nhưng không phải vứt bỏ quan niệm của mình.

Hãy nhớ rằng, im lặng là vàng.

Hãy dành nhiều thời gian để đọc sách, ít xem ti vi.

Tin tưởng vào thượng đế, nhưng đừng quên khóa cửa.

Khi bạn cãi vã với người yêu, xin hãy giải quyết bằng lý trí, không nên moi những gì đã qua ra nói.

Đừng trốn tránh ngày hôm qua.

Nên chú ý ý nghĩa từng câu nói của bạn.

Cùng chia sẻ kiến thức của bạn với người khác, đó mới là đạo vĩnh hằng.

Hãy làm những gì mà bạn phải làm.

Đừng nên tin người không bao giờ nhắm mắt khi hôn bạn

Mỗi năm ít nhất đi 1 nơi mà bạn chưa hề đi qua.

Nếu bạn kiếm được nhiều tiền, nên làm nhiều việc thiện khi bạn còn sống, đó là 1 cách trả báo tốt nhất cho bạn.

Hiểu sâu và lý giải đúng tất cả các quy tắc, hợp lý cải tiến những quy tắc đó.

Ghi nhớ rằng: quan hệ tốt nhất là yêu và cho người khác hơn là yêu cầu người khác.

Hãy nhìn lại mục đích mà bạn sẽ đạt được và phân tích mình đã thành công đến mức nào.

Bất luận trong nấu ăn hay trong tình yêu, bạn đều phải dùng 100% trách nhiệm trong thái độ đối xử

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Cho và Nhận ...

Bạn đã bao giờ nghe nói:"muốn vỗ tay phải sử dụng cả hai tay chưa? Tôi tin rằng không có mối quan hệ nào có thể phát triển nếu chỉ có 1 bên đơn phương nâng niu, nuôi dưỡng. Cốt lõi của tính bạn là sự bình đẳng, bình đẳng trong cho và nhận.

Tuy nhiên, biết cho và nhận thôi chưa đủ. Đôi khi chúng ta còn phải biết đến 2 chữ F cực kỳ quan trọng: FORGIVE(thả thứ) và FORGET(quên). Hãy học cách quên đi để tha thứ những lỗi lầm của bạn mình. Nhưng đừng bao giờ để cuộc sống bắt ta quên đi những kỷ niệm đẹp đã từng có với nhau. Bởi chân thành , quan tâm và tin tưởng tạo nên một chiếc bánh tình bạn ngon lành. Cuối cùng , tôi cầu chúc cho tất cả tình bạn nảy sinh trên trái đất nay được bền vững và tươi đẹp mãi.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Tia nắng, gió, mặt trời, mặt trăng

Tia Nắng là một cô gái rất xinh xắn, dễ thương. Cô không đẹp cái vẻ đẹp lộng lẫy, kiêu xa. Mà đó là cái vẻ đẹp bình dị, gần gũi. Lúc bấy giờ, có nhiều chàng trai để ý Tia Nắng lắm. Mặt Trời mạnh mẽ và âm áp, chàng Gió kiêu ngạo và bướng bỉnh, Mặt Trăng nhẹ nhàng và gần gũi... Tất cả bọn họ đều mong có được Tia Nắng. Nhưng mỗi người đều thể hiện tình cảm của mình theo một cách riêng

Mặt Trời nóng bỏng, luôn mang lại cho Tia Nắng những điều bất ngờ, thú vị, những cuộc dạo chơi bên dòng suối, trên những sườn đồi, trong những cánh rừng đầy hương hoa... Bên mặt Trời, Tia Nắng luôn thấy yêu đời, yêu cuộc sống.

Mặt Trăng lại luôn mang cho Tia Nắng những phút giây nhẹ nhàng, êm đềm, thoải mái nhất. Bên Mặt Trăng Tia Nắng luôn có những phút giây để nhìn lại mình, để nhớ lại những gì mình đã làm, đã trải qua. Từ đó tìm ra ý nghĩa của cuộc sống.

Còn với chàng Gió. Gió kiêu ngạo và lạnh lùng. Gió sâu sắc và tình cảm. Với Gió, Tia Nắng luôn được nhìn thấy cuộc sống ở khía cạnh khác. Một cuộc sống nội tâm, một cuộc sống không phải toàn màu hồng như với Mặt Trời, không nhẹ nhàng như với Mặt Trăng. Nhưng cô sợ Gió. Bởi vì cô biết Gió không bao giờ là của cô cả. Gió kiêu ngạo lạnh lùng quá, để không thể cất lên được tiếng Yêu.

Và kết quả thì có lẽ ai cũng biết rồi. Tia Nắng đã chọn cho mình Mặt Trời. Cuộc sống luôn vận động, luôn hướng về phía trước. Với Mặt Trăng, Tia Nắng chỉ có thể xem như 1 người bạn tốt, có thể trút

những lo âu, phiền muộn, những khó khăn. Còn với Gió, có thể đó là một sự ngưỡng mộ, một sự đồng cảm, và cũng có thể là tình yêu nữa. Nhưng Tia Nắng đã không chọn Gió. Đơn giản bởi vì Gió quá kiêu ngạo, kiêu ngạo hay nhút nhát ? Yêu mà không dám thể hiện, hay không chịu thể hiện. Để rồi bây giờ, Tia Nắng luôn ở bên Mặt Trời, Mặt Trăng chỉ thỉnh thoảng gặp họ vào những lúc hoàng hôn. Còn Gió, ngày ngày vẫn lang thang, không nơi vô định. Gió đã đánh mất một thứ mà không bao giờ còn có thể tìm lại được nữa - TÌNH YÊU. Thời gian chẳng quay lại bao giờ.

Có những thứ đôi khi phải cúi xuống người ta mới có thể lấy được nó.

nhều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Tám thẻ của cảm xúc

Tôi nhớ đã bắt đầu cuộc đời của mình cho đến những năm đầu đại học bằng sự bất mãn và chán ghét thế giới xung quanh mình. Tôi giận cả cha mẹ mình và phát chán mỗi khi phải nghe những lời chỉ bảo và nhắc nhở của cha. Cũng như những thanh niên mới lớn khác, tôi lớn lên theo năm tháng cùng với cái tôi quá lớn của mình. Tôi tự cho rằng không ai trên thế giới lại phải chịu đựng một người cha hay một sự bất công khủng khiếp như tôi đang chịu. Xét cho cùng, cha tôi thậm chí còn chưa học hết trung học, còn tôi thì dù gì cũng là một sinh viên đại học hảnh hoi. Tôi cảm thấy mình rõ ràng hơn hẳn cha, vậy thì có gì ông ta lại có thể can thiệp vào đời sống riêng của tôi.

Tôi tiếp tục sống nổi loạn như vậy và tạm hài lòng với cuộc sống bất ổn của mình. Ít ra thì tôi cũng đã tìm thấy sự chia sẻ của đám bạn bè cùng trang lứa trong những cuộc tán gẫu hàng giờ sau giờ học ở quán cà phê hội sinh viên. Chúng tôi "đồng cảm" với nhau về những rắc rối với cha mẹ mà chúng tôi gặp và thoải mái chơi trò "đổ lỗi cho cha mẹ".

Cuộc sống của tôi ở trường có lẽ cũng sẽ trôi qua "bình thường" như thế nếu không có những giờ lên lớp của thầy Sidney B. Simon, một trong những thầy giáo khác thường nhất mà tôi đã từng học. Từ trước đến giờ, tôi vẫn thường biết cách để được yên ổn trong lớp: cứ việc ngồi ngay ngắn, ra vẻ say mê bài giảng, chịu khó học thuộc lòng, rồi nộp những bài viết đã được soạn theo một công thức và

đánh máy cẩn thận. Ít thầy cô nào chịu khó đặt câu hỏi buộc chúng tôi sử dụng cái đầu để trả lời. Tất cả dường như chỉ là những cái tên, sự kiện và ngày tháng cần ghi nhớ. Thầy Sidney Simon là người đã mang đến cho chúng tôi một luồng gió mới. Thầy dẫn dắt chúng tôi bằng cách đặt câu hỏi, nêu vấn đề buộc chúng tôi suy nghĩ, tìm tòi, nghiên cứu, khám phá và tự giải đáp cho mình. Thú thật, dù phương pháp của thầy Simon mang lại cho chúng tôi một điều gì đó rất mới, rất sinh động và thú vị, tôi vẫn cảm thấy khó chịu vì tôi thấy mình lúng túng chưa tìm được cách đối phó với những giờ học "căng thẳng" này.

Nhưng điều mà làm người ta bàn tán về thầy Simon nhiều nhất là cách trò chuyện xa lạ mà gần gũi của thầy: trò chuyện qua tấm thẻ "cảm xúc".

Mỗi thứ ba, để được thầy cho vào lớp, chúng tôi phải điền vào một tấm thẻ khổ 14x20 của mình một suy nghĩ, một băn khoăn, một cảm xúc, một câu hỏi hay bất cứ những gì chúng tôi có thể nghĩ ra và nộp cho thầy trước khi vào lớp. Lúc đầu, tôi thấy trò chơi này cũng hay hay như trò "đổ lỗi cho cha mẹ" mà tôi vẫn thường làm. Ngày thứ ba đầu tiên, tôi nghiêm túc điền vào dòng chữ tình nghịch "Tất cả những thứ lấp lánh chưa chắc đã là vàng". Nhưng những dòng chữ hồi âm của thầy Simon không làm tôi dễ chịu tí nào: "Câu này có ý nghĩa gì đối với em? Phải chăng nó có một ý nghĩa rất quan trọng!"

Có vẻ như ông ấy đang muốn trò chuyện thật tình với tôi qua tấm thẻ này. Dĩ nhiên tôi không thích điều này tí nào vì tôi chẳng muốn bộc lộ mình với ai cả. Ngày thứ ba tiếp theo, tôi vẫn giữ giọng bông đùa với tấm thẻ của mình: "một hành động đúng lúc chắc gì đã làm nên cơm cháo." Có gì đâu, dù gì thì đó cũng là một trò chơi thôi mà.

Nhưng câu trả lời mà tôi nhận được một lần nữa chẳng làm tôi thích thú tí nào: "Em cũng có óc hài hước đấy nhỉ? Đây có phải là một điểm nổi bật trong cuộc sống của em không?"

Vẫn lại cái giọng có vẻ như phớt lờ ấy. Thực sự ông ấy muốn gì ở tôi! Tôi thực sự chưa thấy một giáo viên nào quan tâm đến tôi kể từ cấp một đến nay như ông ấy. Tôi quyết định cứ mặc kệ ông ấy với trò chơi vớ vẩn này. Nhưng có ngờ đâu rồi cũng đến ngày tôi vô tình trải lòng mình trên tấm thẻ vô tri vô giác kia. Vào cái ngày thứ ba đáng ghét tiếp theo tôi cãi nhau dữ dội với cha tôi. Cảm thấy bị cha đàn áp, tôi vùng vẫy muốn trốn thoát. Ông ấy thấy tôi bất kham, liền áp đặt quyền làm cha của mình. Chúng tôi đã to tiếng với nhau. Tôi chạy ào ra khỏi nhà đến trường trong một cơn giận dữ. Và cũng trong cơn giận dữ ấy, tôi đã viết vào tấm thẻ không chút đắn đo suy nghĩ: "Tôi là con của một thằng ngốc."

Khi đã bình tĩnh lại, tôi mới thấy mình sợ hãi. Sao tôi lại đại dốt đến thế khi cho ông ấy biết về tôi kia chứ? Bây giờ ông ấy đã biết về tôi, gia đình tôi, và cuộc sống bất ổn của tôi. Tại sao tôi lại kể cho ông ấy nghe về cha tôi kia chứ? Nếu ông ấy liên lạc với cha tôi thì sao? Mọi chuyện sẽ vỡ lở từ đây. Nỗi sợ hãi mơ hồ đó kéo dài cho đến khi tôi nhận lại được tấm thẻ. Khó khăn lắm tôi mới đủ can đảm lật tấm thẻ lên. Đập vào mắt tôi đơn giản chỉ là một dòng chữ: "Thế đứa con của một thằng ngốc sẽ làm gì trong suốt cuộc đời còn lại?". Tôi cảm thấy như có một cái tát vào mặt. Trước giờ, nếu tôi có làm sai điều gì, thì đó đều là lỗi của cha mẹ. Nếu tôi làm bài kiểm tra tệ hại, tại mẹ mà ra. Nếu mình mất cơ hội có một việc làm thêm, tại cha. Chưa có phút giây nào tôi nghĩ mình phải có chút trách nhiệm gì trong đó. Câu hỏi có vẻ như vô tư của thầy Sidnev Simon đã chạm

đến cốt lõi của câu hỏi mà tôi thường lảng tránh: Tất cả những vấn đề này là của ai. Trách nhiệm của tôi ở đâu trong những vấn đề này! Hôm đó tôi đã không nấn ná ở hội quán sinh viên mà về thẳng nhà. Suốt đêm tôi thao thức suy nghĩ về mọi thứ, về một điều mà mẹ tôi nói từ rất lâu: "một người triệu phú lúc thành công thì tuyên bố là do một tay mình làm nên sự nghiệp, khi thất bại thì đổ lỗi tất cả là vì cha mẹ."

Những lời nói của thầy Simon không phải là viên thuốc thần để có thể chuyển đổi con ngựa bất kham như tôi ngay lập tức, nhưng nó ngấm dần vào tiềm thức của tôi. Mỗi lần trong đầu tôi xuất hiện tư tưởng trách móc cha mẹ mình vì điều này hay điều khác, thì lại có một giọng nói từ sâu thẳm lòng tôi lên tiếng: "Có thể cha bạn là một kẻ tệ hại như tất cả những gì bạn nói. Nhưng bạn có thể nào bắt cha mẹ mình chịu trách nhiệm cho suốt cuộc đời còn lại của mình hay không!"

Và cứ như thế, chậm chạp và từ từ, cùng với thời gian suy nghĩ của tôi cũng đã thay đổi theo. Tôi nhận thấy từ trước đến nay tôi đã sống một cuộc đời mà tôi không phải là nhân vật chính. Cái cảm giác mình không phải là chủ cuộc đời mình làm tôi khó chịu ghê gớm. Tôi không muốn làm con rối. Tôi bắt đầu nhận thấy rằng tôi phải chịu trách nhiệm chính cho những hành động, suy nghĩ, tình cảm của mình. Theo thời gian tôi cảm thấy mình đổi khác rất nhiều. Tôi thấy mình nhiệt tình với công việc, năng nổ, sống vui vẻ, có ý nghĩa và có ích cho mọi người hơn. Bạn bè chung quanh tôi cũng nhìn tôi bằng một con mắt khác.

Vài năm sau, tôi ngạc nhiên nhận ra điểm số của mình đã tiến bộ vượt bậc đến mức nào. Từ một sinh viên phải cố gắng lắm mới kiếm được một điểm đậu, tôi trở thành một trong những sinh viên đứng

đầu lớp, và rồi sau khi tốt nghiệp tôi trở thành một giáo viên trung học thành công. Nhưng điều quan trọng hơn hết là mối quan hệ giữa tôi và cha cũng được cải thiện. Tôi đã nhận ra rằng mặc dù cách dạy dỗ con cái của cha tôi không được "dịu dàng", nhưng tất cả những gì cha làm đều xuất phát từ một tình cảm yêu thương, quan tâm và lo lắng dành cho tôi. Và ngược lại, về phần mình, hơn bao giờ hết tôi cũng cảm thấy yêu người biết nhường nào. Tôi bắt đầu hiểu được chân lý rằng: "Muốn thay đổi thế giới xung quanh bạn, chỉ cần bạn thay đổi thái độ của bản thân". Trong trường hợp tôi, cuộc đời tôi đã thay đổi hoàn toàn chỉ nhờ vào một câu hỏi, một câu hỏi có vẻ như vô tình mà ẩn chứa một tình yêu sâu xa.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

20 đô-la

Một nhà diễn thuyết nổi tiếng đã bắt đầu buổi nói chuyện của mình bằng cách đưa ra tờ giấy bạc trị giá 20 đô la. Trong gian phòng có 200 khán giả, anh ta cất tiếng hỏi: "Ai muốn có tờ 20 đô la này?".

Những bàn tay bắt đầu giơ lên. Anh ta nói tiếp: "Tôi sẽ đưa tờ 20 đô la cho bạn - nhưng điều đầu tiên, hãy để tôi làm việc này!"

Anh ta vò nhàu tờ 20 đô la. Sau đó, anh ta lại hỏi: ""Còn ai muốn tờ bạc này không?". Vẫn có những bàn tay đưa lên.

"Ồ, vâng, nó sẽ như thế nào nếu tôi làm thế này?" - nói rồi anh ta quăng nó xuống sàn và giẫm giày lên. Sau đó, anh ta nhặt tờ bạc lên, bây giờ trông nó đã nhàu nát và dơ bẩn. "Nào, ai còn muốn có tờ bạc này nữa?". Vẫn còn những bàn tay đưa lên

"Những người bạn của tôi, tất cả các bạn phải học 1 bài học rất giá trị. Không có nghĩa gì đối với những việc tôi làm với đồng tiền, bạn vẫn muốn có nó bởi vì nó không giảm giá trị. Nó vẫn có giá trị là 20 đô la. Nhiều lần trong cuộc sống của chúng ta, bạn bị rơi ngã, bị "vò nhàu" và bị vắn đục bởi những quyết định mà chúng ta làm và những hoàn cảnh đến với chúng ta. Chúng ta cảm thấy hình như chúng ta trở nên vô giá trị; nhưng không có nghĩa lý gì những gì đã xảy ra, bạn sẽ không bao giờ mất đi giá trị của mình. Dù thế nào đi nữa, bạn cũng là vô giá với những người yêu thương bạn. Giá trị của cuộc sống chúng ta được quyết định không phải do những gì chúng ta làm hoặc người mà chúng ta quen biết, mà bởi... chúng ta là ai.

Bạn thật đặc biệt - đừng bao giờ quên điều đó!"

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Cánh cửa

Tôi tìm đến Hiền vì anh là kiến trúc sư, trong khi tôi lại đang cần viết một bài báo liên quan ít nhiều về kiến trúc. Câu chuyện rôm rả cho đến khi chúng tôi tham quan ngôi nhà và tình cờ bước ngang qua phòng anh.

A, cửa đẩy ngang! Giống như mấy ngôi nhà Nhật Bản và Hàn Quốc. Vì phòng riêng là thế-giới-riêng! Chỉ bạn bè thân lắm mới bước vào đây. Anh muốn họ cảm nhận sự cân bằng: Anh yêu quý họ và cũng mong nhận lại sự quan tâm từ họ.

Tôi tròn mắt vì ... không hiểu! Anh bật cười. Người ta không để ý, nhưng đôi khi chỉ nhìn cánh cửa là biết ngay tính cách của chủ nhà. Không phải ngẫu nhiên mà đa phần cửa chính đều được kéo vào để nhận trở ngại về phần mình, tránh cản trở cho khách và người đi ở bên ngoài. Thế nhưng cửa sổ thì lại khác. Rất nhiều cửa sổ được đẩy ra. Ở đó, nắng sẽ ùa vào. Gió sẽ ùa vào. Những tiếng chim buổi sớm mai ríu rít sẽ ùa vào. Anh thường e dè khi bước vào một căn phòng cửa sổ im ỉm đóng hoặc cửa chính mở theo hướng... chỉ nghĩ đến mình!

Tôi nhớ đến ô cửa kính vuông vuông mà tôi vẫn thường... dán chặt cả gương mặt mình vào, cùng với cô bạn hàng xóm tên Nghi “cho cái mũi dẹp lép thế này” để nhìn xuống đường, mơ về 1 cây bàng lá lõ chân sâu ăn, thời còn bé tí. Để rồi mới chợt nhận ra vì sao ngôi nhà nhỏ của Hiền lại đủ sức thu hút đông bạn bè đến vậy. Một cánh cửa gỗ xinh xinh được kéo vào hiền lành và nhã nhặn. Những ô cửa

sổ không bao giờ khép để bạn bè lúc thích có thể thò đầu ra ngắm
khoảng sân xanh mát màu cây. Và còn vì 1 cánh cửa đầy ngang
trong phòng riêng: Ở đó có sự cảm thông, gắn bó thiêng liêng từ hai
phía sẽ khiến người ta bình yên và hạnh phúc.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Quán Cà Phê Chiều Thứ 7!

Ly thứ nhất: TAO ĐẬP MÀY!

Thường Thức ...: Một ông bố bị sa thải. Chán nản vì mất việc ông ta trở nên hung dữ và khó chịu. Vợ ông ta đã mất từ lâu để lại cho ông một đứa con trai, gà trống nuôi con, rất khó khăn. Nay lại mất việc cuộc sống càng gặp nhiều khó khăn.

Vào một buổi tối, khi sinh việc không được, ông bố về nhà . Thấy con mình đang cắm cúi chơi game. Hỏi đến điểm số ở lớp, thì chỉ thấy toàn điểm C, cơn giận bốc lên. Ông bố cầm lấy máy chơi game ném vỡ. Chẳng may một mảnh vỡ văng ra trúng chân làm ông bố bị chảy máu rất nhiều. Ông ta lên lầu để băng bó . Sau đó, ông bố bỗng cảm thấy hối hận vì đã cư xử với con mình như vậy. Ông bèn đi xuống để tìm đứa con. Bỗng khi vừa xuống thì ông ta nghe thấy tiếng khóc và những tiếng động . Và ông sửng người khi thấy con mình đang khóc, tay cầm cây gậy vừa hét vừa đánh mạnh vào cái máy lúc nãy:

_Tao đập mày!...tao đập mày!...vì mày mà bố tao bị đau...tao đập mày!

Nước mắt người bố chảy dài.

...Và Cảm Nhận: Cho dù bạn có mất đi tất cả, tiền bạc, sự nghiệp thì bạn hãy nhớ rằng bạn vẫn còn may mắn khi còn có người thương yêu bạn.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Chiếc xe đạp bằng đất sét

Đó là vào hai tháng trước Giáng sinh khi Rose chín tuổi nói với cha cô bé rằng cô muốn một chiếc xe đạp mới. Giáng sinh thật sự hấp dẫn, cô bé ao ước cho một chiếc xe đạp nhưng ước ao ấy đã không thực hiện được, vì cha cô đã mua búp bê làm quà. Sau đó, vào ngày hai mươi ba tháng mười hai, cô bé nói rằng cô "thật muốn một xe đạp hơn mọi thứ khác".

Đó là một điều ước quá muộn, với tất cả những gì để chuẩn bị Giáng sinh vào buổi tối và đang chuẩn bị những giây phút cuối để nhận quà, chiếc xe đạp cho cô bé là điều thật khó với cha cô. Vì thế, đêm trước lễ Giáng sinh khoảng 9 giờ, Rose và em trai sáu tuổi của cô bé đang nép mình ấm áp trong nệm thì cũng lúc ấy cha cô đang cặm cùi làm một chiếc xe đạp vì ông nghĩ, cha mẹ ai lại thất hứa với con mình!

"Con sẽ làm gì nếu con có một chiếc xe đạp nhỏ bằng đất sét và rằng con có thể đổi mô hình xe đạp bằng đất sét thành một chiếc xe đạp thật?", cha cô bé tự hỏi và cha cô đã trải qua gần bốn giờ cặm cùi lấy đất sét tạo thành một chiếc xe đạp cỡ nhỏ.

Trong buổi sáng Giáng sinh, chúng tôi chú ý nhìn Rose mở nhỏ thùng quà hình trái tim với màu đỏ đẹp và chiếc xe đạp đất sét màu trắng cùng với lời ghi chép. Cô bé mở tấm thiệp và đọc, rồi cô bé đã khóc, "Con có thể không bao giờ kiếm được một chiếc xe đạp nào đẹp bằng chiếc xe mà cha đã tặng cho con. Đúng hơn là cha đã gắng sức để cho con vui vào ngày lễ tuyệt diệu này, con nào biết

đâu cha đã không còn nhiều tiền để sắm sửa cho con! Con xin lỗi vì đã vùi vãnh cha...".

Cô bé đã có niềm hạnh phúc với món quà thật ý nghĩa mà không ai có tiền đều có thể mua được chiếc xe đạp bằng đất sét đặc biệt như món quà cha cô đã tặng!

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Góc thiếu của mỗi người

“Ô, ta đi tìm 1 góc bị thất lạc,

Đi qua cả chân trời góc bể,

Hành trình vạn lý không sợ xa xôi,

Ta đi tìm 1 góc bị thất lạc...”

Câu chuyện ngụ ngôn về “thiếu” và “đủ”

Hắn thiếu 1 góc, và hắn rất buồn về điều đó. Hắn bắt đầu đi tìm góc còn thiếu của mình. Hắn đi về phía trước, hát mấy câu hát thế này:

"Ô, ta đi tìm 1 góc bị thất lạc,

Ta đi tìm 1 góc bị thất lạc,

A ha, lên đường nào, đi tìm góc bị thất lạc".

Có lúc, hắn phải chịu cái nắng thiêu đốt của mặt trời,

Tiếp đó lại là trận mưa lạnh,

Có lúc bị tuyết làm cho lạnh cóng. Nhưng sau đó mặt trời lại hiện ra sưởi ấm hắn.

Có lẽ vì hắn thiếu 1 góc không thể lặn nhanh được. Nên đôi lúc dừng lại nói chuyện với bác giun,

Hoặc hít hà hương thơm của hoa,

Cũng có lúc hắn lặn nhanh, vượt qua cả bộ cánh cứng,

Cũng có lúc để bộ cánh cứng vượt qua.

Khi vui, chính là những lúc thế này đây...

Hắn tiếp tục đi, vượt qua cả biển lớn.

“Ô, ta đi tìm 1 góc bị thất lạc,

Đi qua cả chân trời góc bể,

Hành trình vạn lý không sợ xa xôi,
Ta đi tìm 1 góc bị thất lạc”.
Vượt qua cả ao sâu, rừng rậm.
Trèo đèo,
Trượt dốc,
Cho đến 1 ngày, xem này!
“Ta đã tìm thấy 1 góc bị thất lạc rồi.”
Hắn reo lên!
“Ta đã tìm thấy góc bị thất lạc,
Hành trình vạn lý không sợ xa xôi
Ta tìm thấy rồi...”
“Chờ chút đã” Cái góc nhỏ nói
“Đừng có hát cái gì đường xá xa xôi...”
“Tôi không phải là cái góc bị thất lạc của anh,
Tôi không phải là cái góc của ai cả.
Tôi là góc của riêng tôi .
Cho dù là góc bị thất lạc của ai đó đi chăng nữa,
Tin chắc tôi không phải là của anh.”
“Ồ”, Hắn buồn buồn nói
“Xin lỗi đã làm phiền”
Hắn lại tiếp tục lên đường
Hắn tìm thấy 1 góc khác,
Nhưng lại nhỏ quá!
Còn cái góc này thì lại lớn quá!
Cái góc này lại quá nhọn!
Cái góc này lại quá vuông vắn!
Có 1 lần, hắn tìm thấy 1 góc thiếu vừa xinh... Nhưng hắn giữ không
chặt.

Cái góc khuyết bị rơi mất.
Lần khác, hấn tóm chặt quá,
Khiến nó vỡ vụn.
Hấn lại tiếp tục lên đường,
Và gặp phải không ít hiểm nguy.
Rơi xuống vực,
Đụng đầu vào tường đá,
Sau đó, 1 ngày kia, hấn lại gặp được 1 cái góc khác, có vẻ rất hợp.
“Halo” hấn chào.
“Halo” cái góc kia chào.
“Cậu là 1 góc bị thất lạc của ai phải không?”
“Không”
“Thế thì cậu chỉ là góc của cậu thôi à?”
“Tôi có thể là 1 góc bị thất lạc của ai đó, và cũng là 1 góc của riêng tôi.”
“Cậu không muốn làm 1 góc của tôi có đúng không?”
“Không hấn là như thế.”
“Có lẽ chúng ta không thật hợp nhau lắm...”
“Đừng nói vậy...”
“Thế nào?”
“Cảm giác rất tuyệt!”
Rất hợp!
Hợp quá đi mất!
Phù, rốt cục thì cũng tìm thấy! Tìm thấy rồi!
Hấn lăn về phía trước, vì không khuyết góc nào nên hấn càng lăn càng nhanh. Từ trước tới giờ, chưa bao giờ lăn nhanh như thế.
Cũng không thể thưởng thức hương thơm của hoa,
Bướm bướm cũng không ghé chân đậu lên mình hấn,

Mà hần cũng không thể hát bài hát vui vẻ của hần nữa.

Hần chỉ có thể hát rằng:

“Ta đã tìm được 1 góc thất lạc của ta...”

Hần lại tiếp tục hát:

“Ô, khao khao khơ khớ y khao,

Khao khao khơ khớ y khao,

Khản khảy khủ khẩn khu kha khẻo khảo khảo...”

Ôi trời,

Hần chẳng thiếu thốn gì,

Mà sao không hát được nữa thế này.

“Mình hiểu rồi.” Hần nghĩ. “Có nguyên do cả đây”

Và hần dừng lại.

Nhẹ nhàng thả góc thiếu kia ra.

Rồi ung dung đi tiếp,

Hần vừa đi, vừa khe khẽ hát:

“Ô, ta đi tìm 1 góc bị thất lạc,

Ta đi tìm 1 góc bị thất lạc,

A ha, lên đường thôi,

Ta đi tìm 1 góc bị thất lạc.”

A ha, lên đường thôi,

Ta đi tìm 1 góc bị thất lạc...

Vấn đề chín chắn...

Theo quan sát của tôi trong nhiều năm qua, tôi phát hiện ra rằng, chưa có ai có cuộc đời hoàn mỹ không khiếm khuyết cả, mỗi người đều có thiếu sót.

Có người cuộc sống vợ chồng rất hạnh phúc, thu nhập cao, nhưng lại mắc bệnh vô sinh; Có người tài sắc vẹn toàn, giỏi giang, nhưng đường tình lại trắc trở; Có người gia đình giàu có, nhưng con cháu

không hiểu thuận; Có người có vẻ rất tốt số, nhưng cả cuộc đời đầu óc chỉ rỗng tuếch.

Trong cuộc sống của mỗi người, đều bị thương để vạch 1 khuyết. Anh không muốn có nó, nó vẫn bám theo anh như hình với bóng.

Trước kia tôi cũng đã từng hận những thiếu sót trong cuộc đời tôi. Nhưng bây giờ, tôi đã mở rộng lòng để đón nhận nó. Bởi vì tôi hiểu rằng, khiếm khuyết trong cuộc đời, giống như cái gai trên lưng ta, luôn luôn nhắc nhở ta khiêm tốn và phải biết thương người hơn.

Nếu không có những buồn khổ, chúng ta sẽ kiêu ngạo, không có những thay đổi, chúng ta sẽ chẳng thể an ủi người bất hạnh ta bằng trái tim đồng cảm.

Tôi cũng tin rằng, cuộc sống không nên hoàn thiện quá, có khiếm khuyết, để may mắn đến với người khác cũng là 1 điều hay.

Anh không cần phải có mọi thứ, nếu anh có đủ, người khác sẽ thế nào?

Và nhận ra rằng mỗi cuộc đời đều có khiếm khuyết, tôi sẽ không so đo với người khác, ngược lại, tôi càng quý những gì mình đã có hơn.

Vậy nên, đừng ngưỡng mộ những gì người khác có, hãy kiểm lại những gì thượng đế dành cho anh, anh sẽ nhận ra rằng, những cái anh có, nhiều hơn những gì anh không có.

Phần khiếm khuyết, tuy chẳng đẹp, nhưng cũng là 1 phần của cuộc đời anh, chấp nhận nó và đối xử tốt với nó, cuộc sống của anh sẽ vui hơn và cởi mở hơn.

Nếu anh là 1 con trai, anh chấp nhận đau đớn cả đời để kết tinh 1 hòn ngọc trai... Hay anh không muốn có ngọc để có 1 cuộc sống yên lành?!

Nếu anh là 1 con chuột, bỗng phát hiện ra mình đang bị nhốt trong cái bẫy bắt chuột, trước mặt là miếng bánh gatô thơm phức, anh sẽ ăn miếng bánh hay là bỏ đó?!

Trước kia, dụng cụ để dành tiền đều làm bằng sứ, khi đã đầy tiền, phải đập vỡ mới lấy được tiền ra... Nếu có 1 ống dành tiền như vậy, nếu không có đồng nào thả vào, nếu cứ lặn lội đến tận ngày nay... Nó sẽ là 1 món đồ cổ quý giá. Anh muốn làm ống đựng tiền như thế không?!

Hãy ghi lại từng câu trả lời của anh mỗi khi anh nghĩ đến... Cho đến 1 ngày nào đó, câu trả lời của anh không thay đổi... Khi đó, anh đã đủ chín chắn!

Tìm 1 người hiểu bạn... Và hãy mong bạn là người hiểu anh ấy...

Người thông minh thích đoán tâm sự của người khác. Tuy lần nào cũng đoán đúng nhưng lại đánh mất cái tâm của mình.

Người ngốc nghếch thích cởi mở trái tim mình. Tuy lần nào cũng bị người ta cười nhạo nhưng lại có được tấm lòng của mọi người.

Cá nói: Anh không nhìn thấy nước mắt của tôi, vì tôi sống trong nước. Nước nói: Tôi có thể cảm nhận được nước mắt của chị; vì chị ở trong trái tim tôi!

Hãy tin rằng luôn có 1 ai đó dành riêng cho mình, và tiếp tục cuộc hành trình...

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Ngũ ngôn của cây bút chì

Một

người thợ làm bút chì để nó qua 1 bên trước khi đặt vào hộp. "Có 5 điều người cần nhớ trước khi ta đem người ra thế giới bên ngoài". Ông ta nói với cây bút chì. "Hãy luôn ghi nhớ và không bao giờ quên để được trở thành 1 cây bút chì tốt nhất mà người có thể"

1. Người có thể làm được nhiều công việc vĩ đại chỉ khi cho phép mình được 1 người nào đó cầm trong tay

2. Người sẽ trải qua việc gọt giữa đau đớn hết lần này đến lần khác, nhưng đó là điều cần thiết để trở nên 1 cây bút chì tốt hơn

3. Người có thể sửa chữa được bất kỳ lỗi sai nào nếu đã lỡ phạm phải

4. Phần quan trọng nhất của Người sẽ luôn là những gì bên trong Người

5. Trên mỗi bề mặt mà Người được dùng đến Người phải để lại dấu ấn. Trong bất kỳ điều kiện làm việc gì, Người cũng phải tiếp tục viết

Cây bút chì hiểu và hứa sẽ ghi nhớ, và nó đi vào trong hộp với mục đích nằm trong tim mình

Bây giờ bạn hãy thay thế vào chỗ của cây bút chì. Hãy luôn ghi nhớ và không bao giờ quên để trở thành 1 người tốt nhất mà bạn có thể.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Đồng tiền vàng

Buổi trưa. Trời oi bức, nắng như đổ lửa. Nằm dưới cây sấu già, nó thiu thiu ngủ, đầu gối lên cái bọc dùm dó, cũ kỹ, bên cạnh là cái bát sắt hoen gỉ nằm chổng chơ.

Từ sáng tới giờ chưa có chút gì bỏ bụng, đi xin mãi nó chỉ được 1 tờ năm trăm đồng mất góc. Đói rũ người. Nó hi vọng giấc ngủ sẽ xua tan cái đói đang cồn cào trong nó, nhưng không được...

Chợt nó giật thót mình khi có bàn chân ai đó giẫm lên người. Đang đói, mệt, nó la toáng lên:

- Mù à? Người ta nằm thế mà giẫm cả lên người!

Đáp lại nó là giọng khản đặc, run run của 1 bà lão :

- Bà mù...ừ...mù thật cháu ạ...thôi bà đã trót...cho bà xin.

Nó lặng người, từ hai hốc mắt nó có cái gì đó ươn ướt, mặn chát rỉ ra...

- Cháu xin lỗi. Cháu không biết là bà... như thế...

Bà lão ngúc ngoắc đầu như thể chấp nhận. Rồi chiếc nón lá rách lợp tướp, cũ mèm tiếp tục huơ đi huơ lại. Theo cây gậy tre dò đường, bà dò dẫm bước đi...

- Lạy các ông, các bà...Xin các ông các bà thương xót,nhón tay làm phúc...

Nó vội lặn trong bọc, rút ra tờ năm trăm mất góc, gọi với theo:

- Bà ơi!

Bà lão quay đầu lại.

- Cháu xin biếu bà!

Khuôn mặt nhăn nhúm của bà lộ vẻ mừng rỡ. Bà chậm chạp đi về phía nó, chìa nón cạnh cây sấu già chờ đợi...

1 cơn gió thoảng qua, hanh hao thả từ trên cây sấu vài chiếc lá khô vào nón.

Ngỡ nó bỏ tiền vào, bà đưa tay quờ đi quờ lại trong nón nhưng bàn tay run rẩy nhăn nheo chỉ chạm phải chiếc lá khô giòn. Bà lầm bầm:

- Trời ơi, sao nó lại nỡ lừa cả người mù hử trời!

Bà lão rửa thềm rồi từ từ quay người lại đi tiếp.

Nó ngồi dưới gốc cây, chìa tờ giấy bạc ra vẽ thành khăn. Chờ mãi mà chẳng thấy bà lão nhận tiền, nó đứng dậy thẳng thốt gọi :

- Bà ơi! Cháu biếu bà thật đấy mà...

Chỉ có tiếng lá xào xạc đáp lại.

Nó đứng đó 1 lúc lâu, suy nghĩ nhưng không hiểu vì sao bà lão không nhận tiền của nó. Nó cúi xuống, cặp cái bọc vào nách, cầm cái bát, với cây gậy lò dò tìm đường thập thững bước đi.

Bóng của nó - 1 đứa bé mù in trên mặt đường tròn như 1 đồng tiền vàng.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Niềm vui bé bỏng!

Tôi học thêm ở 1 trung tâm nọ đã hơn hai năm rồi. Mỗi khi chiều về, tôi thường thấy 1 ông lão già nua ngồi bán những con châu chấu bằng lá dừa trước cổng. Dù mưa hay nắng, tôi vẫn thấy ông lão đội chiếc nón sụp xuống che nửa mặt, tay cầm cây treo đàn châu chấu. Rất nhiều người ngoái lại nhìn ông bằng ánh mắt lạ lùng khó hiểu. Có hôm, ông tặng châu chấu cho cô bé bán hàng rong, bữa khác ông lại đưa tận tay 1 cậu bé bán vé số 1 con châu chấu trước khi về, ánh mắt sáng lấp lánh niềm vui.... Tôi rất tò mò, thắc mắc về chuyện bán châu chấu của ông. 1 hôm, tôi cố tình đi học sớm và lân la đến trò chuyện với ông: "Ông ơi! Ngồi cả buổi, cháu thấy ông bán chẳng được bao nhiêu. Cực thân lắm đấy!"

Ông lão cười rung rinh chòm râu trắng trước câu nói của tôi: "Điều đó không quan trọng đâu, cháu à! Lúc bé ông đã từng sướng mê ly khi được ba làm cho con châu chấu bằng lá dừa xanh. Và bây giờ, ông như sống lại với kỉ niệm xưa, ngập tràn hạnh phúc khi thấy các cháu mê mê, thích thú trước những vật nhỏ do mình tạo ra...."

Hạnh phúc đôi khi chỉ là những điều bé nhỏ mà ta nhận thấy khi mang niềm vui đến cho người khác. Thế mà bây giờ tôi mới hiểu điều đó. Ngốc thật!

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Người đổ rác xóm tôi

Ông chừng ngoài năm mươi, hơi gầy gò, dáng đi vội vã, chiếc nón lá sùm sụp che bớt 1 phần gương mặt sạm nắng, khắc khổ của người lấm gian nan, nhưng không lần nào gặp ông mà tôi không nhận được nụ cười cởi mở cùng câu chào hỏi mau mắn.

Thoạt đầu tôi chỉ hơi ngạc nhiên vì vẻ lịch sự hiếm thấy ở 1 người làm công việc vệ sinh như ông, nhưng dần dần tôi thích thú nhận ra những phẩm chất đáng quý khác của người đổ rác xóm tôi.

Chuyến xe rác đi qua xóm tôi là chuyến đầu tiên trong ngày của ông. Mới tờ mờ sáng, còn mơ màng trên giường, tôi đã nghe tiếng gọi “Rác đi!”.

Những ngày đầu, chưa nắm được quy trình vận chuyển của ông, tôi còn mắt nhắm mắt mở ầm ỨC xách bao rác chạy theo xe ông đã đi quá 1 đoạn. Nhưng ông ân cần trấn an tôi: “Lần sau cô cứ để rác ở cửa, chút nữa tôi còn quay lại mà”.

Hóa ra, thông cảm cho những kẻ ngủ dậy muộn, sau khi đẩy xe 1 vòng qua những con hẻm lân cận, ông lại đi ngang xóm tôi lần nữa để lấy nốt những bao rác đặt trễ ngoài cổng 1 đôi nhà.

Quen thấy kiểu làm việc “quan liêu” của người đổ rác xóm cũ, tôi ngạc nhiên khi thấy ông nặng nhọc xách những bao rác to của ngôi nhà đang xây dựng cố vớt lên xe mà không hề gọi ý 1 khoản tiền bồi dưỡng nào. Có khi thấy ông vui vẻ đứng chờ 1 chị chủ nhà lè mề đang cố hốt nốt những cọng lá khô trong sân, hỏi han đôi ba câu với cụ ông mới đi tập dưỡng sinh về. Tôi chưa từng thấy ông gây gổ với

ai, cả với những người “cá biệt” cố tình tránh né những đồng tiền ít ỏi mà lẽ ra ông phải nhận được hằng tháng.

1 lần, bị hiểu nhầm, cha con ông bị bác hàng xóm cạnh nhà tôi quát tháo ầm ĩ. Ngõ đâu cãi cọ sắp xảy ra. Nhưng không, tôi bất ngờ nhận ra đức nhẫn và cách cư xử khoan hòa ở ông. Nể gia chủ lớn tuổi và đang cơn nóng giận, ông điềm đạm đứng nghe hết câu rồi mới ôn tồn giải thích. Chưa hết nóng, bác hàng xóm vẫn quát lên: “Từ mai, không đổ rác nữa!”.

Thế nhưng, những buổi mai sau đó, tôi vẫn thấy ông nhanh nhẹn và vui vẻ như mọi khi, thu gom các bao rác, kể cả bao rác của bác hàng xóm già nóng tính nhưng lại mau quên.

Không phân biệt rác nặng hay nhẹ, ông cũng chẳng hề phân biệt những thứ “quà” người khác tặng ông. Tôi cảm thấy vui vui mỗi lần nhận được ở ông tiếng cảm ơn nhã nhặn dù chỉ là dăm vỏ chai nhựa mà tôi đã cẩn thận dọn vào 1 bao riêng, chiếc bánh chưng nóng ngày ba mươi Tết, hay chiếc quạt máy tuy đã cũ nhưng vẫn còn dùng được... Lần nào thái độ khiêm cung của ông cũng khiến tôi có cảm giác như niềm vui của ông là ngang nhau.

Tôi chẳng biết gì về cuộc đời ông, không biết liệu ông có tốt nghiệp qua trường lớp nào, được bao nhiêu bằng cấp, nhưng gặp ông hằng ngày, nhìn cách làm việc và cư xử của ông, tôi biết mình đang tiếp xúc với 1 nhân cách đáng trân trọng. Tôi đã học được từ ông thật nhiều điều quý giá.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Đêm giao thừa

Tôi có bao nhiêu tuổi thì tôi cũng có bấy nhiêu đêm giao thừa. Có Tết tây và Tết ta. Tờ lịch cuối cùng bóc ra và tự dưng thấy trơ trọi 1 nỗi buồn vu vơ. Nỗi buồn đó thuộc về lịch tây. Chờ thêm mấy mươi ngày nữa thì lại thêm 1 nỗi buồn ta. Nỗi buồn của 1 người thấy mùa xuân thuộc về kẻ khác. Nỗi buồn của kẻ không dám thốt lên hai tiếng tương lai..

Có những đêm nằm không ngủ được. Nghĩ đến tương lai thuộc về người khác mà lòng cứ rầu rầu. Vì sao phải vậy. Quy luật tự nhiên là cái quái gì vậy mà làm náo nê những cõi lòng ham sống, thêm yêu cuộc đời. Yêu đời và cứ muốn tồn tại mãi đâu phải là 1 cái tội. Nếu là tội lỗi thì xưng tội, sám hối với ai.

Cuộc đời sấm ra cái sự yêu thương nhúc nhối này làm tình làm tội biết bao nhiêu thân phận con người. Yêu cuộc đời và muốn ở lại mãi mãi. Vì sao không cho ở lại. Trái đất quá chật và vì vậy phải có kẻ ở người đi. Buồn lắm mà không thể than phiền với ai cả.

Đêm giao thừa dù tây dù ta tôi vẫn luôn luôn 1 mình 1 cõi. Số phận vẫn thường hay hậu hĩ với kẻ này mà lại bạc đãi kẻ kia. Có rất nhiều bạn bè thân hữu chứng nhân cứ thấy mỗi lần vào dịp lễ là tôi lại 1 mình 1 cõi. Đành vậy biết làm sao - Người ta có thể vui chơi, đàn đúm, quây quần 1 đời nhưng vẫn cứ lạc loài lẻ loi 1 chốc. 1 chốc mà là tất cả. Cái sát na nhỏ bé của thời gian đôi khi cũng quy định cả đời người. 1 người mẹ bỏ đi. 1 người tình bỏ đi cũng nằm trong cái sát na đó.

Đừng than thân trách phận. Đời không có lỗi với ai, chỉ có ta có lỗi với đời. Đêm giao thừa không có người yêu thì buồn lắm nhưng cũng không vì thế mà chết được. Những lễ lạc đi qua đời người mà thiếu vắng hồng nhan thì vẫn có thể vui nhưng là 1 niềm vui không trọn. Như 1 khúc hát dở dang. Symphonie inachevée. 1 mùa thu không có lá vàng. 1 mùa hè không có nắng. 1 đêm đông không giá rét.

Đêm giao thừa ngồi 1 mình và hát :

“Đừng tuyệt vọng tôi ơi đừng tuyệt vọng

Lá mùa thu rơi rụng giữa mùa đông...”

Đừng tuyệt vọng vì cuộc đời hồn nhiên đôn hậu vẫn luôn luôn cho ta những ngày vui khác. Những ngày vui của đời thì thênh thang vô tận. Hết cuộc tuyệt vọng này đến 1 cuộc tuyệt vọng khác biết đâu cũng là 1 niềm vui. 1 niềm vui dù không có thật thì cũng đủ an ủi trong phút chốc.

Cuộc sống là 1 niềm an ủi vô bờ. Cuộc sống chỉ cho ta mà không cần lấy bớt đi. Cuộc sống cho ta tất cả và mỉm cười khi thấy ta đại dột. Con người sinh ra vốn bất toàn và để làm những điều lầm lỗi. Nó đẹp vì bất toàn. Nó đáng yêu vì nó luôn luôn lầm lỗi. Vậy thì cứ yêu mà đừng tuyệt vọng. Hết cuộc tình này sẽ có 1 cuộc tình khác. Không có ai lang chạ. Không có ai phản bội ai. Có thứ tình này có thứ tình nọ. Có tội lỗi và có thiên thần. Đừng khen chê, bôi bác, thẩm định. Được yêu hay bị từ chối cũng là số phận của đời. Mà đời thì rộng quá không yêu được chốn này thì yêu nơi khác. Còn yêu thì còn sống. Còn được yêu thì còn sống dài lâu.

Không bao giờ có điều gì tuyệt đối. Và như thế phải có 1 đêm giao thừa nào đó phải có người yêu. Có những đêm không phải giao

thừa mà vẫn có người yêu. Những đêm như thế ta cứ xem như là đêm giao thừa vậy.

nhều tác giả

Quà tặng cuộc sống

1 chút trong cuộc đời

- + 1 chút những viên đá nhỏ có thể tạo thành 1 ngọn núi lớn. 1 chút những bước chân có thể đạt đến ngàn dặm.
 - + 1 chút hành động của tình yêu thương và lòng khoan dung cho thế giới những nụ cười tươi tắn nhất.
 - + 1 chút lời an ủi có thể làm dịu bớt những đau đớn to tát.
 - + 1 chút ôm siết ân cần có thể làm khô đi những giọt nước mắt.
 - + 1 chút ánh sáng từ những ngọn nến có thể làm cho đêm không còn tối nữa.
 - + 1 chút ký ức, kỷ niệm có thể hữu ích cho nhiều năm sau.
 - + 1 chút những giấc mơ có thể dẫn đường cho những công việc vĩ đại.
 - + 1 chút khát vọng chiến thắng có thể mang đến thành công.
- Đó là những cái "1 chút" nhỏ bé có thể mang đến niềm vui hạnh phúc lớn nhất cho cuộc sống của chúng ta.
- Và bây giờ chúng mình sẽ cùng gặp những ai đã trao tặng cho chúng mình những cái "1 chút" trong cuộc đời để nói với họ rằng:
- "Cảm ơn bạn vì tất cả những 1 chút mà bạn đã giúp đỡ cho tôi".

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Giá trị của thời gian

Một kỹ sư đã tính được rằng với 1 thanh sắt nặng 5kg, chúng ta có thể làm được 1 trong các việc sau đây:

Nếu làm đinh sẽ bán được 10 USD. Nếu làm kim may sẽ bán được 300 USD. Còn nếu dùng làm những cái lò xo đồng hồ sẽ đem lại 25.000 USD.

Mỗi ngày đều cho chúng ta 24h bằng nhau, còn sử dụng những nguyên liệu đó như thế nào, dùng chúng để làm gì là tùy thuộc chúng ta. Thời gian là 1 trong những thứ hiếm hoi duy nhất mà khi đã mất rồi chúng ta không thể nào tìm lại được. Tiền bạc mất đi có thể tìm lại được. Ngay cả sức khỏe nếu mất đi cũng có khả năng phục hồi được. Nhưng thời gian sẽ không bao giờ quay bước trở lại. Không có cụm từ nào tai hại cho bằng 3 chữ "Giết thời gian". Nhiều người tìm những thú vui tìm những việc làm để chỉ mong giết thời gian. Thật ra chúng ta được ban cho thời gian để sử dụng chứ không phải để giết chúng.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Món quà giáng sinh

Chú bé đã bước vào đời tôi cách đây hai mươi năm, lưng tựa vào chốt cửa phòng 202- nơi tôi dạy cho trẻ lớp 5. Cháu đi đôi giày vải lớn gấp đôi chân cháu và mặc cái quần rách bươm ở phần đầu gối. Daniel- tên tôi gọi cháu, dù đó không phải là tên thật của cháu- đã đến trường trong bề ngoài không mấy tề chỉnh ấy. (Ngôi trường thì ở trong 1 làng bên hồ, hồ được biết đến bởi sự cổ kính từ tiền tài đến những căn nhà kiểu thuộc địa với những hộp thư bằng thau). Cháu bảo tôi là ngôi trường mới của cháu ở quận bên. Cháu nói như chuyện thường ngày là: Gia đình cháu đến đây hái trái thuê theo vụ.

Tôi nghĩ là cậu bé quần áo xộc xệch nhưng lại có vẻ thân thiện, môi luôn mỉm cười, xuất thân từ 1 gia đình sống kiểu lưu lạc đường phố làm thuê theo vụ ấy đã không hề biết là mình mới nhập vào 1 lớp toàn những trẻ cùng lứa 10 tuổi như mình, nhưng lại chẳng hề biết đến mặc quần rách bao giờ cả và nếu như chú có nhận ra mình đang bị dè bĩu thì chú cũng không hề lộ ra là mình biết. Hai mươi lăm cặp mắt chăm chăm ngó Daniel vẻ nghi ngờ cho đến giờ chơi banh vào buổi học ban chiều, khi chú bé thắng trái đầu tiên thì ban "chức sắc" của lớp 202 mới có chút nể vì.

Người chơi kế tiếp là Charles. Charles là đứa bé mập nhất lớp và cũng ít hoạt động thể thao nhất. Sau khi Charles đánh hụt trái banh tới lần thứ hai, trước sự rên rỉ than vãn và những đôi mắt trợn ngược lên vì thất vọng của các bạn cùng đội, Daniel đã chạy lên đứng cạnh Charles và nhẹ nhàng bảo bạn:

- Kệ tụi nó, nhóc! Bỏ đánh được mà.

Charles được động viên nên tươi hẳn nét mặt, mỉm cười và đánh banh thành công. Và cũng chính lúc đó qua sự bất cần đẳng cấp xã hội trong môi trường thù nghịch mà mình vừa bước vào, Daniel đã dịu dàng bắt đầu thay đổi mọi việc và cả chúng tôi nữa. Đến cuối mùa thu thì tất cả chúng tôi đều quay quanh trung tâm là Daniel. Em dạy cho chúng tôi đủ loại bài học như làm thế nào nhận ra trái chín trước khi ăn nó? Làm thế nào đối xử đúng với mọi người?- Ngay cả với Charles- và nhất là đối với Charles. Em chẳng bao giờ gọi chúng tôi bằng tên mà luôn là "cô" dành cho tôi và "nhóc" dành cho các bạn cùng lớp.

Vào trước ngày nghỉ lễ Giáng sinh, các bạn học sinh luôn mang quà đến tặng tôi, vậy là ở lớp lại diễn ra việc mở các hộp quà thông thường từ các cửa hàng: nước hoa hay là khăn choàng đắt tiền, đi kèm với lời cảm ơn của tôi.

Chiều hôm đó, Daniel đến bên bàn tôi và cúi đầu ghé vào tai tôi bảo nhỏ về mặt em vẫn bình thường không lộ chút xúc động nào:

- Những hộp để xếp trái cây hái trong vụ mùa đã được đưa đến tối qua. Gia đình em đã xong việc ở đây. Ngày mai nhà em lại lên đường đi nơi khác.

Nghe hiểu ra, mắt tôi nhòa lệ. Cháu thì khò lấp nổi im lặng ngượng ngập bằng cách kể chuyện mình sẽ di chuyển ra sao. Rồi thì, trong lúc tôi cố lấy vẻ bình thản trở lại, cháu rút từ trong túi ra 1 viên đá màu xám. Vẻ thản nhiên và phong cách thật sang, Daniel lịch sự nhẹ nhàng đặt viên đá lên bàn tôi Tôi cảm nhận đây là 1 món quà đặc biệt nhưng vì quen với các món quà thông lệ như nước hoa, khăn choàng nên tôi nín lặng không nói ra lời, khốn khổ vì không kịp chuẩn bị. Cháu nhìn vào mắt tôi mà bảo:

- Em tặng cô đó. Em đã mài nó rất kỹ.

Tôi không bao giờ quên cái khoảnh khắc đó. Kể từ đó bao năm tháng đã trôi qua. Mỗi Giáng Sinh con gái tôi lại bảo tôi kể lại chuyện ấy. Và chuyện luôn được bắt đầu sau khi bé cầm lấy viên đá nhỏ được mài để trên bàn tôi rồi ngồi vào lòng tôi. Lời nói đầu bao giờ cũng là: "Lần cuối cùng mà mẹ thấy Daniel là lúc anh ấy tặng mẹ viên đá này và kể cho mẹ nghe là những thùng xếp trái cây đã được giao. Chuyện này xảy ra trước khi con được sinh. Và tôi kết thúc câu chuyện bằng: "Bây giờ thì anh ấy đã lớn rồi". Rồi hai mẹ con tôi tự hỏi không biết giờ này Daniel đã ra sao rồi. Con gái tôi bảo:

- Con cá là anh ấy đã nên người.

Rồi cháu kết luận:

- Hết chuyện!

Tôi hiểu rằng cái mà con gái tôi muốn nghe đó là 1 câu chuyện về tình thương yêu và chăm sóc mà 1 cô giáo đã học được từ 1 em học sinh chỉ là 1 chú bé không có gì- nhưng thật ra là có tất cả để trao tặng. 1 chú bé sống ngoài khuôn khổ của đời sống nghèo khó của những gia đình làm thuê mướn theo vụ mùa. Tôi đưa tay sờ viên đá, nhớ đến chú bé và nhẹ nhàng chào em: "Chào nhóc! Cô đây! Cô mong là em không còn kiếm sống bằng việc làm thuê hái trái bỏ hộp nữa. Và chúc Giáng sinh vui vẻ cho dù em đang ở đâu đi nữa".

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Đường Về Nhà

Tôi cứ lao tới cửa sổ mỗi khi nghe tiếng 1 cành cây gãy. Và giờ đây, trước ánh sáng của bình minh, sự tàn phá hiện ra rõ rệt. Không 1 cây nào ở khu vực chúng tôi, vùng Kingston, Ontario, còn nguyên vẹn. Cành cây gãy nằm ngổn ngang khắp nơi. Cơn bão tuyết lớn của tháng 1 năm 1998 đã tấn công chúng tôi.

Cả căn nhà chìm trong 1 sự yên lặng kỳ lạ: không 1 tiếng tí tách từ lò sưởi, không 1 tiếng vù vù từ tủ lạnh, không 1 tin nóng hổi nào từ tivi. Tất cả đồng hồ đã chết lặng lúc 10 giờ 49 phút sáng.

Alex và tôi lần mò xung quanh trong tầng hầm với 1 phần bộ đèn chớp, chúng tôi thật khó để tìm cái lò tạm. Chúng tôi cần cà phê – đó là cảm giác quen thuộc của chúng tôi khi 1 ngày mới bắt đầu. Tôi nghe tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, rồi tiếng cửa mở. Doris Lee, người hàng xóm gần chúng tôi, đã bằng cách nào đó xuyên qua được “mê cung” tuyết, rừng và con đường dài đến chỗ chúng tôi. Trông cô ấy thật lo lắng. “Anh có thấy Harold và Prince không?”, Doris hỏi.

Phía sau nhà chúng tôi là cả 1 khu rừng, mỗi sáng chúng tôi đều nhìn Harold chồng của Doris với Prince, chú chó quý báu của anh ấy, kéo nhau dạo chơi thật xa. Prince chạy chậm trong yên lặng và luôn cùng Harold về nhà bình yên. Harold được chẩn đoán bị bệnh suy não nặng vào mùa hè trước. Doris kiên quyết cùng nhau duy trì cuộc sống của họ và thật khó để giữ mọi thứ có thể tồn tại như bình thường. Tuy nhiên, Doris đã không tính trước được cơn bão tuyết trên.

“Ở cầu thang tôi tìm pin cho chiếc radio thì nghe cửa đóng. Harold đã quen với thói quen của anh ấy, tôi không thể nói anh ở lại vì Prince đang ở ngoài”.

Alex vội lấy áo khoác mặc vào và hỏi “Họ đã đi bao lâu rồi?”. Doris lưỡng lự: “Khoảng ba mươi phút. Tôi không muốn anh lo lắng vì Prince thường tìm đúng đường về nhà lắm”.

Alex nhìn tôi. Tôi quay sang Doris và nói, “Chị về đi. Tôi đi tìm cái lò tạm để sưởi ấm. Tôi sẽ mang nó đến chỗ chị, và chúng ta cùng pha cà phê trong khi Alex tìm Harold. Khi về đến nhà họ sẽ uống được nước ấm”.

Doris quay về nhà còn Alex chạy băng qua sân về phía khu rừng. Cuối cùng tôi cũng tìm được cái lò và đi qua vùng băng giá, tôi đến nhà Doris an toàn.

Doris và tôi trong nhà bếp của cô ấy. Tôi pha cà phê, nhưng Doris thì không chú ý đến. Cô ta đứng ngắm sao ngoài trời phía trước sân, cũng chẳng hề cầm tách cà phê. Tôi ngồi bên bàn cô ấy, đọc những dòng ghi chép 1 cách kỹ lưỡng về mọi nơi xung quanh nhà bếp - cạnh cái lò, công tắc đèn, ấm nấu nước bằng điện - nhắc nhở Harold đóng tắt, hoặc không cắm điện mọi thứ. Nhiều lời ghi chép ngắn gọn trên cửa tủ lạnh, biểu đồ thói quen hàng ngày của Harold: dẫn chó đi dạo, ăn sáng, tắm rửa. Doris làm mọi thứ có thể để làm cuộc sống Harold thoải mái hơn. Rồi Doris đi về phía bàn và nhỏ nhẹ: “Tôi biết Prince luôn mang anh ấy về nhà”.

Tôi muốn nói những lời dỗ dành Doris nhưng tôi cảm thấy không đủ khả năng. Tôi vừa bắt đầu hiểu ra phần chính gánh nặng hàng ngày của Doris. Để thay thế mọi suy nghĩ, chúng tôi luôn ngồi yên lặng. Thời gian vô tận dường như đã qua trước khi tôi nhìn thấy Alex về

đến sân. Anh ấy mang con chó yêu dấu của Harold trên cánh tay. Harold đi sau anh, nước mắt như suối trên khuôn mặt.

"Prince bị thương bởi cành cây rơi", Alex giải thích. "Cần 1 vài khăn tắm hoặc chăn. Nó còn sống nhưng đang bị sốc nặng. Nó bị chảy máu vì nhánh cây rơi trúng mắt".

Chúng tôi trùm quanh Prince đầy chăn, và Doris dỗ ngọt Harold trong khi Alex kể chuyện của anh ấy. Đầu tiên anh gọi tên Prince vì anh nghĩ đó là cách dễ nhất để tìm gặp. Anh quay trở lại ngay khi nghe giọng của Harold. Alex nói, "Harold ngồi trên mặt đất dỗ dành Prince. Anh cởi áo khoác và đặt lên mình nó".

Chúng tôi ngồi quanh bàn nhà bếp, bốn người yên lặng, không thể kéo những tư duy của chúng tôi ra khỏi con chó nằm trong góc. Prince thật là 1 người bạn trung thành. Nó đã quan tâm lo lắng cho Harold. Vắng nó, Harold sẽ mất đi sự độc lập của anh. Chúng tôi lo lắng quan sát chòng chành bao trùm con chó bị thương, lo sợ điều xấu nhất xảy ra. Bất ngờ có 1 sự chuyển động nhỏ.

Alex đặt bàn tay lên vai của Harold. "Nhìn kìa, Harold, Prince đã tỉnh dậy".

Mồm con chó đột ngột từ đóng chồm giơ lên. Chúng tôi xem Prince lắc lư ở ngoài và chạy đến quanh bàn. Harold đặt bàn tay run rẩy lên đầu con chó. Prince nhìn chăm chú vào anh mới đôi mắt màu nâu mềm và cái đuôi lắc lư nhiệt thành. Doris thì thầm 1 cách riêng tư "cảm ơn".

Tôi nhìn Alex, cơn bão tuyết và không quên hoạt động đã qua. Cho đến bây giờ chúng tôi không đánh giá Doris và Harold đang cô lập như thế nào, và nỗ lực chống lại bệnh tật của họ vẫn diễn ra ngày từng ngày. Trong chốc lát chúng tôi quyết định sẽ thay đổi tất điều đó. Bắt đầu sau đó, Prince và Doris nhận được hai người trợ lý mới.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Giọng nói

Khi tôi còn rất nhỏ, gia đình tôi có được chiếc điện thoại đầu tiên từ người hàng xóm của chúng tôi. Tôi còn nhớ rõ ràng nó là 1 chiếc hộp màu đen, cũ kỹ nhưng vẫn còn bóng, được gắn lên tường. Ống nghe treo bên ngoài cái hộp. Tôi quá bé để với tới cái điện thoại, nhưng đã bao lần tôi như bị thôi miên khi nghe mẹ tôi dùng nó để nói chuyện.

Sau đó tôi khám phá ra 1 nhân vật rất thú vị – tên cô ấy là “Xin vui lòng cho biết”. Không có gì mà cô ấy không biết. “Xin vui lòng cho biết” có thể cung cấp số điện thoại của mọi người và thời gian chính xác.

Và 1 lần nọ, khi mẹ tôi đi thăm người hàng xóm, tôi đã có 1 kỷ niệm không thể quên...

Trong lúc đang ở tầng hầm, tôi bất ngờ đánh mạnh chiếc búa gỗ vào ngón tay mình. Tôi đau điếng, nhưng không thể khóc bởi chẳng còn ai ở nhà để dỗ dành tôi cả. Ngậm ngón tay đau, tôi cứ đi vòng quanh trong nhà và rồi dừng lại ở chân cầu thang. “Điện thoại”, tôi chợt nghĩ ra.

Tôi vội vàng chạy đến chiếc ghế để chân trong phòng khách và kéo nó lại chỗ cái điện thoại. Sau khi trèo lên chiếc ghế, tôi nhấc ống nghe lên và đặt nó vào tai. “Xin vui lòng cho biết”, tôi nói vào chiếc ống nói vừa quá đầu mình.

1 hay hai tiếng lách cách và giọng nói nhỏ nhẹ, rõ ràng vang lên trong tai tôi “Quý khách cần biết gì ạ?”.

“Em bị đau tay...”, tôi than vãn vào chiếc điện thoại. Những giọt nước mắt sẵn sàng chảy ra bởi bây giờ tôi đã có 1 người biết mình bị đau tay.

“Không có mẹ em ở nhà sao?”.

“Không có ai ngoài em cả”, tôi bắt đầu khóc bù lu bù loa.

“Em có bị chảy máu không?”.

“Không ạ, em đập cái búa gỗ vào ngón tay và nó bị đau”.

“Em có thể mở tủ lạnh?”. Cô ấy hỏi và tôi trả lời là có.

“Sau đó em lấy 1 miếng đá nhỏ và giữ nó với ngón tay đau của em”, cô ấy tiếp tục nói.

Thời gian sau, tôi tiếp tục gọi “Xin vui lòng cho biết”. Tôi đề nghị cô ấy giúp tôi học môn địa lý và cô ấy chỉ cho tôi biết Philadelphia ở đâu. Cô ấy bảo con sóc chuột mà tôi nhặt trước đó vài ngày ở công viên có thể ăn trái cây và quả hạch.

1 ngày kia, con chim hoàng yến Petey của tôi bị chết. Tôi gọi cho “Xin vui lòng cho biết” để kể cho cô ấy nghe câu chuyện buồn ấy. Cô ấy nghe, rồi nói những điều mà những người lớn khác đã nói để xoa dịu 1 đứa trẻ.

Nhưng tôi không cảm thấy được an ủi. Tôi hỏi cô ấy “Tại sao con chim ấy hát quá hay và đem lại niềm vui cho mọi gia đình, mà giờ đây phải kết thúc chỉ còn là đồng lông vũ nằm bẹp trong lồng?”. Dường như cô ấy cảm thấy hết nỗi buồn của tôi, cô ấy trả lời 1 cách trầm giọng “Paul, em phải luôn nhớ rằng có những thế giới khác để ca hát”. Tôi cảm thấy tốt hơn.

Lần nọ, tôi nói vào điện thoại “Xin vui lòng cho biết”.

1 giọng nói quen thuộc “Quý khách cần biết gì ạ?”.

“Làm sao chị có thể nói lần nào cũng như lần nào vậy?”.

Năm tôi lên 9 tuổi, chúng tôi chuyển đến 1 làng quê ở Boston. Tôi nhớ người bạn của tôi rất nhiều. “Xin vui lòng cho biết” đã thuộc về chiếc hộp gỗ cũ kỹ ở ngôi nhà cũ, và tôi cũng chưa từng nghĩ đến 1 chiếc điện thoại mới, cao và sáng bóng sẽ có mặt trên bức tường nhà mình.

Khi tôi đến tuổi thiếu niên, tôi vẫn chưa quên những kỷ niệm về những cuộc nói chuyện thời thơ ấu đó. Những lúc bối rối hay ngại ngại, tôi muốn có được những cảm giác an tâm và nhẹ nhàng mà tôi đã từng có. Tôi thầm cảm ơn sự kiên nhẫn, hiểu biết và lòng tốt chia sẻ thời gian mà cô ấy đã dành cho 1 cậu bé như tôi.

Vài năm sau, trong 1 chuyến đi về miền Tây, máy bay của tôi hạ cánh xuống Seattle. Trong 30 phút nghỉ giữa chuyến, tôi dành 15 phút gọi điện thoại cho chị tôi đang sống gần đó. Sau đó, không suy nghĩ, tôi thử quay số gọi tổng đài thị trấn của tôi ngày trước và nói “Xin vui lòng cho biết”.

Kỳ lạ thay, tôi nghe 1 giọng nói nhỏ nhẹ, rõ ràng mà tôi đã quen thuộc “Quý khách cần biết gì ạ?”. Tôi không đang bay, nhưng tôi nghe chính mình đang nói “Làm sao chị có thể nói lần nào cũng như lần nào vậy?”.

Sau 1 hồi im lặng, 1 giọng nói dịu êm vang lên “Tôi từng giúp ngón tay của cậu được chữa lành”. Tôi phá lên cười. “Thật sự là chị đấy ư! Tôi không biết chị có hiểu rằng chị có ý nghĩa như thế nào với tôi trong thời gian đó”.

“Tôi biết. Và không biết cậu có hiểu rằng những cú điện thoại của cậu có ý nghĩa như thế nào với tôi lúc ấy. Tôi chưa từng có 1 đứa trẻ nào khác, và tôi đã chờ đợi những cú điện thoại của cậu”.

Tôi kể cho cô ấy nghe tôi đã nghĩ về cô ấy thường xuyên như thế

nào trong những năm qua và tôi hỏi có thể gọi lại cho cô ấy lần nữa khi tôi trở lại thăm chị tôi hay không.

“Vâng, cậu cứ gọi và hỏi cho gặp Sally”.

3 tháng sau tôi mới quay lại Seattle. 1 giọng nói khác trả lời “Quý khách cần biết gì ạ?”. Tôi hỏi Sally.

“Cậu là 1 người bạn của cô ấy?”, người trực tổng đài hỏi.

“Vâng, tôi là 1 người bạn đã quen cô ấy từ rất lâu”. Tôi trả lời.

“Tôi rất buồn phải nói cho cậu biết điều này. Sally làm việc bán thời gian ở đây được mấy năm bởi vì cô ấy bị bệnh. Cách đây vài tuần, cô ấy đã qua đời”.

Trước khi tôi cúp máy, cô ấy bỗng nói “Chờ 1 chút. Có phải cậu nói cậu tên là Paul?”.

“Vâng”

“Sally có để lại cho cậu 1 mẫu giấy. Cô ấy đã viết nó trong trường hợp cậu gọi đến. Để tôi đọc nó cho cậu nghe. Sally đã viết: Hãy bảo cho cậu ấy rằng tôi vẫn luôn nói có những thế giới khác để ca hát. Cậu ấy sẽ hiểu.”

Tôi cảm ơn cô ấy và cúp điện thoại. Tôi hiểu Sally muốn nói gì...

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Những quy luật cuộc sống

Dù bạn thích hoặc ghét vóc dáng cơ thể của bạn thì nó sẽ là của bạn suốt cả cuộc đời.

Bạn sẽ học những bài học. Bạn sẽ làm việc từ ngày này qua ngày khác. Mỗi ngày trong ngôi trường đời đều có những bài học đang chờ bạn. Có bài học bạn thích, nhưng có những bài học bạn sẽ cho là không thích đáng hoặc ngó ngẩn. Chúng không có lỗi. Những bài học ấy là những bài học của tiến trình phát triển - 1 tiến trình của sự thử thách, sự thử nghiệm và... sai lầm. Những cuộc thí nghiệm "không thành công" sẽ luôn là 1 phần trong tiến trình ấy.

Học những bài học cuộc sống sẽ không bao giờ có điểm dừng. Vì càng sống, người ta càng khám phá ra nhiều điều mà mình chưa biết. Và mỗi bài học sẽ đến với bạn liên tiếp, trong nhiều cách thức khác nhau, muôn màu muôn vẻ...

Bạn không thể yêu hay ghét những gì thuộc về người khác trừ phi nó phản ảnh những gì bạn yêu hay ghét về chính bạn.

Bạn làm gì để cuộc đời đến với bạn? Bạn phải có tất cả những công cụ và trí thông minh mà bạn cần đến. Sự lựa chọn là của bạn. Tất cả những gì bạn cần là: nhìn, nghe và tin.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Khi tình yêu ra đi

Khi tình yêu quay lưng với bạn, bạn hãy cất tiếng cười dù gương mặt bạn có đang hằn lên nỗi đau.

Hãy khóc cho thỏa thích nếu bạn muốn, hãy ngủ thật nhiều và sau đó lãng quên. Để những ngày qua không còn gợn sóng, bạn hãy tự giúp mình ...

Chạy vòng vòng trên 1 con đường yêu kiều nào đấy với những hàng cây rợp bóng, những ngọn đèn đường sáng trong. Hay bạn có thể vặn radiô lên và nghe bài hát bạn yêu thích, hoặc nằm dài trên giường nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Bạn có thể đi tìm mua 1 món gì đấy đã được bán hạ nửa giá. Bạn sợ cô đơn thì hãy phá lệ 1 lần: "nấu cháo" điện thoại để trò chuyện với ai đó. 1 cuộc nói chuyện vui vẻ... Cười với chính mình khi có cuộc điện thoại vào giữa đêm kéo dài cả giờ đồng hồ.

Sắp đến sinh nhật của 1 người bạn, bạn hãy chọn 1 món quà ưng ý rồi gói cẩn thận - bạn sẽ nhận ra, chính bạn cũng sẽ rất thích nếu được ai đó tặng 1 quà được gói xinh xắn, đáng yêu.

Cuộc sống có những giá trị tự nhiên mà đôi lúc bạn lãng quên giữa nhịp sống bận bịu. Và khi đau khổ, người ta lại có thể được xoa dịu bởi những điều giản dị ấy...

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Hai con chó

Tối nào, cậu bé cũng vào phòng ông, ngồi tựa cằm lên đầu gối ông và hỏi đủ các câu trên trời dưới bể như bất kỳ 1 đứa bé nào. Nhưng 1 hôm, cậu bé vào phòng ông với vẻ mặt còn vương nét bực bội giận hờn.

Ông cậu bé liền bảo:

- Cháu cứ ngồi xuống và kể cho ông nghe chuyện gì xảy ra suốt ngày hôm nay.

Cậu bé ngồi thụp xuống đất, lại tựa cằm vào đầu gối ông. Cậu ngược mắt nhìn khuôn mặt nhiều nếp nhăn và phúc hậu của ông, rồi lặng lẽ khóc. Sau 1 hồi thút thít, cậu bé mới kể:

- Hôm qua bố đưa cháu vào thành phố để bố bán hàng. Bố nói nếu cháu ngoan và giúp bố gói đồ cho khách, bố sẽ mua cho cháu thứ gì cháu thích. Cháu thích rất nhiều thứ ở thành phố, vì cháu chưa vào thành phố bao giờ. Nhưng cuối cùng, cháu thấy 1 cây bút bằng kim loại sáng loáng rất đẹp, lại nhỏ gọn, nên bố mua cho cháu.

Nói đến đây, cậu bé tựa đầu vào đầu gối ông và im lặng. Ông nhẹ nhàng đặt tay lên mái tóc ram ráp của cậu bé:

- Rồi sao nữa ?

Không ngẩng đầu lên cậu bé đáp:

- Rồi cháu chờ bố đi lấy xe chở cháu về. Nhưng trong khi cháu đứng chờ, 1 bọn trẻ thành phố đi qua và thấy cháu. Chúng đi quanh và nói đủ những điều không hay, rằng cháu thật là bẩn thỉu, nhà quê và ngu ngốc nên không thể có 1 cây bút đẹp như thế. Rồi đứa lớn nhất

đẩy cháu ngã làm rơi cái bút. 1 đứa khác chộp lấy nó rồi chúng chạy mất, còn vừa chạy vừa cười – Nói đoạn, sự bức bối như trở lại, cậu bé gần giọng – Cháu ghét bọn nó !!!

Người ông, với đôi mắt nhìn thấy nhiều việc trên đời, bế cậu bé lên giường để nhìn thẳng vào mắt cậu.

Ông bảo:

- Ông cũng sẽ kể cho cháu nghe 1 câu chuyện. Có nhiều khi ông cũng cảm thấy vô cùng căm ghét những kẻ độc ác, những ai không biết hối hận, những người được hưởng quá nhiều ... Nhưng sự căm ghét thường làm chúng ta mệt mỏi chứ không bao giờ ảnh hưởng đến những người chúng ta căm ghét. Nó cũng giống như tự mình uống thuốc độc rồi ngồi ước rằng người mình ghét sẽ đau bụng mà chết. Cảm giác này hầu như ai cũng có. Như thể hai con chó rất lớn bên trong mỗi người, 1 con trắng và 1 con đen.

Con chó trắng tốt bụng và không làm hại ai nếu không ai làm ảnh hưởng đến nó. Nó chỉ vùng dậy khi có lẽ phải và có quyền được làm, và làm theo đúng cách.

Nhưng con chó đen thì luôn cáu giận. Chuyện nhỏ đến mấy cũng làm nó nổi điên nổi khùng. Nó chống lại tất cả mọi người, mọi ngày, không vì lý do gì cả. Nó không biết suy nghĩ vì sự tức giận và căm ghét trong nó quá lớn. Nhưng nó chẳng làm được gì, việc tức giận không bao giờ làm thay đổi được mọi việc.

Đôi khi, thật khó mà sống với cả hai chú chó này trong đầu óc mình, vì cả hai đều muốn làm chủ lý trí của mình.

Cậu bé háo hức nhìn ông, hỏi:

- Rồi con nào thắng, hả ông?

Người ông mỉm cười:

- Con nào ông cho ăn thì thắng.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Hạc giấy

Có những món quà thật đơn giản nhưng chứa đựng biết bao chân tình. Tôi biết 1 chàng trai đã gấp 1.000 con hạc giấy tặng người anh yêu. Mặc dù lúc đó anh chỉ là 1 nhân viên quen trong công ty, tương lai chẳng có vẻ gì xán lạn nhưng họ vẫn luôn hạnh phúc bên nhau. Rồi cho đến 1 hôm người yêu của anh nói rằng nàng sẽ đi Paris, sẽ không bao giờ còn có dịp gặp lại anh nữa. Nàng rất lấy làm tiếc nhưng rồi nỗi đau của chàng sẽ trở thành dĩ vãng. Hãy để cho nó ngủ yên trong ký ức của mỗi người.

Chàng trai đồng ý nhưng trái tim tan nát. Anh lao vào làm việc quên cả ngày đêm, cuối cùng anh đã thành lập được công ty của riêng mình. Nó không chỉ giúp anh vươn đến những điều mà trước đây vì thiếu nó mà người yêu đã rời bỏ anh, nó còn giúp anh xua đuổi khỏi tâm trí mình 1 điều gì đó của những tháng ngày xưa cũ.

1 ngày mưa tầm tã, trong lúc lái xe, chàng trai tình cờ trông thấy 1 đôi vợ chồng già cùng che chung 1 chiếc ô đi trên hè phố. Chiếc ô không đủ sức che cho họ giữa trời mưa gió. Chàng trai nhận ngay ra đó là cha mẹ của cô gái ngày xưa. Tình cảm trước đây anh dành cho họ dường như sống lại. Anh chạy xe cạnh đôi vợ chồng già với mong muốn họ nhận ra anh. Anh muốn họ thấy rằng anh bây giờ không còn như xưa, rằng anh bây giờ đã có thể tự mình tạo dựng 1 công ty riêng, đã có thể ngồi trong 1 chiếc xe hơi sang trọng. Vâng, chính anh, chính người mà trước đây con gái họ chối từ đã làm được điều đó.

Đôi vợ chồng già cứ lầm lũi bước chậm rãi về phía nghĩa trang. Vội vàng, anh bước ra khỏi xe và đuổi theo họ. Và anh đã gặp lại người yêu xưa của mình, vẫn với nụ cười dịu dàng, thăm thẳm nàng từng đem đến cho anh, như thể thời gian không bao giờ làm đổi thay nụ cười ấy, đang dịu dàng nhìn anh từ bức chân dung trên bia mộ. Cạnh cô là món quà của anh, những con hạc giấy ngày nào. Đến lúc này anh mới biết 1 sự thật: nàng đã không hề đi Paris. Nàng đã mắc phải căn bệnh ung thư và không thể qua khỏi. Nàng đã luôn tin rằng 1 ngày nào đó anh sẽ làm được nhiều việc, anh sẽ còn tiến rất xa trên bước đường công danh. Và nàng không muốn là vật cản bước chân anh đến tương lai của mình. Vì vậy, nàng quyết định xa anh. Nàng mong ước cha mẹ sẽ đặt những con hạc giấy lên mộ nàng, để 1 ngày nào đó khi số phận đưa anh đến gặp nàng 1 lần nữa, anh có thể đem chúng về bầu bạn.

nhều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Sự đấu tranh

Đôi khi, sự đấu tranh là những gì chúng ta cần trong cuộc sống.

Nếu cuộc sống để chúng ta đi qua thật suôn sẻ, chúng ta sẽ chẳng mạnh mẽ như chúng ta có thể đâu... Bạn nghĩ mà xem:

- Bạn cần sức mạnh, và cuộc sống đặt ra những khó khăn để bạn vượt qua
- Bạn cần sự thông minh, và cuộc sống đặt ra những vấn đề cho bạn giải quyết.
- Bạn cần thành công, và cuộc sống cho bạn bộ não và đôi tay để làm việc.
- Bạn cần sự can đảm, và cuộc sống đặt ra những thách thức để bạn vượt qua.
- Bạn cần sự yêu thương, và cuộc sống đưa những người khó khăn đến cho bạn giúp đỡ.
- Bạn cần sự ưu ái, và cuộc sống cho bạn cơ hội.

Bạn biết không, cuộc sống không cho bạn tất cả những gì bạn muốn, nhưng cuộc sống cho bạn tất cả những gì bạn cần.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Nghệ thuật tha thứ

Một người cứ luôn luôn bị tỉnh dậy vào buổi đêm, vì một giấc mơ cứ lặp đi lặp lại. Anh ta thấy mình bơi trong một cái hồ, bơi giỏi như một vận động viên. Tuy nhiên, cái hồ rất rộng mà chân tay anh ta thì mỏi, anh ta khó lòng bơi tới được bờ. Bỗng nhiên, cha anh ta bơi thuyền đến gần, đưa tay ra, bảo anh ta bám lấy. Anh ta nhớ lại hồi nhỏ thường bị bố mắng mỏ, thậm chí đánh đòn, nên mỉm cười khô khan và nói : “Cảm ơn bố, cứ kệ con !”.

Anh ta bơi tiếp, cố hết sức hướng về phía bờ. Rồi anh ta nhìn thấy một người khác bơi thuyền lại gần. Đó là cô em gái. Cô em gái quăng một chiếc phao về phía anh ta và bảo : “ Anh dùng phao đi !”. Nhưng nhớ lại rất nhiều lần cô em gái hỗn hào ương bướng cãi lời mình, anh ta lắc đầu và xua tay.

Sau những nỗ lực lớn lao, cuối cùng anh ta cũng vào được đến bờ. Anh ta nằm vật ra trên bãi cát ướt, sự mệt mỏi làm đầu óc trở nên lơ mơ, còn chân tay thì không cử động nổi. một đám đông người tụ tập quanh anh ta. Khuôn mặt nào anh ta cũng thấy quen. Đó là gia đình, họ hàng, bè bạn của anh. Người thì muốn đưa anh vào bệnh viện, người thì muốn đốt lửa, người thì muốn lấy bộ quần áo khô và khăn cho anh lau... Nhưng cứ khi mỗi người định làm gì, anh ta lại nhớ lại những khi con người đó đối xử không tốt với mình. Và “Không, cảm ơn”- Anh ta lại nói – “Cứ kệ tôi”. Anh gượng đứng dậy, quần áo ướt sũng, dính đầy cát, chân tay rã rời, mệt mỏi đi xa đám đông.

Sau khi liên tục nằm mơ thấy giấc mơ đó trong vòng vài đêm, anh ta liền đi hỏi bà, người duy nhất chưa bao giờ làm gì không tốt với anh, và người mà anh tin tưởng sẽ không bao giờ làm gì không tốt với anh cả.

- Bà không phải là người biết ý nghĩa của những giấc mơ – bà anh nói – Nhưng bà nghĩ cháu đang giữ trong đầu quá nhiều bực bội và hằn học.

- Bực bội ư? Hằn học ư ? Không thể thế được ! – Anh ta kêu lên - Nếu có thì cháu phải cảm thấy chứ !

Bà của anh ngồi yên và bình tĩnh đáp :

- Những cố gắng của cháu và hồ nước trong giấc mơ chính là những gì cháu đang phải cố gắng trong tâm trí cháu. Cháu cần sự giúp đỡ, cháu muốn được quan tâm, nhưng cháu thấy không ai đủ tốt cho cháu tin tưởng. Cháu đã bơi được tới bờ một lần, nhưng còn những lần khác thì sao ? Sự tha thứ không phải là những điều mà chúng ta làm cho người khác, mà chúng ta làm cho chính chúng ta đấy thôi. Vì khi chúng ta không tha thứ, có phải là chúng ta đã xây dựng trong tâm trí mình những bực bội và tức giận ngày càng lớn đó không ?

Có một câu nói : “Bạn không phải là người hoàn hảo, nên bạn cũng có những sai lầm. Nếu bạn tha thứ những sai lầm của người khác đối với bạn, bạn cũng sẽ được những người khác tha thứ những sai lầm của bạn”.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Những trái tim nhỏ

Cậu bé nằm vùi trên giường. Nó buồn bã nghĩ đến căn bệnh của mình. Hơn một năm rồi nó chưa rời khỏi chiếc giường. Cuộc sống như ngưng đọng lại giữa bốn bức tường. Nó nhìn lên trần nhà, vẫn một màu vôi vôi tri. Nó ước ao được chạy nhảy như bao đứa trẻ khác và suy nghĩ về những ước mơ của mình trước đây... Nó sẽ là một thủy thủ giỏi và được tới mọi miền trên thế giới để khám phá những điều kỳ diệu của cuộc sống... Nhưng không được nữa rồi, đôi chân nó không còn cử động bình thường. Tháng ngày trôi qua, niềm hy vọng, mơ ước cứ nhỏ dần và nước mắt lăn dài trên gò má nó... Cho đến một sáng kia, nó ngạc nhiên khi nghe tiếng lích chích của bầy sẻ nâu trên mái nhà. Qua khe cửa, nó nhìn thấy những đốm trắng nhảy múa lung linh. Nó nhích dần ra mép giường một cách khó nhọc và mở toang cửa sổ. Chao ôi! Thật kỳ diệu, cả một khu vườn hoa rực rỡ và ánh nắng ấm áp của mùa xuân ùa vào phòng. Những con sẻ nâu đang say sưa với bầy đàn bằng tiếng ríu ran, ríu rít đến kỳ lạ. Thì ra cuộc sống bên ngoài tươi đẹp ở ngay đây chứ đâu cần phải băng qua các đại dương xa xôi, thế mà nó chưa được khám phá. Nó cất tiếng hát hòa cùng đàn sẻ nâu và đôi mắt rạng ngời những tia hy vọng.

Nhiều năm sau, khi đã trở thành một giọng ca tài danh và dẫu phải ngồi trên xe lăn, cậu vẫn nhớ đến điều kỳ diệu của ngày xưa và không bao giờ quên nhắc đến tiếng lích chích của loài chim sẻ nâu. Đôi khi, những giấc mơ của chúng ta vì một lý do nào đó không thể

thực hiện được. Bạn đừng vội buồn nản. Vì cuộc sống quanh bạn vẫn còn nhiều điều thú vị khác. Khi nhận ra điều này, bạn sẽ khám phá ra khả năng tiềm tàng mới của mình. Mỗi con người có thể làm tốt không phải duy nhất một việc. Điều quan trọng là nhận ra cuộc sống trong hoàn cảnh nào cũng có ý nghĩa.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Những lâu đài trên cát

Mặt trời rực rỡ. Trên bờ biển, một cậu bé cầm cúi xúc cát đổ vào chiếc xô nhỏ đặt bên cạnh. Khi chiếc xô đầy cát, cậu bé úp ngược nó xuống mặt cát. Nhấc chiếc xô ra và cậu bé đã có một toà nhà tròn xoay bằng cát. Tuy nhiên, trí tưởng tượng của một cậu bé không chỉ dừng lại ở một ngôi nhà hình tròn. Cậu bé đào những rãnh nhỏ xung quanh ngôi nhà làm hào bảo vệ. Những chiếc nắp chai và vỏ ốc trở thành những người lính gác còn những que kem trở thành cây cầu nối những tòa nhà với nhau. một tòa lâu đài thực sự của một chàng hoàng tử khôi ngô trong truyện cổ tích.

Cách đó rất xa, thành phố đông đúc, không khí ồn ào, xe cộ như mắc cửi. một người đàn ông đang làm việc trong văn phòng. Ông xếp lại các chồng giấy tờ trên bàn làm việc, trao đổi vài câu qua điện thoại, rồi lại gõ máy tính. Khuôn mặt ông sáng lên vì đạt được kết quả tốt đẹp: hợp đồng được ký kết và thu nhiều lợi nhuận. Hàng ngày ông đều đến nơi làm việc, lập những kế hoạch, dự đoán tình hình thị trường. Có những người lính gác, có tiền lương, có lợi nhuận, và công ty cũng là một tòa lâu đài mơ ước trong đó ông ấy là một vị vua điều hành tất cả.

Hai người cùng đang xây dựng những lâu đài của mình. Họ có rất nhiều điểm giống nhau: đạt được những kết quả mà đối với họ là tốt đẹp từ những cố gắng rất nhỏ. Họ đều say mê và kiên trì. Đối với mỗi người, tòa lâu đài mình đang xây dựng đều có ý nghĩa thật đặc biệt và rất quan trọng.

Tuy nhiên, khi thủy triều lên, cậu bé không hề ngạc nhiên hay lo sợ gì cả. Cậu nhảy lên trên những ngọn sóng, vỗ tay reo mừng và cười toe toét khi thấy những con sóng cuốn toà lâu đài vào biển cả. Cậu bé hoàn toàn bình thản. Cậu cầm xẻng và xô ra về vì biết rằng thủy triều đã cuốn cát ra biển, và rằng sáng mai cậu sẽ lại xây được một ngôi nhà mới đẹp hơn.

Nhưng những người lớn thường không như vậy. Khi những khó khăn đến, họ coi đó là một điều thật tệ hại chứ không bình thường như thủy triều những lúc hoàng hôn. Họ thường chán nản đến mức không nghĩ rằng vào sáng hôm sau thủy triều sẽ rút và chúng ta lại có thể bắt đầu xây một cái gì đó khác đẹp hơn, tốt hơn.

Có lẽ đó là một trong những điều mà chính người lớn lại phải học từ trẻ em.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Tờ giấy trắng

Có một lần, tại một trường trung học, ngài hiệu trưởng đến gặp các em học sinh để nói chuyện. Trong khi nói, ông giơ lên cho các em thấy một tờ giấy trắng, trên đó có một chấm tròn đen ở một góc nhỏ, và hỏi:

- Các em có thấy đây là gì không?

Tức thì cả hội trường vang lên:

- Đó là một dấu chấm.

Ngài hiệu trưởng hỏi lại:

- Thế không ai nhận ra đây là một tờ giấy trắng cả ư?

Và ngài kết luận:

- Thế đấy, con người luôn luôn chú ý đến những lỗi nhỏ nhất, mà quên đi tất cả những phẩm chất tốt đẹp còn lại. Khi phải đánh giá một sự việc, hay là một con người, thầy mong các em sẽ chú ý đến tờ giấy trắng nhiều hơn là những vết bẩn có trên nó.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Cho và nhận

Một hôm, một sinh viên trẻ có dịp đi dạo với giáo sư của mình. Vị giáo sư này vẫn thường được các sinh viên gọi thân mật bằng tên "người bạn của sinh viên" vì sự thân thiện và tốt bụng của ông đối với học sinh.

Trên đường đi, hai người bắt gặp một đôi giày cũ nằm giữa đường. Họ cho rằng đó là đôi giày của một nông dân nghèo làm việc ở một cánh đồng gần bên, có lẽ ông ta đang chuẩn bị kết thúc ngày làm việc của mình.

Anh sinh viên quay sang nói với vị giáo sư: "Chúng ta hãy thử trêu chọc người nông dân xem sao. Em sẽ giấu giày của ông ta rồi thầy và em cùng trốn vào sau những bụi cây kia để xem thái độ ông ta ra sao khi không tìm thấy đôi giày."

Vị giáo sư ngăn lại: "Này, anh bạn trẻ, chúng ta đừng bao giờ đem những người nghèo ra để trêu chọc mua vui cho bản thân. Nhưng em là một sinh viên khá giả, em có thể tìm cho mình một niềm vui lớn hơn nhiều nhờ vào người nông dân này đây. Em hãy đặt một đồng tiền vào mỗi chiếc giày của ông ta và chờ xem phản ứng ông ta ra sao."

Người sinh viên làm như lời vị giáo sư chỉ dẫn, sau đó cả hai cùng trốn vào sau bụi cây gần đó.

Chẳng mấy chốc người nông dân đã xong việc và băng qua cánh đồng đến nơi đặt giày và áo khoác của mình. Người nông dân vừa mặc áo khoác vừa xỏ chân vào một chiếc giày thì cảm thấy có vật gì

cứng cứng bên trong, ông ta cúi xuống xem đó là vật gì và tìm thấy một đồng tiền. Sự kinh ngạc bàng hoàng hiện rõ trên gương mặt ông. Ông ta chăm chú nhìn đồng tiền, lật hai mặt đồng tiền qua lại và ngắm nhìn thật kỹ. Rồi ông nhìn khắp xung quanh nhưng chẳng thấy ai. Lúc bấy giờ ông bỏ đồng tiền vào túi, và tiếp tục xỏ chân vào chiếc giày còn lại. Sự ngạc nhiên của ông dường như được nhân lên gấp bội, khi ông tìm thấy đồng tiền thứ hai bên trong chiếc giày. Với cảm xúc tràn ngập trong lòng, người nông dân quì xuống, ngước mặt lên trời và đọc to lời cảm tạ chân thành của mình. Ông bày tỏ sự cảm tạ đối với bàn tay vô hình nhưng hào phóng đã đem lại một món quà đúng lúc, cứu giúp gia đình ông khỏi cảnh túng quẫn, người vợ bệnh tật không ai chăm sóc và đàn con đang thiếu ăn.

Anh sinh viên lặng người đi vì xúc động, nước mắt giàn giụa. Vị giáo sư lên tiếng: "Bây giờ em có cảm thấy vui hơn lúc trước nếu như em đem ông ta ra làm trò đùa không?" Người thanh niên trả lời: "Giáo sư đã dạy cho em một bài học mà em sẽ không bao giờ quên. Đến bây giờ em mới hiểu được ý nghĩa thật sự của câu nói mà trước đây em không hiểu: "Cho đi là hạnh phúc hơn nhận về".

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Cánh én báo tin vui

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, cô bé đang xây những toà lâu đài cát trên bãi biển. “Cháu chào chú!”, cô bé ngược đôi mắt xanh thăm như mặt đại dương nhìn tôi.

Tôi chỉ gật đầu, không muốn bị một đứa trẻ con lảng nhãng bám theo. “Cháu đang làm thợ xây. Chú thử mà xem. Cát mịn thích lắm”, cô bé rủ rê. Xiêu lòng bởi ánh mắt và giọng nói thân thiện của cô bé, tôi đưa tay tháo dép. Đúng lúc đó một con chim nhỏ ở đâu bay tới, lượn trên đầu chúng tôi, miệng líu ríu vui tai. “Chắc có tin vui đấy!”, cô bé nói. “Cái gì?”, tôi ngỡ ngàng. “Mẹ cháu bảo chim én biển mang tin vui tới cho mọi người”, cô bé giải thích.

Con chim bay dọc theo bãi cát và mất hút. “Thế là vĩnh biệt niềm vui, chào mi sự đau khổ!”, tôi lẩm bẩm. Tôi đang trong tâm trạng chán nản. “Chú tên gì vậy?”, cô bé hỏi. “Chú là Ruth, Ruth Peterson. Thế còn cháu?” “Tên cháu là Wendy, cháu lên 6 tuổi rồi.

Những tuần tiếp theo qua đi với bao nhiêu điều bực bội và thất bại trong công việc, thêm vào đó mẹ tôi đang ốm mà tôi không thể trở về thăm được.

Nhìn mặt trời hừng đỏ nơi đường chân trời tôi ước ao “Gía có chú én biển nào đem tin vui đến với mình ...” .

Lái xe ra chỗ hôm trước, tôi đi lại trong làn gió biển lạnh, ngóng chờ tiếng líu ríu báo tin vui “Chú có chuyện không vui phải không”, tiếng trẻ con vọng lại từ sau lưng tôi. “Không”, tôi hơi bực bội vì bị một đứa trẻ bắt quả tang, “Chú cháu mình chơi cái gì đi, đồ chữ nhé?”.

“Cháu không biết chơi”, cô bé bật cười và đáp bằng một giọng vô tư, vui vẻ. “Vậy mình đi dạo vậy. Nhà cháu ở đâu?” “Ở đằng kia”, cô bé trở tay về phía một ngôi nhà gỗ dùng để nghỉ mùa hè.

“Lạ thật, hiện đang tiết đông kia mà”, tôi thầm nghĩ. “Cháu học trường nào?”, tôi hỏi tiếp. “Cháu không đi học. Mẹ cháu bảo đang kỳ nghỉ”. Trong lúc chú cháu tôi dắt tay nhau đi dọc bờ biển, nhìn cô bé lú lo, tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn. Bất giác tôi mỉm cười.

Ba tuần sau, trong trạng thái gần như hoảng loạn, tôi gặp lại Wendy. Tình thật nếu bữa đó tôi gặp được mẹ của Wendy, tôi đã yêu cầu bà giữ cô bé trong nhà, thế nhưng Wendy vẫn chỉ có một mình trên bãi cát. “Hôm nay chú muốn ở đây một mình”, không quay mặt lại, tôi nói với cô bé đang tiến lại gần. “Sao vậy, chú?”, Wendy hỏi. “Sao nữa?”, tôi quay người lại và hét lên, “Vì mẹ chú mất chứ sao nữa”. Ngay lập tức tôi hối hận. Tại sao mình lại nói chuyện này với một đứa trẻ con!

“Vậy hôm nay là ngày buồn của chú”, cô bé khẽ thì thào. “Phải. Hôm nay, hôm qua, ngày mai và mãi mãi”. “Thế có đau không?”. “Cái gì đau?”, tôi ngạc nhiên. “Khi mẹ chú chết ấy”. “Tất nhiên rồi”, tôi đáp bằng giọng rồi leo lên xe rồ máy.

Một tháng sau, tôi quay trở lại bãi biển. Không thấy bóng dáng Wendy đâu. Cảm thấy mình có lỗi, tôi tới gõ cửa căn nhà cô bé đã chỉ.

Mở cửa cho tôi là một phụ nữ còn trẻ có mái tóc màu mật ong. “Thưa bà, tôi là Ruth Peterson. Hôm nay không thấy cháu Wendy ngoài bãi nên tôi ghé qua. Cháu có nhà không, thưa bà?”. Mời tôi vào nhà xong người phụ nữ nói: “Cháu nó nhắc tới anh nhiều, tôi cũng dặn cháu là đừng làm phiền anh. Nếu quả cháu có làm điều gì

không phải,xin anh tha thứ”.

“Bà đừng hiểu lầm. Wendy là đứa trẻ rất đáng yêu. Cháu đâu, thưa bà?”. “Wendy qua đời tuần trước. Chắc nó không nói với anh là nó bị bệnh bạch huyết cầu”, người phụ nữ nghẹn ngào.

Tôi cảm lạnh,hai tay bấu chặt thành ghế.Tôi thấy khó thở.

“Hình như cháu nó có để lại cho anh một vật gì đó...Anh có thể chờ tôi một lát được không?”

Tôi thẫn thờ gật đầu.

Trong lúc mẹ Wendy lục lọi gì đó trên giá sách,tôi cố lấy lại tỉnh táo. Mẹ Wendy trao cho tôi một bì thư,trên đề “GỎI CHÚ P.” viết nắn nót bằng thứ chữ xiêu vẹo của trẻ con.

Bên trong là một bức tranh tô chì màu. Bãi cát vàng, biển xanh và một chú én biển màu nâu. Phía dưới là dòng chữ: “Con én này mang tin vui đến cho chú”.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Nụ hôn trên chuyến tàu

Chiếc tàu tôi đang đi ghé vào một ga nhỏ. Lúc ấy đã gần sáng và trời vẫn đầy sao. Không khí lạnh cóng ủa vào toa khi tàu dừng và mở cửa đón khách. Toa tôi có thêm hai người nữa, một người đàn ông và một cậu bé.

Cậu bé phải mất một lúc mới ngồi được vào chỗ của mình sau khi len qua nhiều hàng chân người lớn. Trong khi cha cậu bé lại ngồi cạnh cửa sổ, giữa những người trông ngái ngủ, khó tính và mệt mỏi sau một đêm không được ngủ đầy giấc. Khi tàu bắt đầu vào đường hầm, cậu bé trượt khỏi chỗ và tôi cảm thấy tay cậu chống vào đầu gối tôi. Nghĩ rằng cậu bé muốn đứng dậy, tôi nâng đầu gối lên một chút. Cậu bé rướn người lên, có lẽ muốn nói gì đó với tôi. Tôi cúi xuống để nghe nhưng bất ngờ thay, cậu bé hôn vào má tôi một cái!

Lúc đó tàu ra khỏi đường hầm. Rồi cậu bé ngồi lại vào chỗ của mình và ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ. trông cậu rất hạnh phúc. Tôi thật sự ngạc nhiên. Sao cậu bé lại hôn một người lớn không hề quen biết trên tàu nhỉ? Tôi còn ngạc nhiên hơn nữa khi cứ thỉnh thoảng, cậu bé lại đứng lên, hôn vào má những người lớn ngồi cạnh cậu, từng người một.

Bối rồi, chúng tôi nhìn về phía người đàn ông. Cha cậu giải thích:

- Cháu nó rất hạnh phúc vì khoẻ mạnh trở lại và được sống. Cháu đã ôm nặng rất lâu rồi!

Chuyến tàu dừng ở ga cuối. Người đàn ông và cậu bé hoà mình vào đám hành khách. Tôi vẫn còn cảm giác cái hôn của cậu bé trên má,

cái hôn làm tôi hạnh phúc và cả bắn khoăn nữa. Liệu có bao nhiêu người trưởng thành trao cho nhau những cái hôn để chia sẻ niềm vui được sống? Cậu bé đã không chỉ chia sẻ với tôi một cái hôn ngọt ngào mà còn cả những băn khoăn muốn nhắn gửi: đừng để bản thân mình "chết" trước khi tim ngừng đập!

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Câu lạc bộ những hòn đá

Hồi đó tôi mới học lớp hai. Tôi chú ý đến một mẫu tin trên báo nói về cuộc sống vạ vật của những người lang thang trên đường phố. Và đó cũng là lần đầu tiên tôi biết rằng không phải ai cũng được ngủ trên giường, có những người đã chết vì giá lạnh sau một đêm co ro ngoài bệ cửa.

Ngay lúc ấy tôi quyết định sẽ thành lập một câu lạc bộ nhằm kiếm tiền giúp đỡ những người như họ. Ban đầu, câu lạc bộ của tôi chỉ có 5 người tham gia, chủ yếu là bạn thân của tôi. Mọi người đều thờ ơ với CLB bởi nghĩ đó chỉ là trò rỗi hơi mảymaya chíp. Nhưng tôi vẫn quyết tâm đi vận động từng người tôi gặp. Mãi rồi cũng có được 20 người hưởng ứng.

CLB của chúng tôi tên là Rock Club (CLB Hòn đá). Hoạt động của nó rất đơn giản: vẽ hình lên những hòn đá và đem bán. Chúng tôi vẽ đủ thứ, từ các con vật, hoa lá đến những logo của một đội bóng rổ được yêu thích... Người mua chủ yếu là các thầy cô giáo. Họ bày lên bàn làm việc hoặc trong tủ như một thứ đồ chơi. Mỗi hòn đá bán được khoảng 5cent hoặc một0 cent, chỉ những hòn thật to thì mới bán được khoảng hai mươi cent.

Đến gần lễ Giáng sinh, câu lạc bộ kiếm được tổng cộng 33 đôla từ chuyện bán đá. Và chúng tôi quyết định gửi số tiền này đến hội bảo

vệ những người vô gia cư ở địa phương.

Mẹ chở tôi đến ngôi nhà tạm trú của những người vô gia cư để ủng hộ số tiền. Vừa đến nơi, tôi đã nhìn thấy rất nhiều người mặc quần áo nhem nhuốc đứng ngồi ngoài cửa. Tôi đề nghị người quản lí đưa đi xem qua một lượt. Cảnh trong bếp còn khủng khiếp hơn. Mấy chục cái bàn bần thiu lở loét xếp dọc ở đó với cả một hàng dài người xếp hàng chờ lấy khẩu phần ăn của mình. Thức ăn cho họ chắc chắn chẳng ngon lành gì lắm nhưng họ ăn như chưa bao giờ được ăn vậy. Tôi cảm thấy xấu hổ về thói biếng ăn của mình!

Khi ra về, tôi nhìn thấy một người đàn ông mặc chiếc áo màu xanh rêu cũ kĩ đang buộc những dải vải đỏ hoen ố rách rưới lên cây thông còi cọc sát tòa nhà. Có lẽ đây là cây thông Noel của họ. Ngay cả những người nghèo khổ nhất cũng vẫn đón Noel theo cách của họ. Tôi chụp ảnh người đàn ông đó và gửi cho một tòa soạn báo với hi vọng nhắc nhở mọi người hãy dành sự quan tâm cho những con người kém may mắn này, không chỉ ngày lễ tết mà tất cả các ngày trong năm.

Khoảng một tuần sau, có một phóng viên và phóng viên ảnh đến trường tôi để chụp ảnh và viết bài về CLB của chúng tôi. Báo ra hai ngày sau đó gây một tiếng nổ trong lương tâm của những người sống trong thành phố. Trường học của chúng tôi bắt đầu chú ý đến câu lạc bộ. Các thầy cô khởi xướng một chương trình giúp đỡ tại học sinh chúng tôi trong các hoạt động vì người nghèo.

Các bạn thấy không, chỉ bắt đầu từ những hòn đá đơn giản nhưng ảnh hưởng của nó lại không đơn giản chút nào. Tôi hiểu ra rằng:

Bạn và tôi, không ai quá trẻ để làm nên một điều khác biệt. Vấn đề là chúng ta đã bắt đầu chưa?

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Chú Bé Và Con Sò Nhỏ

Ở ngôi làng kia có một chú bé tuổi độ 16. Chú là một chú bé thông minh, tốt bụng, có những suy nghĩ khá sâu sắc so với lứa tuổi của chú. Thế nhưng, chú lại thiếu lòng tin và hay buồn rầu, chú luôn cảm thấy mình thiếu bạn...

Một ngày kia, như thường lệ, chú lại cảm thấy buồn chán và không có chuyện gì làm, chú lang thang một mình dọc theo bờ biển, lẩm bẩm tự than với mình :

-Chán quá đi...Ta buồn chẳng hiểu vì sao ta buồn? Chẳng có ai hiểu ta! Chẳng có ai làm bạn với ta và thật sự coi ta là bạn...!!!

Vô tình chú giẫm phải vật gì đó dưới chân. Cuối xuống xem, chú thấy đó là một con sò nhỏ có lớp vỏ rất đẹp với nhiều màu sắc. Chú thờ ơ bỏ nó vào túi dự định đem về nhà chơi và định đi tiếp. Thình lình, con sò bỗng cất tiếng nói :

-Bạn ơi...Hãy thả tôi về với biển...Hãy giúp tôi trở về với nơi sinh ra mình...Có thể tôi không có gì để tặng lại bạn, nhưng tôi sẽ cho bạn một lời khuyên...!!!

Cậu bé vừa ngạc nhiên, vừa sợ hãi, lại vừa thích thú. Nhìn con sò, cậu nói :

-Được thôi, ta sẽ thả bạn về với biển, nhưng...hãy cho ta một lời khuyên trước đi...Ta đang buồn chán vì không có bạn bè đây!

Con sò cất tiếng trả lời bằng một giọng nói chậm rãi, nhẹ nhàng :

-Bạn hãy nhìn những hạt cát dưới chân bạn và nắm một nắm cát đầy đi. Bạn biết không, nắm cát trong lòng bàn tay của bạn cũng

giống như bạn bè của bạn vậy. Những hạt cát quá xa lòng bàn tay bạn sẽ theo kẻ hở giữa những ngón tay bạn mà rơi ra ngoài. Nếu bạn càng siết chặt bàn tay thì chúng càng rơi ra nhiều hơn. Chỉ có những hạt cát nằm giữa lòng bàn tay bạn, được giữ chặt trong đó mới còn lại mà thôi. Đó chính là những người bạn thân thiết mà chúng ta thật sự cần, những người bạn này sẽ ở lại với ta dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Nhưng, bạn thấy đó, những hạt cát này rất ít và dễ dàng rơi ra nếu ta không biết giữ gìn. Hãy đem chúng về và ngắm trong những vỉ màu đẹp nhất. Hãy giữ gìn và nâng niu chúng bằng tình cảm của mình. Chúng sẽ ở bên cạnh bạn và không rời xa đâu. Tôi chỉ có thể khuyên bạn như vậy thôi...

Chú bé im lặng, thả con sò về lại với lòng biển xanh bao la mà không nói lời nào...Chú còn mãi suy nghĩ về những điều con sò nhỏ nói...

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Để cuộc sống đơn giản hơn

Nếu so sánh với thế hệ trước, bạn sẽ thấy cuộc sống của mình ngày càng nhiều lo toan bận bịu và muôn vàn điều rắc rối. Để đơn giản hơn, bạn hãy làm theo những lời khuyên dưới đây:

Sắp xếp mọi thứ theo thứ tự ưu tiên hợp lý

Muốn cuộc sống đơn giản, hãy loại bỏ những thứ không quan trọng và cần thiết. Hãy viết ra giấy tất cả những việc bạn cần làm mỗi ngày, xếp loại theo thứ tự A, B, C, D (A: rất cần thiết và có nhu cầu, B: cần thiết, C: có nhu cầu, D: không cần thiết và không có nhu cầu). Sau khi phân loại, sắp xếp theo từng nhóm như vậy, bạn sẽ biết mình cần phải làm gì trước và không nên làm gì.

Quảng bớt những thứ thừa thãi

Trên đầu giường bạn để rất nhiều sách những chẳng bao giờ bạn có thời gian để đọc hết tất cả, hoặc ngày nào bạn cũng mua cả chồng báo nhưng chỉ đọc nửa số đó. Như vậy, chính là bạn đang làm rườm rà cuộc sống của mình rồi. Tất cả những thứ thừa thãi đều lôi kéo sự chú ý của bạn, hãy cất bớt đi và sắp xếp mọi thứ cho ngăn nắp.

Học cách sử dụng tiền bạc

Gánh nặng cơm áo thường chiếm hết thời gian, tâm trí của bạn, tiết kiệm là cách giúp giảm bớt mọi lo lắng. Khi đã dành được một số vốn nhất định, bạn không phải quá lo lắng chạy vạy, lệ thuộc vào

công việc mỗi ngày. Khi ấy, bạn có thêm thời gian cho những việc thực sự có ý nghĩa đối với chính mình.

Tìm cách đơn giản hóa công việc

Thay vì dành cả giờ đồng hồ để cặm cụi giặt quần áo, bạn hãy sắm một chiếc máy giặt. Số tiền bạn bỏ ra chẳng thấm thía gì so với thời gian dùng để giặt quần áo. Trong những ngày quá mệt mỏi, bạn đừng tự hành hạ mình thêm bằng những công việc lặt vặt trong nhà. Một ngày không lau chùi nhà cửa cũng chẳng hại gì đến cuộc sống của mình cả.

Chú ý đến những giá trị bên trong

Theo các nhà tâm lý, điều kiện để có hạnh phúc chỉ gói gọn trong vài điều đơn giản: đủ ăn, có một mái nhà, những người thân và một công việc thích hợp. Thế nhưng, bạn tự biến mình thành kẻ bất hạnh khi cố chạy theo những giá trị vật chất bên ngoài, tiền không thể giúp mua được hạnh phúc. Hãy tìm ra ý nghĩa trong mỗi công việc, đó chính là hạnh phúc bền vững.

Hãy tự biểu mình một ngày nghỉ đúng nghĩa

Suốt cả tuần, bạn đã dành cho công việc. Ngày nghỉ cuối tuần, bạn hãy nghỉ ngơi thực sự, đây là khoảng thời gian cần thiết để tái tạo năng lượng và sức lao động. Bạn nên cảnh giác với tên trộm thời gian nguy hiểm là công việc nhà. Chỉ cần chú ý không bày bừa mỗi ngày là bạn sẽ tiết kiệm được thời gian đáng kể để nghỉ ngơi. Nên phân chia công việc đồng đều cho các thành viên trong nhà.

Truyền hình không phải lúc nào cũng tốt

Nếu trung bình mỗi ngày, bạn mất 4 giờ để xem tivi, một tuần bạn sẽ lãng phí một ngày nghỉ. Nghỉ xem phim một ngày thì cuộc sống của bạn cũng chẳng tổn hại gì. Vì vậy, ngoại trừ những tin tức giúp ích cho công việc, bạn nên cắt bỏ các chương trình còn lại. Hãy đặt vô tuyến ở một chỗ ít điều kiện thoải mái. Đây là một mẹo khá hiệu quả giúp bạn cắt cơn nghiện truyền hình.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Người vun đắp ước mơ

Lần đầu tôi gặp cô George là trong một căn phòng nhỏ vốn chỉ dành cho một thầy một trò, nhưng sau đó nhà trường lại đưa cả bốn cậu học trò chúng tôi vào học chung lớp. Trong bốn người thì có ba người xe lăn và một phải chống nạng. Cậu bạn chống nạng thì hầu như mù, còn lại một cậu với một vết thương do đạn bắn vào đầu, một bị loạn dưỡng cơ và một bị bại não.

Tôi chính là người mắc bệnh bại não. Mỗi khi tôi cất tiếng, cô giáo cứ trêu giọng tôi nghe giống như tiếng một con bò đang rống lên gọi bạn. Mỗi người chúng tôi có những nhu cầu về học vấn và tình cảm khác nhau, người thì chuẩn bị vào đại học, người lại chuẩn bị đón nhận cái chết.

Cô giáo tôi trạc 50 tuổi, bé nhỏ, chỉ cao khoảng hơn một,5 m một chút. Tóc cô đã điểm hoa râm và đến cuối năm học tôi thấy trên mái tóc cô đã xuất hiện thêm thật nhiều sợi bạc. Cô có làn da nâu và giọng nói trong trẻo. Cô nói rất nhanh, và trước khi dứt lời không bao giờ cô quên hỏi một câu: "Các em hiểu chứ?"

Buổi học đầu tiên cô vui vẻ chào chúng tôi: "Chào các em. Phòng học này hơi chật đối với bốn em, nhưng cô nghĩ chúng ta vẫn học tốt được thôi. Trường học kiểu này là trường đầu tiên ở bang Nebraska, vì thế chúng ta là những người tiên phong. Mà những người tiên phong thì luôn phải chấp nhận vài khó khăn. Ở đây đa số các em đều biết nhau rồi, chỉ trừ Bill và David. David, đây là bạn Bill, Bill bị bại não. Lúc em chuyển đến đây thì Bill phải nghỉ học vì khi ấy

trường này chưa mở lớp cho học sinh trung học. Bill này, David đã được thay tim ở Hawai. Bạn ấy bị bệnh loạn dưỡng cơ. Đến ngày 6 tháng 5 này David sẽ tròn một 9 tuổi. Chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho bạn ấy và mời cả các bạn gái đến khiêu vũ nữa".

Tôi tự hỏi không biết cô có hiểu bệnh loạn dưỡng cơ nghĩa là thế nào không. Tôi biết chắc chắn David không sống được đến ngày sinh nhật tiếp theo của mình. So với những người mắc bệnh này thì David đã được ăn mừng tiệc sinh nhật của mình nhiều hơn bất kỳ ai khác. Phổi của David cũng đã nhiễm bệnh, nghĩa là chỉ mỗi việc thở thôi cũng đòi hỏi bạn ấy phải cố gắng hết sức.

Rồi cô giáo mới đầy nhiệt tình và lý tưởng của chúng tôi tiếp lời: "Cô luôn đặt nhiều kỳ vọng vào tất cả các em. Các em hiểu chứ!"

Khi tôi đang phân loại đá để làm bài tập địa lý, cô nhẹ nhàng đến bên tôi, ngồi xuống và thào thì: "Cô nghe nói em đã theo học vài khóa hàm thụ với trường Nebraska ở Lincoln nhưng trong ba năm vừa rồi không tiến triển được bao nhiêu. Cô biết những khóa học đó rất khó khăn và tốn thời gian, nhưng em đừng lo cô sẽ giúp em. Nhất định đến mùa xuân tới chúng ta sẽ tốt nghiệp trong vinh dự. Nếu em không ngại thì cô sẽ đút cho em ăn trưa nhé? Em có muốn hỏi gì không?"

Tôi nắn nót viết từng chữ trên tấm bảng đeo trên cổ mình: "Em sợ là David không sống đến ngày sinh nhật bạn ấy đâu. Phổi của David yếu quá rồi, mà mùa đông thì khắc nghiệt với tất cả mọi người."

"Cô và em biết điều đó, nhưng David không biết. Mà em muốn có tấm bằng tốt nghiệp đến thế nào thì David cũng muốn có bánh sinh nhật y như vậy." Cô George đã làm đúng lời hứa. Tôi đã hoàn thành bài vở ở các môn học cũ của mình và bắt đầu học những lớp mới với một tốc độ chóng mặt. Nhưng David cứ yếu dần trong suốt kỳ

ngủ lễ. Bạn ấy không dám đi ngủ vì sợ mình sẽ không bao giờ thức dậy nữa. Vì thế cô giáo để bạn ngủ trong lớp và an ủi: "Em đừng lo, bệnh viện ở ngay bên kia đường. Nếu phải đến đó thì chúng ta chỉ mất 5 phút thôi, vì thế lớp học này là nơi an toàn nhất đối với em!"

một lần David bị ngạt thở và cô phải xoa bóp ngực cho bạn suốt một buổi chiều. Vừa làm, cô vừa nói với cô y tá đứng bên với bình dưỡng khí: "David đang giúp tôi luyện tập thể lực để chơi tennis. Nếu bác sĩ thấy một phụ nữ cao một mét rưỡi ngoài sân tennis, bắt tay nổi lên thì người đó chính là tôi đấy. Tập luyện thể này thật là thích. Cô không ganh tỵ với tôi chứ?"

một hôm khi đang thảo luận về môn lịch sử thể giới của tôi, cô nói: "Khi cô dạy hai bạn kia, cô không thể chăm sóc David được. Em giúp cô trông chừng bạn David được không Bill! Nếu đột nhiên bạn ấy quy xuống, em nhớ báo cho cô biết ngay bằng tiếng bò rống gọi bạn của em nhé? Trông bạn ấy không được khỏe lắm phải không? Nhưng chúng ta sẽ giữ bạn ở trường càng lâu càng tốt. Ít ra thì mẹ David cũng không phải trông nom David khi bạn ấy ở đây. Nếu may mắn chúng ta có thể hoàn thành môn lịch sử này vào tháng 3. Môn học này khô khan quá, chắc em đã chán lắm rồi, vì chính cô cũng chán nó lắm rồi!"

Thế rồi, cứ mỗi lần thở hỗn hển để lấy không khí, David lại nhìn tôi với vẻ biết ơn và xúc động: "Mình không sao đâu, Bill ạ. Mình không sao. Cảm ơn cậu đã săn sóc cho mình."

Thật may là chưa bao giờ tôi phải dùng đến tiếng bò rống gọi bạn của mình. Tuy nhiên, những buổi học giúp cô trông chừng David đã giúp tôi trưởng thành hơn rất nhiều. Tôi dần hiểu được mong muốn được sống của bạn ấy. Nhìn thấy bạn đấu tranh cho từng hơi thở của mình, tôi đột nhiên hiểu ra giá trị và ý nghĩa cuộc sống. Vì thế

mỗi khi phải làm bài tập tôi cũng không lười biếng nữa, bởi ít nhất thì tôi cũng được học hành mà không phải lo lắng về từng hơi thở của mình, không phải nơm nớp lo sợ rằng cuộc sống của mình đang bị đe dọa và tính từng giờ. Tôi nghĩ đó chính là bài học mà cô giáo muốn dạy cho tôi.

Ngày một0 tháng 4 là ngày cuối cùng của David ở trường. Đêm ấy bệnh của David trở nặng. David được đưa ngay vào bệnh viện, ở đó có máy trợ tim giúp bạn ấy thở dễ dàng hơn.

Ngày một5 tháng 4 năm một975, tôi định vào bệnh viện thăm David sau giờ học, nhưng sáng hôm ấy tôi thấy một mẫu giấy để cạnh máy đánh chữ của mình với nét chữ quen thuộc của cô: "Tối nay em đừng đến bệnh viện. David đã mất trong giấc ngủ đêm qua. Cô không muốn các em khác biết vì hôm nay trường ta đi xem xiếc và cô nghĩ không nên phá hỏng niềm vui của các bạn. Chúng ta sẽ cùng khóc thương David. Cô George."

Mặc dù cô đã không biến được ước mơ sống đến sinh nhật thứ một9 của David thành sự thực (Chúa biết cô đã cố gắng đến mức nào!), nhưng cô đã biến giấc mơ tốt nghiệp trung học của tôi thành hiện thực.

Khi tôi ngồi trên bục trao bằng vào một buổi tối tháng 5 ấm áp năm một976 và lắng nghe bài hát "Ước mơ không thể thành hiện thực", tôi cảm thấy từng lời bài hát đều như được viết cho người phụ nữ bé nhỏ đang âu yếm và tự hào ngắm tôi nhận bằng tốt nghiệp, bởi vì cô đã dám mơ giấc mơ không thể thành hiện thực, và cô đã biến giấc mơ ấy thành hiện thực.

nhieu tác giả

Quà tặng cuộc sống

Một ly sữa

Một cậu bé nghèo làm nghề bán hàng rong để kiếm tiền học. một ngày nọ nhận thấy mình chỉ còn mỗi một hào mà bụng đang đói , cậu định bụng sẽ sang nhà kế bên xin một bữa ăn. một phụ nữ đẹp ra mở cửa. Bối rối trước cuộc gặp gỡ không hẹn trước này thay vì ăn cậu xin uống. Người phụ nữ đoán ra cậu đang đói và mang đến cho cậu một ly sữa lớn.

Cậu chậm chậm nhấp từng ngụm sữa rồi hỏi: "Cháu phải trả cho cô bao nhiêu ạ"

Người phụ nữ trả lời: "Cháu không nợ cô cái gì cả.Mẹ cô đã dạy không bao giờ nhận tiền trả cho lòng tốt"

Cậu bé cảm kích đáp : "Cháu sẽ cảm ơn cô từ sâu thẳm trái tim cháu"

Khi ra đi cậu cảm thấy khoẻ khoắn hơn và niềm tin của cậu vào con người cũng mãnh liệt hơn.Trước đó cậu gần như muốn đầu hàng trước số phận.

Nhiều năm sau đó người phụ nữ bị ốm nặng . Các bác sĩ địa phương đều bó tay . Họ chuyển bà đến một thành phố lớn và tiến sĩ Howard Kelly được mời đến tham vấn. Khi ông nghe tên thị trấn nơi người phụ nữ ở , một tia sáng ánh lên trong mắt ông . Ngay lập tức ông khoác áo choàng và đi tới phòng bệnh người phụ nữ ở.

Ông nhận ra được ngay ân nhân của mình năm xưa. Quay về phòng hội chẩn , ông quyết định dốc hết sức để cứu bệnh nhân này. Và cuối cùng nỗ lực của ông đã được đền đáp.

Tiến sĩ Howard Kelly đề nghị phòng y vụ chuyển cho ông hoá đơn viện phí của ân nhân. Ông viết vài chữ bên lề của tờ hoá đơn và cho chuyển nó đến người phụ nữ. Bà nhìn tờ hoá đơn và biết rằng sẽ phải thanh toán nó hết đời mới xong .

Bỗng nhiên có cái gì đó khiến bà chú ý và bà đọc những dòng chữ này: "*Trị giá hoá đơn bằng một ly sữa*".

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Trên tuyết

Một bà cụ nặng nhọc lê bước trên phố. Bà cụ đi chân đất. Trên tuyết. một đôi trẻ, tay xách lĩnh kính những túi to- vừa nói chuyện vừa cười đến nỗi không để ý thấy bà cụ.

Một người mẹ dẫn hai đứa con nhỏ tới nhà bà ngoại. Họ quá vội nên cũng không để ý.

Một viên chức ôm một chồng sách đi qua. Mải suy nghĩ nên cũng không để ý.

Bà cụ dùng cả hai tay để khẹp vạt áo đứt hết khuy. Dừng lại, nép vào một góc ở bến xe buýt. một quý ông ăn mặc lịch lãm cũng đứng đợi xe buýt. Ông cố đứng tránh xa bà cụ một chút. Tất nhiên là bà già rồi, chẳng làm hại được ai, nhưng nhớ bà ấy bị bệnh lây nhiễm thì sao...

Một cô gái cũng đứng đợi xe buýt. Cô liên tục liếc xuống chân bà cụ, nhưng cũng không nói gì.

Xe buýt tới và bà cụ nặng nhọc bước lên xe. Bà ngồi trên chiếc ghế ngay sau người lái xe. Quý ông và cô gái vội vã chạy xuống cuối xe ngồi. Người lái xe liếc nhìn bà cụ và nghĩ: “Mình không thích phải nhìn thấy cảnh nghèo khổ này chút nào!”.

Một cậu bé chỉ vào bà cụ và kêu lên với mẹ:

- Mẹ ơi, bà ấy đi chân đất! Mẹ bảo những ai hư mới đi chân đất, đúng không mẹ?

Người mẹ hơi ngượng ngập kéo tay con xuống:

- Andrew, không được chỉ vào người khác!- Rồi bà mẹ nhìn ra cửa sổ.

- Bà cụ này chắc phải có con cái trưởng thành rồi chứ!- một phụ nữ mặc áo choàng lông thì thầm- Con cái của bà ấy nên cảm thấy xấu hổ mới phải!

Người phụ nữ này bỗng cảm thấy mình quả là người tốt, vì mình luôn quan tâm đầy đủ đến mẹ mình.

- Đây, ai cũng phải học cách tiết kiệm tiền- một chàng trai ăn mặc bảnh bao thêm vào- Nếu bà ấy biết tiết kiệm từ khi còn trẻ thì bà ấy chẳng nghèo như bây giờ!

một doanh nhân hào phóng bỗng cảm thấy ái ngại. Ông lấy trong ví ra một tờ một0 đôla, ấn vào bàn tay nhăn nheo của bà cụ, nói giọng hãnh diện:

- Đây, biếu bà! Bà nhớ mua đôi giày mà đi! Rồi ông ta quay về chỗ ngồi, cảm thấy hài lòng và tự hào về mình.

Xe buýt dừng lại khi tới bến và một vài người khách bước lên. Trong số đó có một cậu bé khoảng một6-một7 tuổi. Cậu ta mặc chiếc áo khoác to màu xanh và đeo balô cũng to, đang nghe headphone. Cậu trả tiền xe buýt và ngồi ngay vào ghế ngang hàng với bà cụ. Rồi cậu nhìn thấy bà cụ đi chân đất.

Cậu tắt nhạc. Cảm thấy lạnh người. Cậu nhìn từ chân bà cụ sang chân mình. Cậu đang đi một đôi giày cổ lông dành cho trời tuyết. Đôi giày mới tinh và ấm sục. Cậu phải tiết kiệm tiền tiêu vặt khá lâu mới mua được. Bạn bè đứa nào cũng khen!

Nhưng cậu cúi xuống và bắt đầu cởi giày, cởi tất, rồi ngồi xuống sàn xe, bên cạnh bà cụ.

- Bà, cháu có giày đây này!- Cậu nói.

Một cách cẩn thận, cậu ta nhắc bàn chân lạnh cóng, co quắp của bà cụ lên, đi tất và đi giày vào chân bà. Bà cụ sửng người, chỉ khe khẽ gật đầu và nói lời cảm ơn rất nhỏ.

Lúc đó, xe buýt dừng. Cậu thanh niên chào bà cụ và xuống xe. Đi chân đất trên tuyết.

Những người khách trên xe thò đầu ra cửa sổ, nhìn đôi chân cậu thanh niên, xôn xao bình phẩm.

- Cậu ta làm sao thế nhỉ?- một người hỏi.

- Một thiên thần chăng?

- Hay là con trai của Chúa!

Nhưng cậu bé, người ban nãy chỉ vào bà cụ, quay sang nói với mẹ:

- Không phải đâu mẹ ạ! Con đã nhìn rõ rồi mà! Anh ấy là người bình thường thôi!

Và việc làm đó, thật sự, cũng chỉ cần một người bình thường.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Quan sát và lắng nghe

một người thì thầm: "Cuộc sống ời, sao không nói gì với tôi?". Và một chú sáo cất tiếng hót. Đó chẳng phải là tiếng nói của cuộc sống sao? Nhưng anh ta không nghe thấy.

một người thì thầm: "Cuộc sống ời, hãy nói gì với tôi đi chứ!". Và một tiếng sấm nổ vang trời. Đó chẳng phải là tiếng nói của cuộc sống sao? Nhưng anh ta không nghe thấy.

một người nhìn quanh và nói: "Cuộc sống ời, sao tôi không bao giờ nhìn thấy cuộc sống?". Và một vì sao sáng hơn. Đó chẳng phải là ánh sáng của cuộc sống hay sao? Nhưng anh ta không để ý thấy.

một người kêu lên: "Cuộc sống ời, tôi muốn có một điều kì diệu!". Và một đứa trẻ được sinh ra đời. Đó chẳng phải là một điều kì diệu sao? Nhưng anh ta không hay biết.

một người kêu lên trong thất vọng: "Cuộc sống, hãy chạm vào tôi. Hãy cho tôi biết là người vẫn ở đâu đây và có thể bảo vệ tôi". một giọt nước trên lá cây rơi xuống vai anh ta. Đó chẳng phải là cuộc sống đã nhẹ nhàng chạm vào anh ta đó sao? Nhưng anh ta lau giọt nước và bỏ đi.

Hạnh phúc không được đóng gói gửi cho mọi người. Nó đến từ cuộc sống, từ thiên nhiên, từ những gì tưởng như vô tình. Hạnh phúc đến, nhưng nó thường không đến theo cách mà bạn muốn.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Khi trái đất chuyển động vì bạn!

Cô bé 11 tuổi Angela bị mắc một căn bệnh làm suy nhược hệ thống thần kinh. Cô bé không thể đi lại được và các cử động khác cũng rất khó khăn. Các bác sĩ không hy vọng chữa khỏi bệnh cho cô bé. Họ tiên đoán rằng cô bé sẽ phải dính liền với cái xe đẩy trong suốt quãng đời còn lại của mình. Họ nói rằng chỉ có vài người, có thể quay lại cuộc sống bình thường sau khi mắc bệnh. Cô bé không nản lòng. Ở đó, trên giường bệnh, cô bé sẵn sàng thề với bất kỳ ai sẵn lòng nghe cô rằng cô chắc chắn sẽ đi lại được như cũ vào một ngày nào đó.

Cô bé được chuyển đến một bệnh viện chuyên phục hồi chức năng tại vùng San PHrancisco Bay. Tất cả các phương pháp mà có thể áp dụng cho trường hợp của cô bé đều được sử dụng. Các bác sĩ cảm phục tinh thần không bị khuất phục của cô. Họ dạy cho cô tưởng tượng - hình dung ra cô đang đi lại. Nếu không mang lại kết quả gì khả quan thì việc này cũng đem lại cho cô bé niềm hy vọng và làm một việc tích cực để lấp bớt những giờ dài đằng đẳng ở bệnh viện. Angela sẵn lòng làm tất cả các việc cực nhọc, như các bài tập trong bể nước, xoa bóp hay các bài tập thể dục. Và cô cũng rất cố gắng trong việc nằm và tưởng tượng, hình dung cô đang đi, đi, đi!

một ngày kia, khi cô đang tập trung căng thẳng với tất cả sức lực của mình, tưởng tượng hai chân của mình đang chuyển động, thì giống như có một điều kỳ diệu xảy ra: Cái giường chuyển động! Nó chuyển động quanh phòng! Cô bé hét lên "Nhìn nè, coi cháu làm

được gì nè! Nhìn coi! Nhìn coi! Cháu làm được rồi! Cháu đang chuyển động, cháu đã chuyển động!"

Dĩ nhiên trong thời điểm đó thì tất cả mọi người trong bệnh viện cũng đều kêu lớn, và chạy tìm chỗ trú. Mọi người thì la hét, các thiết bị thì đổ vỡ, kiếng bể khắp nơi. Bạn cũng hiểu, đó là cơn động đất ở San PHrancischo. Nhưng không nên nói lại điều đó với Angela. Cô bé tin rằng cô đã làm được điều đó. Và bây giờ, sau vài năm, cô bé đã quay trở lại trường. Trên đôi chân của mình. Không có nạng, không có xe đẩy. Bạn cũng biết đó, đối với một người mà có thể tạo ra cơn động đất ở giữa San PHrancischo và Oakland thì việc chiến thắng một bệnh tật nhỏ nhoi tầm thường thì quá là đơn giản, phải không các bạn?

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Cách nhìn mới về cuộc sống

Khi tôi bắt đầu tập đạp xe đạp cách đây vài năm, tôi không bao giờ nghĩ rằng chuyện tôi luyện tập đạp xe sẽ trở thành một điều gì lớn hơn là một vài cuộc xe lòng vòng. Nhưng khi tôi khỏe lên, bạn bè tôi khuyến khích tôi nâng cao mức tập luyện và thử sức với vài cuộc đường dài. Cuộc thử sức đầu tiên là đoạn đường một 50 dặm (hơn 200km), MS-một 50, một cuộc đua xe hàng năm quyên góp tiền cho việc nghiên cứu chống lại bệnh xơ cứng.

Khi tôi mới đăng ký dự thi, ý tưởng này dường như rất tuyệt vời - ủng hộ quyên góp cho một việc từ thiện khi chạy xe đường dài - và tôi rất háng hái luyện tập. Nhưng khi cuộc đua đến, sự thiếu tự tin đã chiến thắng trong tôi. Tôi vẫn muốn quyên góp cho việc từ thiện, nhưng tôi không còn muốn chạy một đoạn đường dài như vậy trong suốt hai ngày liền.

Cuộc đua bắt đầu vào sáng ngày Chủ nhật tại vùng quê Georgia yên bình, và trong vài giờ đầu tiên tôi cảm thấy thật tuyệt vời. Đây chính là điều mà tôi tưởng tượng, và tinh thần của tôi rất mạnh mẽ. Nhưng vào cuối ngày, tôi cảm thấy quá kiệt sức, nóng nẩy.

Nếu ai đó tin rằng thể xác được nối với linh hồn, tôi đây sẽ là một ví dụ cụ thể. Mỗi điều than thở mà não đưa ra dường như đi thẳng tới hai chân tôi. "Mình không thể chịu nổi nữa," thì chân bắt đầu một cơn chuột rút, và "những người khác đều giỏi hơn mình" được tiếp theo là cảm giác hụt hơi, thiếu dưỡng khí. Tôi muốn bỏ cuộc.

Lên đến đỉnh đồi, cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp nơi chân trời xa đã giúp

tôi đi tiếp được vài phút nữa. Khi đó tôi bỗng chú ý một vận động viên trước tôi một khoảng xa, đang đạp xe rất chậm trong bóng chiều đỏ rực. Tôi cảm thấy người này có điều gì đó khác lạ, nhưng tôi không rõ là điều gì. Vì thế tôi cố chạy đuổi theo. Cô ta đang chạy, đạp chậm nhưng đều đều vững vàng, với khuôn mặt mỉm cười nhẹ nhàng và cương quyết – và rồi tôi nhận thấy rằng cô ấy chỉ có một chân.

Sự tập trung của tôi thay đổi ngay lập tức. Cả ngày tôi không tin tưởng vào thể xác của chính mình. Nhưng bây giờ tôi đã biết - không phải là thể xác mà chính là ý chí sẽ giúp tôi đạt được đích đến của mình.

Cả ngày hôm sau mưa. Tôi không trông thấy người nữ vận động viên một chân nữa, nhưng tôi tiếp tục chạy mà không than thở, vì tôi biết rằng cô ấy đang cùng với tôi ở đâu đó trên đoạn đường. Và vào cuối ngày, vẫn cảm thấy mạnh mẽ, tôi đã hoàn tất được 150 dặm của mình.

nhiều tác giả

Quà tặng cuộc sống

Tình yêu cuộc sống

Cuộc sống với đầy những khó khăn thử thách có lúc đã khiến tôi tưởng chừng gục ngã và buông xuôi tất cả. Thế nhưng ngay chính những lúc ấy lời khuyên của cô, người cô thân yêu hiền dịu, lại vang lên, nâng đỡ tôi tiếp tục đứng lên và tìm lại niềm vui trong cuộc sống.

Đó chính là cô giáo dạy tôi những năm học cấp 3, cô Susan. Chồng cô đột ngột qua đời vì cơn đau tim bộc phát, bỏ lại cô với những năm tháng hạnh phúc xa xôi. Bọn học trò chúng tôi ai cũng lo lắng và cùng chia sẻ nỗi buồn với cô. Cả lớp học im ắng hơn thường lệ, không ai trò chuyện, cười đùa với nhau như trước nữa. Thấy vậy, cuối giờ học, cô đã yêu cầu chúng tôi ngồi lại và tâm sự:

"Sau mất mát này, cô nhận ra một điều hết sức quan trọng và cô muốn chia sẻ cùng các em. Chúng ta được sinh ra trên thế giới này là để học hỏi, để yêu thương, để chia sẻ, để trân trọng chính bản thân mình và người khác. Thế nhưng điều tuyệt vời này có thể sẽ đột ngột mất đi mà ta không thể nào biết trước. Chính vì thế chúng ta cần phải trân trọng từng giây phút mình đang sống và phải sống thật hết mình.

Mỗi ngày, trên đường đến trường hay về nhà, các em hãy chú ý ngắm quang cảnh xung quanh, cố gắng tìm trong quang cảnh ấy những gì thật đẹp, thật tuyệt diệu. Điều tuyệt diệu đó có thể là một mùi hương thoang thoảng của những chùm hoa nơi góc phố hay âm thanh xì xào của những tán lá, có thể là vị ngọt ngào của những que

kem và cũng có thể là những giây phút lãng mạn được dạo quanh bờ biển ban đêm với đôi chân trần trên cát. Những điều nhỏ nhoi ấy đều góp phần tạo nên vẻ đẹp của cuộc sống. Hãy cố gắng tận hưởng những vẻ đẹp ấy vì chúng có thể mất đi bất cứ lúc nào. Hãy cố gắng tận hưởng bởi vì khi về già chúng ta thường hay hối tiếc về những gì mình chưa từng cố gắng làm, chứ không phải những gì chúng ta đã từng làm."

Cuộc sống không được tính bằng số lần chúng ta thở mà bằng những giây phút chúng ta được nín lặng để tận hưởng điều kỳ diệu của cuộc sống.

Thư Viện Sách
www.thuviensach.net

